

NGUYỄN BƠN TÙNG

miền đất lạ

truyện tình báo

LAD ĐÔNG

MIỀN ĐẤT LẠ

Truyện Tình báo

Nhà xuất bản Lao Động -1983

Nguyễn Sơn Tùng

MIỀN ĐẤT LẠ

Tác giả: Nguyễn Sơn Tùng

NXB: Lao động

Năm xb: 1984

Số hóa: bodoibienphong

MỤC LỤC:

I. CHIẾN KHU HUYỀN BÍ

II. NGƯỜI TÙ BINH TRỞ VỀ

III. ĐA-NI-EN THOA

IV. CHIẾC MÁY TỐI TÂN

V. NHỮNG MÓN QUÀ ĐẶC BIỆT

VI. SỰ KIỆN MỚI

VII. MỘT VỤ ÂM MƯU

VIII. NGUỒN TIN CHẮC CHẮN

IX. BÓNC ĐEN TRÊN ĐỒI SIM

X. CON GÀ SỐNG

XI. NHÁNH HOA HỒNG

XII. RA ÁNH SÁNG

XIII. CHIẾC CẶP DA QUÝ GIÁ XIV. NHIỆM VỤ BẤT THƯỜNG XV. TIỀN!

XVI. NHỮNG CHUYỆN BỨC MÌNH

XVII. XÚI QUẢY

XVIII. BIỆT THỰ TÙNG LÂM

XIX. BỌN “GĂNG TƠ” HOẠT ĐỘNG

XX. LỖ VỐN

XXI. NHỮNG BÍ MẬT SAU BỨC CHÂN DUNG

XXII. ĐIỆP VỤ V.K.2

XXIII. NHỮNG NGƯỜI BẠN MỚI

XXIV. NGƯỜI ĐẸP TRONG BIỆT THỰ

XXV. VÁN BÀI QUYẾT ĐỊNH

XXVI. KẾ HOẠCH Z.F.I.

I. CHIẾN KHU HUYỀN BÍ

Sương sớm còn lớn vờn, trải tấm màn mờ đục lên những cánh rừng trùng điệp của Việt Bắc. Mặt trời đã mọc nhưng còn bị che khuất bởi những ngọn núi cao ngất. Chim chóc gọi nhau ríu rít bay đi kiếm mồi. Suối chảy rì rào hòa lẫn tiếng muông thú trong rừng sâu, vọng lên những âm thanh vừa êm đềm vừa huyền bí.

Dưới những lùm cây rậm rạp, một khu nhà lá kiến trúc theo kiểu mới, rất đẹp mắt, mỗi căn chia làm nhiều phòng, mỗi phòng nhiều cửa sổ, cao ráo, sạch sẽ. Từ trong khu nhà vang lên những tiếng nói cười, tiếng máy chữ rào rào, người ra vào tấp nập. Đó là doanh trại của Bộ tư lệnh X.

Trong một căn phòng nhiều ánh sáng, sau chiếc bàn gỗ thô sơ, đồng chí chỉ huy trưởng đang cúi gập người xuống chiếc bản đồ quân sự, tay cầm bút chì xanh đỏ, đánh dấu từng cứ điểm. Cánh cửa liếp hé mở, một vệ binh bước vào:

- Báo cáo tư lệnh! Có tham mưu trưởng xin vào gặp.

- Mời đồng chí ấy vào đây!

Chỉ huy trưởng gập tấm bản đồ rồi ngồi xuống ghế chăm chú nhìn ra cửa. Một người cao lớn bước vào, anh phải cúi mới khỏi bị cộc vào khuôn cửa, đập gót giày đứng nghiêm giơ tay chào:

- Báo cáo anh, tôi đã có mặt.

Chỉ huy trưởng mừng rỡ đứng dậy, bước ra khỏi bàn, chìa tay:

- Chào đồng chí, hay lắm! Có việc cần phải bàn với đồng chí, ngồi xuống đây!- Sau khi lấy thuốc lá mời tham mưu trưởng, chỉ huy trưởng trở về chỗ cũ, rút cuốn sổ tay rồi hỏi:

- Sức khỏe của các đồng chí ra sao?

- Cảm ơn anh, rất tốt ạ.

- Có tin gì mới không?

- Dạ, đang lập báo cáo, sắp gửi lên đây. Đó là sự tập trung quân của địch trong chiến dịch “Ca-mi-gu”(1).

Chỉ huy trưởng gật đầu:

- Cần phải xác minh lại thật chính xác những tin tức nhận được và đã đến lúc chúng ta phải bắn một viên đạn vào buồng tim của địch!- Tham mưu trưởng tán thành:

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Đã đến lúc phải nắm lấy thời cơ. Tôi đang dự định đề nghị Bộ tư lệnh cho tiến hành.

- Đồng chí hãy báo cáo cho tôi rõ tình hình chuẩn bị đến đâu rồi?

- Báo cáo anh. Theo tin tức của B.50 gửi về thì mọi việc đã chuẩn bị chu đáo. Hiện nay, trong cơ quan tham mưu Pháp ở miền Bắc, tên đại tá Ô-buy vẫn giữ chức vụ quan trọng, có uy tín lớn trong quân đội viễn chinh. Đó có thể là một điểm tựa thuận lợi cho đồng chí của ta hoạt động, ngoài ra những “nhân” của ta đều có những cơ sở vững chắc, có thể tin cậy được.

Chỉ huy trưởng đổi nét mặt, nghiêm nghị:

- Đồng chí Tần! Thời cơ đã đến, chúng ta phải hành động thật đúng lúc và khôn khéo. Lần này các đồng chí sẽ phải đương đầu với kẻ địch mạnh hơn, già dặn kinh nghiệm hơn! Hiện nay trong phòng nhì của quân đội Pháp còn có bọn CIA, cơ quan tình báo của Hoa Kỳ với danh nghĩa là cố vấn nhưng trên thực tế chúng đã thọc tay vào nắm mọi quyền hành lũng đoạn cả cơ quan tham mưu của Pháp.

Trong giai đoạn này, thực dân Pháp phải trông cậy vào bọn can thiệp Mỹ, chúng hy vọng có những khoản viện trợ quân sự hòng đè bẹp cuộc kháng chiến của chúng ta. Bề ngoài xem như bọn chúng cấu kết với nhau rất chặt chẽ, nhưng thật ra chúng không thể giấu nổi những mâu thuẫn đang ngấm ngầm phát triển trong nội bộ chúng. Bọn Mỹ đang có mưu đồ hất cẳng Pháp ở Đông Dương để thiết lập một chế độ thuộc địa kiểu mới, khống chế nhân dân châu Á. Chúng đã và đang đào tạo những con bài dự trữ để sau này có thể thay thế bọn bù nhìn của Pháp ở đây. Bọn này đang được Tòa

Bạch ốc nuôi dưỡng chờ đợi thời cơ. Một tên đang lên tiếng công kích Bảo Đại để gây ảnh hưởng. Hiện nay bọn chỉ huy quân sự Hoa Kỳ đang âm mưu xây dựng một kế hoạch mới ở Đông Dương mà tình báo của chúng ta mới phát hiện. Đó là kế hoạch Z.F.I.

- Kế hoạch Z.F.I. phải chăng là những tài liệu mà quân báo của mặt trận chúng ta đang thu thập gửi về?

Chỉ huy trưởng khẽ mỉm cười:

- Những tin tức của quân báo mặt trận ta không có liên quan gì đến nó cả. Chỉ có tình báo trung ương của ta mới nắm được rõ thôi. Kế hoạch Z.F.I. là tên gọi tắt của “khu vực biên giới Đông Dương”. Bộ quốc phòng Hoa Kỳ đã chỉ thị cho tướng Ca-ben phụ trách cơ quan F.B.I chỉ đạo thực hiện. Tất nhiên nó có tầm quan trọng về chiến lược có ảnh hưởng đến sự hiện diện của quân đội Hoa Kỳ ở Đông Dương trong tương lai, vì vậy cấp trên đã chỉ thị cho chúng ta phải phối hợp phá vỡ kế hoạch đó vì chúng ta sẵn có người có khả năng. Chúng ta sẽ chạm trán với bọn gián điệp Mỹ, mạnh mẽ và xảo quyệt hơn bọn phòng nhì Pháp! Vì vậy, muốn hoạt động có kết quả phải làm thật chu đáo công tác chuẩn bị. Đồng chí hiểu ý tôi chứ?

- Dạ, tôi đã rõ.

- Người của ta đã sẵn sàng chưa? Sức khỏe đồng chí ấy ra sao?

- Báo cáo anh hiện nay đồng chí ấy rất khỏe, vừa dự chỉnh huấn xong, rất hăng hái và sẵn sàng nhận nhiệm vụ.

- Rất tốt! Chiều nay đồng chí bảo đồng chí ấy lên đây gặp tôi, khoảng 3 giờ có mặt.

- Rõ!

- Và từ bây giờ, tôi ủy nhiệm cho đồng chí trực tiếp chỉ đạo công tác này, trước hết thẩm tra lại các cơ sở ở nội thành xem có thật vững vàng không, rồi tìm những biện pháp ngăn ngừa khả năng bất lợi đến với đồng chí mình, tạo điều kiện để dễ dàng hoạt động giành thắng lợi. Đồng chí rõ chưa?

- Tôi đã rõ, xin hứa với anh: Bảo đảm làm tròn nhiệm vụ!
- Tôi tin các đồng chí. “Đạn đã lên nòng”, hãy bắn và bắn cho trúng đích!
- Dạ, chỉ huy trưởng cứ yên tâm. Chúng tôi sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ thật tốt!

Tham mưu trưởng nói xong đứng dậy định lùi ra thì chỉ huy trưởng ra hiệu:

- Khoan, cho tôi gửi cái này đã.

Chỉ huy trưởng với tay lên giá sách, lấy xuống một gói nhỏ:

- Đồng chí cầm về cho Sơn, quà của chính ủy gửi tặng hai người đấy!

Tham mưu trưởng thắc mắc hỏi lại:

- Sao lại tặng hai người ạ?

Chỉ huy trưởng giải thích:

- Cho đồng chí Sơn và người thân của cậu ấy: cô Tuyết Trinh.

Hiểu ý, tham mưu trưởng cười:

- Các anh chu đáo quá!

Chỉ huy trưởng cũng cười:

- Đấy mới là quà riêng của chính ủy, còn của tôi nữa, nhưng chớ nói với cậu ta vội, tôi sẽ gửi cho cậu ta một cách bất ngờ.

Hai người vui vẻ bắt tay nhau. Chỉ huy trưởng tiễn chân tham mưu trưởng ra tận cửa phòng.

Mấy tiếng keng bống vang lên. Khu rừng rộn ràng một lúc, rồi lại trở lại êm đềm huyền bí như cũ.

(1). Pháp mở chiến dịch “Ca-mi-gu” đánh chiếm Vĩnh Phúc, 8-8-1949.

II. NGƯỜI TÙ BINH TRỞ VỀ

Một buổi chiều mùa thu tại sân bay Bạch Mai. Chiếc Đakôta cuối cùng vừa hạ cánh, tiếng động cơ chưa tắt hẳn đã thấy người sĩ quan thường trực chạy vội đến bàn giấy phòng điều chỉnh báo cáo với đại tá Ô-buy:

- Thưa đại tá, đây là danh sách cuối cùng những tù binh mà Việt Minh trao trả nốt cho ta.

Ô-buy chia tay đón tập danh sách trên tay viên sĩ quan thường trực rồi chậm rãi hạ lệnh:

- Cho họ vào phòng khám để bác sĩ kiểm tra lại sức khỏe tất cả.

- Xin tuân lệnh!

Viên sĩ quan đập gót giày giơ tay chào rồi đi ra. Ô-buy không nhìn theo vì lão ta còn mãi chăm chú vào bản ghi tên những tù binh đang tiếp nhận, lão lăm bầm đọc:

- *Danh sách những tù binh trả về đợt thứ chín:*

1. Béc-na La-muy-dơ, 35 tuổi. Thiếu úy pháo binh, tiểu đoàn SP.105, trung đoàn Lơ-pa-giơ;

2. Pen Hác-san, 28 tuổi. Trung úy hậu cần thuộc trung đoàn Lơ-muya;

3. Đờ Mác-tơ-rô, 25 tuổi. Chuẩn úy thông tin thuộc trung đoàn Lơ-pa-giơ;

4. Sác-lơ Canh, 45 tuổi. Đại úy tiểu đoàn Âu Phi SG.107. Binh đoàn Đờ Le-tông;

5. Vich-to Ơ-do, 32 tuổi. Thiếu úy hải quân thuộc sư đoàn lính thủy đánh bộ Giảng Tuy-ác-cơ;

6. Bảo Trung, 20 tuổi. Trung úy, sĩ quan tham mưu thuộc Bộ tham mưu quân đội Liên hiệp Pháp ở Đông Dương.

Độc xong, Ô-buy mừng rỡ, chuyển tập danh sách cho trung tá hiến binh Lavo-a-dê ngồi ở chiếc bàn bên cạnh:

- Trung tá xem này! Việt Minh họ cũng tôn trọng những yêu cầu của chúng ta đấy chứ!

Liếc nhìn qua tập danh sách, La-voa-dê gật gù tán thưởng:

- Kể ra thì họ cũng đứng đắn đấy! Thừa đại tá, nhưng tôi vẫn còn nghi ngờ vào thiện chí của họ. Ta cũng nên kiểm tra kỹ lưỡng tình hình sức khỏe của những người được trở về xem có nhiễm độc gì không?

- Điều đó tất nhiên các bác sĩ sẽ làm hết nhiệm vụ của họ. Có điều này cần phải lưu ý ngài trung tá, đây là một vấn đề hết sức phức tạp. Chúng ta không sợ họ bị Việt Minh đầu độc bằng y học hay sinh lý, mà chỉ sợ họ bị tiêm nhiễm nọc độc của tư tưởng cộng sản! Ngài đã có biện pháp gì để ngăn ngừa vấn đề này chưa? - Không có vẻ gì lúng túng, La-voa-dê hầu như chỉ chờ đại tá hỏi câu đó, hăng hái trả lời:

- Thừa đại tá, trước đây một tuần, tôi đã tiếp xúc với phái viên của A-len Đa-lét và họ sẽ gửi gấp sang cho ta một máy điều tra tâm lý. Một phương tiện thẩm xét hiện đại nhất! Chưa nước nào có ngoài phát minh của Hoa Kỳ! Cho các cơ quan điệp báo của họ, vì vậy, thừa đại tá, chúng ta cũng nhẹ được phần nào trong công việc thẩm xét này.

- Bao giờ thì họ gửi tới cho chúng ta?

- Theo như kế hoạch thì cuối tuần này máy sẽ về đến nơi cho chúng ta dùng, thừa đại tá, ta có thể thí nghiệm ngay đợt này được!

Ô-buy rất hài lòng, lão ngả người vào chiếc ghế, móc túi châm xì gà hút và lăm băm, nửa như nói với La-voa-dê, nửa như nói với mình

- Hừ! Đợt cuối này, họ trả về cho chúng ta toàn sĩ quan khá cả. Đại úy Sác-lơ Canh, mình có biết mặt anh ta, một sĩ quan giỏi của binh đoàn Đờ Le-tông và Bảo Trung, anh chàng sĩ quan huấn luyện viên cũ của ta bị bắt cóc hồi đầu mùa xuân cùng trung tá Mit-xem. Mít-xen không may trong khi định tẩu thoát đã bị Việt Minh giết chết. Còn Bảo Trung sống sót, nay đã được trả về. Thật là hạnh phúc cho gia đình ông bà Ứng Lại và cũng là một điều

làm ta vui lòng. Ta đã làm trọn lời hứa với gia đình Ứng Lại trong bức điện cuối cùng.

La-voa-dê xem lại danh sách một lần nữa, hần chột hỏi Ô-buy:

- Thưa đại tá! Viên trung úy Bảo Trung này đã được trả về, ngài có nhận xét gì về anh ta không?

-Ồ, anh ta là một sĩ quan trẻ tuổi, có tài và rất trung thành.

- Thưa ngài, tôi thiết nghĩ, dù sao anh ta cũng là dòng giống người Việt Nam và... có nhiều điểm mà tôi cảm thấy còn thắc mắc. Đại tá còn nhớ ngày đó anh ta cũng bị mất tích với trung tá Mít-xen? Tại sao Việt Minh lại chỉ giết Mít-xen mà không giết anh ta? Hai nữa, trường hợp anh ta mất tích cũng còn nhiều điểm mờ hồ chưa xác minh rõ.

Ô-buy nhíu đôi mày. Lão không trả lời tên hiến binh vì chính lão cũng không tìm ra lập luận nào để giải thích. Như chột nhớ ra điều gì, lão bỗng đứng phắt dậy, nói như ra lệnh:

- Trung tá! Ngài cần điện ngay cho đại diện Hoa Kỳ thúc giục họ gửi gấp ngay cho chúng ta chiếc máy điều tra tâm lý. Còn bây giờ, chúng ta cần phải xuống ngay phòng khám gặp họ xem thế nào. Mọi việc đều phải khẩn trương mới được!

Như chiếc máy được khởi động, La-voa-dê cùng đám sĩ quan tùy tùng trong Bộ tham mưu đều răm rắp đứng cả lên, cấp cập bước theo Ô-buy ra khỏi phòng.

*

* *

Cuộc trao đổi tù binh giữa Chính phủ kháng chiến và Pháp đã tiến hành một cách hoàn hảo. Tù binh bị Việt Minh bắt, đều được đối xử tử tế, cứu chữa cho các vết thương lành mạnh. Các bác sĩ quân y Pháp hết sức ngạc nhiên sau khi khám xét tù binh: Hơn 50 người được trả về, ai nấy đều khỏe mạnh bình thường, không có “vấn đề” gì trong cơ thể của họ, chỉ riêng có viên trung úy Bảo Trung, anh ta bị chấn động thần kinh, mệt mỏi cần được điều dưỡng ít ngày nên đã chuyển ngay vào bệnh viện Đồn Thủy điều trị.

Tuy nhiên, theo lệnh của Bộ chỉ huy, người ta vẫn phải làm bệnh án cho từng người để tiện theo dõi tình trạng sức khỏe sau này.

Ô-buyn cùng các sĩ quan tùy tùng xuống thăm vào giữa lúc họ đang ăn bữa tối.

Phòng ăn rất náo nhiệt, tù binh được trả về đều hoan hỉ chuyện trò. Họ được thưởng thức một bữa ăn hợp khẩu vị đầu tiên sau những ngày bị giam giữ tại vùng Việt Minh kiểm soát.

Ô-buyn bước vào phòng sau khi đã được viên sĩ quan thường trực báo trước cho tù binh biết. Cả phòng im lặng sau tiếng hô nghiêm đông dặc của sĩ quan thường trực.

Ô-buyn bước lên bục cao, nghiêm nghị đưa mắt nhìn đám tù binh, với giọng trầm trầm nặng nề, lão chậm rãi nói:

- Cùng các sĩ quan, binh lính trong quân đội viễn chinh. Tôi thay mặt Bộ chỉ huy, hôm nay đến đây để tiếp nhận các bạn. Đó cũng là kết quả do sự can thiệp kiên quyết của Chính phủ Pháp đối với Việt Minh, nên đã buộc họ phải tôn trọng những yêu sách của ta mà các bạn được trở về đây hôm nay. Thưa tất cả các bạn! Tôi muốn hiểu rõ các bạn đã bị Việt Minh đối xử tàn nhẫn như thế nào trong thời gian bị bắt giữ, các bạn hãy báo cáo rõ cho tôi và tố giác hết thảy những điều gì mà Việt Minh làm trái với lòng nhân đạo của con người! Chúng ta sẽ phản kháng đến Chính phủ Việt Minh những hành động đó. Các bạn hãy nói đi, và nêu lên những ý nguyện của các bạn. Tôi nghe đây!

Có tiếng ồn ào trong đám tù binh. Lát sau đó tiếng nói vang lên.

- Kính thưa ngài đại tá!

Chúng tôi rất vui lòng về sự tiếp đón của đại tá, nhất là ngài vừa cho chúng tôi thưởng thức một bữa ăn hợp khẩu vị... Có tiếng cười rộ ở cuối phòng.

- Còn về Việt Minh thì... nói chung, họ đối xử với chúng tôi cũng không đến nỗi tồi tệ lắm. Họ cho chúng tôi ăn gấp đôi khẩu phần của binh lính họ, hơn nữa họ cũng không hề đánh đập chúng tôi.

Chúng tôi, rất cảm động về sự can thiệp của Chính phủ và sự lưu ý của Bộ chỉ huy. Đại tá đã cho phép chúng tôi được nói lên ý nguyện, vậy chúng tôi xin đề nghị với ngài, chúng tôi phần lớn đã mãn hạn tòng quân, mong rằng ngài đề đạt hộ cho chúng tôi nguyện vọng lên trên, “cho chúng tôi sớm được hồi hương”. Được như vậy, chúng tôi xin cảm ơn ngài trước... Cuối cùng, chúng tôi trân trọng gửi lời biết ơn lên Chính phủ, ơn Chúa đã ban xuống cho chúng tôi những sự tốt lành!

Tiếng vỗ tay hoan hô của bọn tù binh vang lên, có tiếng ca tụng:

- Thăng cha nói khá lắm!

Ô-buy không ngờ rằng tình huống xảy ra lại trái hẳn với ý nghĩ của lão. Lão như bị một gáo nước lạnh dội xuống đầu, còn đang lúng túng không biết xử trí ra sao thì may thay, La-voa-dê bước lên bục, mặt hầm hầm, hắc quắc mắt nhìn vào đám tù binh, lớn tiếng:

- Hỡi các binh lính và các sĩ quan! Nghe đây: Trong giây phút yếu mềm nào đó, các bạn đã để rơi mình vào tay Việt Minh cộng sản, kẻ địch thâm hiểm đã reo rắc nọc độc vào linh hồn các bạn, làm cho các bạn mất hết tinh thần chiến đấu và đã quên rằng mình là một quân nhân của Đại Pháp cường quốc. Chính phủ và Bộ chỉ huy yêu cầu Việt Minh trao trả các bạn về đây không phải là để xin trở về quê hương với vợ con mà là về đây để nuôi hận phục thù. Các bạn phải giữ lấy truyền thống hào hùng của quân đội viễn chinh. Chỉ nên nhớ rằng: “Nếu chưa chiến thắng thì chưa nghĩ đến trở về”! Tôi rất đau lòng khi nghe những lời nói vừa rồi từ miệng một quân nhân Pháp. Thật đáng hổ thẹn, thật là một sự sỉ nhục! Tôi mong rằng đó chỉ là ý một thiểu số hay một cá nhân thôi. Các bạn nghĩ thế nào? Tôi nói có đúng không?

Có tiếng xôn xao bàn tán, nhưng không ai trả lời, La-voa-dê gân cổ nói tiếp:

- Các bạn đã nhận rõ phải trái rồi chứ? Vậy thì các bạn cần phải tỏ ra rằng, các bạn là những chiến binh dũng cảm, các bạn sẽ quyết lập chiến công để rửa cái hận bị bắt làm tù binh! Tôi thay mặt đại tá và Bộ chỉ huy chúc các bạn sức khỏe và chấp hành tốt những mệnh lệnh sau này.

Nói xong, La-voa-dê và Ô-buy bước xuống bậc cùng đoàn tùy tùng bước ra ngoài một cách không hài lòng cho lắm.

Khi họ ra khỏi, trong phòng lại ồn ào náo nhiệt, đám tù binh tiếp tục ăn uống, chuyện trò ồn ào. Có lẽ những lời nói của tên hiến binh La-voa-dê, đối với họ không có gì đáng ghi nhớ cả!

*

* *

Từ sau ngày chiếc máy bay vận tải C.123 B chở những sĩ quan huấn luyện cùng các cán bộ biệt kích bị nổ, gây tổn thất lớn cho Bộ chỉ huy quân đội Liên hiệp Pháp tại miền Bắc, theo lệnh của Bộ Tổng tham mưu, Trường huấn luyện đã giải tán. bộ phận còn lại được di chuyển sang Phi-lip-pin, sát nhập vào trường huấn luyện của khối quân sự Đông Nam Á. Số điệp viên sòng sọt được chọn lọc kỹ lưỡng hơn, tiếp tục theo học tại Phi-líp-pin. . Đại tá Ô-buy trở về Bộ tham mưu làm công tác cũ. Phó phòng mật hiệu La-voa-dê hiện nay đã được đề cử làm trung tá phụ trách hiến binh thay trung tá Mit-xen.

Cục An ninh quốc gia cũng đã giải tán, thay thế vào đó là Nha Công an Bắc Việt. Các nhân viên có khả năng một số bổ sung vào phòng nhì, số ở lại Nha công tác.

Gọi là Nha công an của Chính phủ quốc gia nhưng thực chất nó chỉ là một công cụ của bọn phòng nhì Pháp mà thôi.

Từ ngày 8-3, Bảo Đại đã ký một hiệp ước chính thức với Tổng thống Pháp Vanh-xăng Ô-ri-ôn. Trong bản giao kèo mới này, người ta thấy Chính phủ Pháp đã có “thiện chí” trao trả “độc lập hoàn toàn”, cho “quốc trưởng” nhưng với điều kiện là nằm trong khối Liên hiệp Pháp!

Về mặt hình thức, nó cũng thành hình một Chính phủ. Cũng Bộ nọ, Nha kia, nhưng trong cái “độc lập” ấy có một điều kỳ quặc là: Có một vị cao ủy Pháp nắm quyền chỉ huy tối cao ở Đông Dương (!?)

Về mặt quốc phòng, quân đội Pháp sẽ luôn luôn sát cánh bên quân đội quốc gia, chiến đấu chống Việt Minh cộng sản. Họ chịu trách nhiệm huấn

luyện, đào tạo sĩ quan chỉ huy, cung cấp vũ khí và trả lương cho quân đội quốc gia.

Đó là nội dung sự kiện gọi là “độc lập hoàn toàn”, mà “quốc trưởng” mới “đòi” được.

Vào cuối tháng 4, Bảo Đại về Sài Gòn. Sự có mặt của Bảo Đại làm cho thủ tướng Xuân không được hài lòng lắm. Ngài cảm thấy chiếc ghế thủ tướng đang lung lay nên đã đệ đơn xin chính phủ Pháp cho trở về mẫu quốc.

Nội các chính phủ Xuân bắt đầu tan rã từ đấy. Điềm qua về mặt quân sự, quân đội Pháp cũng vừa bị đánh bại nặng nề trong chiến dịch “Pô-môn”. Binh đoàn lính thủy đánh bộ tiến lên đến Tuyên Quang thì bị đánh tan tác phải rút vội trở về, đạo quân dù phải cuống cuồng nhảy xuống Đuan Hùng để tiếp cứu.

Dòng sông Lô một lần nữa nhuộm máu quân đội viễn chinh ngông cuồng!

Chính phủ Pháp đã phải cử ngay tướng Rơ-ve, tổng tham mưu trưởng lục quân Pháp sang Đông Dương để nghiên cứu thay đổi chiến lược, cải tổ Bộ chỉ huy, thay đổi vũ khí quân dụng, tăng viện cho quân đội viễn chinh.

Rơ-ve chân ướt chân ráo đến Hà Nội, liền phải đi làm ngay một việc rất vô nghĩa mà bất đắc dĩ, đó là cùng với đại tướng Kốc, Rơ-ve, đáp máy bay lên Việt Trì để úy lạo quân lính vừa rút khỏi Tuyên Quang về, đồng thời gán huy chương cho Các-bô-nan, vị tướng chỉ huy cuộc tấn công thất bại đang bị thương nặng. Tổng tham mưu trưởng Rơ-ve chắc cũng chẳng hài lòng với cái việc kỳ quặc trên, ông ta bàn với tướng Kốc:

- Cần phải thải hồi tất cả những tướng tá bất tài trong bộ máy chỉ huy thì mới có thể hy vọng chiến thắng được Việt Minh. Và ông ta đang tiến hành thực hiện ý định ấy!

*

* *

Tại trụ sở hiến binh, tên trung tá La-voa-dê đang lục tìm hồ sơ về vụ Mít-xen bị bắt cóc.

Sau cuộc trao đổi tù binh, tiếp nhận một số sĩ quan bị Việt Minh bắt thả về, La-voa-dê không khỏi thắc mắc về sự xuất hiện đột ngột của anh chàng trung úy kỳ quái ấy. Hắn thấy cần phải nghiên cứu cho sáng tỏ vấn đề, nên đã xem lại hồ sơ của Mít-xen trước đây gần 1 năm.

Theo báo cáo của trưởng ban bảo vệ hồi đó, vào khoảng 19 giờ tối hôm ấy, đơn vị mật vụ của Cục an ninh đang bố trí giám sát khu nhà sĩ quan nơi Bảo Trung ở, bỗng thấy một chiếc xe của Bộ tham mưu đến đỗ ở cửa. Từ trên xe bước xuống một đại tá người Pháp, đeo phù hiệu tham mưu cùng với hai sĩ quan tùy tùng lên nhà Bảo Trung, rồi một lát sau thấy Bảo Trung bước xuống cạnh đại tá, lên xe đi về phía Bách thú.

Bọn mật vụ định chặn xe lại, nhưng tên chỉ huy không cho phép vì sợ xúc phạm đến đại tá tham mưu, chỉ gọi điện báo cáo về cho sĩ quan thường trực tại Cục nhưng không thấy trả lời.

Sau khi được tin vụ bắt cóc xảy ra, Cục đã cử người đến xem xét căn nhà Bảo Trung ở, thấy đồ đạc vẫn nguyên vẹn, tìm tên lái xe của trung úy, cũng không thấy nó đâu, chiếc Pơ-giô 203 vẫn nằm im trong nhà xe. Nhân viên của Cục khẳng định rằng: Bảo Trung bị bắt cóc trước trung tá Mít-xen 45 phút, còn tên lái xe đã trốn biệt đi đâu không rõ.

Thủ phạm bắt cóc hai người chính là một tên phản bội trong hàng ngũ quân đội viễn chinh nhưng tên tuổi của hắn thì chưa điều tra rõ. Có một điều đáng ngờ là tại sao hắn đã lấy cắp được cả xe cùng quân phục, quân hàm tham mưu? Lại cả bản mệnh lệnh giả hiệu nữa! Rất tiếc rằng cơ quan phản gián không giữ được những tang vật ấy.

La-voa-dê thao thức suốt đêm không ngủ được vì trong đầu hắn đang rối bời bao ý nghĩ, không tìm ra một giải pháp nào chứng minh cho những điều hắn nghi ngờ.

Hắn nhớ lại đêm hôm đó, sau khi đuổi bắt bọn tù sống thất bại, bọn hiến binh đã tìm thấy xác Mít-xen nằm gục trên bờ ruộng, gần đường cái lớn.

Mít-xen bị hai viên đạn xuyên từ lưng qua phổi, chứng tỏ rằng trong lúc hỗn loạn, Mít-xen định chạy tháo thân nhưng bị bọn bắt cóc bắn chết.

Còn Bảo Trung, anh ta bị bắt cóc đi hay đã đầu hàng Việt Minh? Phải thẩm xét lại tất cả, nếu cần sẽ làm lại từ đầu, dù mất nhiều công sức mấy đi nữa cũng cứ phải làm. La-voa-dê đang tự vạch cho mình một phương pháp hành động, hắn hy vọng vào khối óc thông minh có một không hai của hắn.

Trái với La-voa-dê, Ô-buy thiết thực hơn, lão nóng lòng muốn hiểu rõ ngay trường hợp Bảo Trung bị bắt cóc. Dù sao lão vẫn có cảm tình với anh chàng sĩ quan trẻ tuổi tài ba ấy. Ngay tối hôm đó, lão vào bệnh viện thăm Bảo Trung, với tư cách là người chỉ huy cũ và chỉ đẳng trưởng.

Lão bước vào phòng giữa lúc Bảo Trung đang nằm ngửa trên giường đầu đắp một chiếc khăn mặt ướt. Thấy lão vào, Bảo Trung mừng rỡ, gượng ngồi dậy, nhưng liền sau đó lại nhăn nhó ôm đầu nằm gục xuống.

Ô-buy ra hiệu cho Bảo Trung cứ nằm nghỉ, lão ngồi xuống cạnh giường. Với một giọng hiền lành, lão vui vẻ nói.

- Thật không ngờ lại có ngày hôm nay trung úy ạ! Tôi đã báo điện về Pháp cho gia đình anh biết tin. Tôi đã làm tròn lời hứa với ba má anh. Rất có thể người nhà của anh sẽ sang thăm anh một ngày gần đây. Thế là từ nay, chúng ta lại làm việc gần nhau.

Bảo Trung nhìn Ô-buy có vẻ cảm động

- Xin thành thật cảm ơn đại tá, tôi cũng không ngờ rằng số phận lại may mắn thế này! Mấy tháng trời bị Việt Minh giam giữ, tôi cảm thấy nó dài như hàng thế kỷ. Cuộc sống tủ nhục ấy không bao giờ tôi có thể quên được, nhiều lần tôi định liều trốn khỏi bàn tay của họ nhưng rồi lại không thoát được. Cho đến nay, nhờ sự can thiệp tích cực của Bộ chỉ huy chúng ta, tôi còn sống sót mà được trở về đây. Ôi! Còn gì sung sướng cho bằng khi được gặp lại đại tá - người chỉ huy thân cận và đáng quý của tôi.

Ô-buy gật gù, lắng nghe Bảo Trung nói, lão cảm động: “Anh chàng vẫn thế, vẫn đáng mến!”

- Thưa đại tá! Việt Minh họ đối đãi với những tù binh người Pháp hết sức tử tế, còn đối với tôi thì họ lại vô cùng khắt khe, tàn nhẫn. Họ nhiec móc tôi, nào là tên bán nước cầu vinh, nào là Việt gian mất giống, v.v.. Mỗi hận thù này tôi không sao quên được!

- Trung úy! Anh hãy yên tâm điều dưỡng cho khỏe đi. Ta sẽ tạo cơ hội phục thù. Anh có chí lắm! Có thể nói rằng anh còn nhiệt tình với quân đội hơn

một số sĩ quan Pháp khác. Tôi rất vui mừng. Anh có ý nguyện gì không? Cứ nói cho tôi hay.

- Thưa đại tá! Được trở về đây là tôi đã thấy vô cùng phấn khởi. Gặp đại tá, lại biết được tin tức gia đình. Thế là hạnh phúc rồi! Còn bây giờ tôi mong sao chóng khỏe để bắt tay vào công việc ngay sớm trả được mối hận thù với Việt Minh!

Ô-buý thấy lòng xúc động trước những lời nói nhiệt thành của Bảo Trung, lão đánh giá người sĩ quan dưới quyền mình một cách khá đẹp. Lão bỗng chạnh lòng thở dài:

- Rất tiếc rằng trong thời gian trước đây, chúng ta đã có nhiều sơ xuất. Quan hệ giữa anh với cô nữ gián điệp Tuyết Trinh cũng là một điều bất lợi cho quân đội chúng ta, thật không ai ngờ! Cả cái tên thiếu úy Lê Trâm nữa. Tôi cũng lấy làm lạ rằng tại sao ngài Cục trưởng Toàn Cơ lại tuyển mộ toàn những người như vậy? Cũng may là bọn chúng chưa lôi kéo được anh!

Bảo Trung ân hận nói tiếp:

- Vâng, thật là một sai lầm lớn của tôi, thưa đại tá, và cũng là điều bất hạnh cho trung tá Mit-xen. Tôi nhớ mãi cái đêm khủng khiếp ấy. Khi tôi còn đang uống dờ tách cà phê buổi tối. Tên lính hầu của tôi vừa xin phép đi xem cine thì thấy bảo có khách đến... Rồi một đại tá mang mệnh lệnh của Bộ chỉ huy xuống, hạ lệnh cho tôi xuống ngay trường huấn luyện để đưa sĩ quan của Bộ đi kiểm tra. Tôi vừa định lấy xe riêng để đi thì ông ta buộc tôi phải ra xe của ông ta. Thế là tôi biết tôi đã bị bắt. Ra đến xe, họ bịt mắt tôi lại, tước hết vũ khí, họ chở tôi đến một địa điểm nào đó thì chuyển tôi sang một chiếc xe khác. Tôi đoán rằng chiếc xe chở tôi sau này là một chiếc xe vận tải. Thế rồi, những chuyện xảy ra về sau này thế nào thì đại tá cũng đã rõ rồi...

- Trung úy ạ! Việc xảy ra hồi đó, tôi cũng chưa được biết tỉ mỉ. Sau này có dịp nào anh sẽ tường thuật lại cho tôi nghe. Có một đôi điều mà Bộ chỉ huy còn chưa rõ về anh. Nhưng thôi, cũng chưa vội. À, anh có muốn đề nghị gì không?

- Thưa đại tá, nếu đại tá cho tôi được biết thêm về tin tức gia đình tôi và bác Toàn Cơ tôi hiện nay ra sao thì hay quá.

- Trung úy cứ yên tâm. Ba má anh vẫn khỏe, chắc nhận được tin anh vừa được về thì ông bà sẽ sung sướng lắm! Tôi chắc rằng chẳng bao lâu, ông hay bà sẽ sang đây thăm anh thôi. Còn ngài Cục trưởng Toàn Cơ thì hiện nay đang phụ trách một nhiệm vụ trong Bộ thương mại. Chúng tôi vẫn thư từ qua lại với nhau luôn. Tôi cũng sẽ báo tin này cho bác anh rõ... À còn số vốn của bác anh chung nhau với nhà thương gia Toàn Phát thì tôi cũng đã rút ra hộ rồi. Tóm lại, tôi và bác anh hiện nay là đôi bạn rất thân, anh rõ rồi chứ!

- Cảm ơn đại tá! Tôi rất vui mừng chúc cho sự hợp tác giữa đại tá và bác, tôi ngày càng chặt chẽ!

- Còn một tin mừng này nữa tôi báo cho anh. Anh bạn cùng học với anh ở Ý hiện nay đang công tác ở cơ quan chúng tôi! Tôi vừa cử anh ta đi Hải Phòng vắng!

- Giăng Duy-boạ phải không ạ?

- Đúng, có phải người bạn thân thiết của anh không?

- Ôi, thật là bất ngờ. Tôi không thể nén nổi xúc động về việc này. Thưa đại tá, anh ta công tác thế nào ạ? Có đáng tin cậy không?

- Cũng hoạt động sôi nổi, hăng hái, nhưng thiếu bình tĩnh. Nói chung cũng khá.

- Chừng nào thì anh ta sẽ về đây, thưa đại tá?

- Có lẽ hai ngày nữa, các anh sẽ được gặp nhau. Tôi mừng cho các anh.

Ô-buỵ đứng dậy nói tiếp:

- Thôi, vào thăm anh một chút cho bỏ những ngày xa cách. Anh hãy gắng điều trị cho mau khỏi rồi trở về chỗ tôi làm việc.

- Cảm ơn đại tá, thành thực là tôi rất mong cho chóng khỏe để trở về làm việc với ngài và được gặp mặt bạn tôi. Từ nay đại tá là người thân duy nhất của tôi. Tôi trông cậy tất cả vào đại tá!

- Cứ yên lòng, trung úy. Đối với tôi, anh vẫn là người sĩ quan đáng tin cậy. Hơn nữa, tôi lại là chỉ huy trưởng của anh, đừng lo về công tác sau này. Tôi sẽ lưu ý giúp đỡ anh, thôi tạm biệt!

Ô-buy nắm chặt tay Bảo Trung từ giã ra về.

*

* *

Bảo Trung trở vào hoạt động lần này, không phải là không nguy hiểm tuy rằng lần trước đã bố trí khéo léo che mắt được hầu hết những sĩ quan tham mưu, nhất là đối với Mít-xen. Tên cáo già nguy hiểm ấy đã thanh toán xong rồi, hắn đã mang theo tất cả những hiểu biết về anh. Nhưng, không phải vì thế mà đã bị bắt được hết đầu mối. Vũ Nghị vẫn còn sống, Giảng Duy-bova đã sang đây công tác, Anh cũng đã được biết trước, như vậy.

Hôm lên gặp Tư lệnh trưởng mặt trận, nhận chỉ thị, Bảo Trung rất phấn khởi, anh chuẩn bị tinh thần để lao vào cuộc chiến đấu mới và lần này sẽ phải chạm trán với một kẻ địch nguy hiểm hơn. Nhiệm vụ lần này cũng lớn lao hơn, anh phải tìm hiểu và cung cấp về những tài liệu liên quan đến kế hoạch Z.F.I. để cơ quan tình báo của ta đặt kế hoạch đối phó kịp thời.

Theo kế hoạch, anh sẽ lợi dụng vết thương ở đầu (do Mít-xen đánh) để trì hoãn mọi cuộc gặp gỡ không có lợi. Nếu cần thiết, sẽ làm một "cú" chấn động thần kinh tránh những khả năng xấu có thể xảy ra. Có một điều vững tâm là: đã có cơ sở của ta ở đây, anh đã bắt liên lạc được với một bác sĩ và anh sẽ luôn nhận được sự hỗ trợ của hậu phương.

Sau cuộc gặp gỡ Ô-buy, Bảo Trung móc túi lấy một viên thuốc ra uống, 15 phút sau, anh lên cơn sốt.

Cô y tá phục vụ anh, chạy đi gọi bác sĩ. Bác sĩ đến ngồi xuống cạnh anh, cầm tay xem mạch rồi sai cô y tá đi lấy thuốc.

Trong thời gian ấy, hai người đã trao đổi với nhau những điều cần thiết.

Bảo Trung phải chuẩn bị tinh thần để chịu đựng một cuộc thử thách mới.

Lần này rất hệ trọng đến tính mạng của anh và sự nghiệp chung.

Suốt thời gian được ra vùng tự do, thở hít không khí trong lành và được bồi dưỡng thêm về nghiệp vụ. Bảo Trung cảm thấy mình đã lớn mạnh hơn

nhiều. Các đồng chí đã giúp đỡ anh tận tình. Chiến công của anh đã được ghi dấu trong sự nghiệp cách mạng, nhưng anh vẫn thấy rằng sự đóng góp của mình còn quá ít. Cần phải cố gắng nhiều hơn nữa mới xứng đáng lòng tin cậy của Đảng, của nhân dân. Anh đã nhận nhiệm vụ mới.

Sau cơn sốt, Bảo Trung vẫn tỉnh táo như thường. Những người có kiến thức về y học thường làm chủ được sức khỏe của mình, đôi khi cần thiết có thể tự tạo cho mình một cơn sốt mà không hại đến sức khỏe hoặc một căn bệnh mà chỉ riêng mình biết.

Nhớ lại sự việc vừa qua, anh thấy hài lòng về sự thu xếp chu đáo của tổ chức. Trong những ngày ở hậu phương, các đồng chí lãnh đạo luôn luôn gần gũi, cộng với sự có mặt của Tuyết Trinh làm anh vô cùng phấn chấn. Tuyết Trinh đã hăng hái tham gia công tác và vừa qua đã được cử đi học lớp quân y do Bộ mở.

Hôm chia tay, anh đã viết cho cô một lá thư:

“Em Tuyết Trinh thân yêu!

Khi nào tới đơn vị học tập, em hãy mở ra đọc lá thư này. Anh viết cho em với niềm vui sướng nhất, vì anh đã không ân hận khi hướng dẫn em bước theo con đường mới.

Tuyết Trinh ạ! Anh cũng như em, chúng ta đều đã từ bỏ cuộc sống cũ, cuộc sống sa hoa phù phiếm trong một xã hội đầy trụy lạc, nhớp nhơ. Không dễ gì trong mỗi người đều gột rửa được một cách dễ dàng, phải có một nghị lực phi thường, một chí khí mãnh liệt và một niềm tin sắt đá mới có thể làm nổi!

Anh rất mừng khi em đã có một nhận thức đúng đắn về cuộc kháng chiến trường kỳ, có quan niệm rõ ràng về cuộc sống của con người và em cũng đã hiểu rằng “Bản thân anh không phải là của riêng anh, của riêng em, hay được lại”.

Chúng ta đều là người của xã hội, nếu cần thiết, vì cách mạng chúng ta sẽ sẵn sàng hiến tất cả tuổi xuân cho Tổ quốc.

Em đã lên đường và anh cũng sẽ lên đường như ngàn vạn thanh niên khác, họ đang lên đường, kẻ súng người dao, kẻ cầm cày, người cầm bút. Tất cả đều nhằm thẳng vào kẻ thù quyết chiến và quyết thắng! Tới đây, rất có thể trong một thời gian dài em sẽ không nhận được thư của anh. Nếu em giữ vững lòng tin ở anh thì hãy làm tròn nhiệm vụ. Em sẽ không thấy cô đơn

nữa vì bên cạnh em sẽ có rất nhiều đồng chí, bạn bè gần gũi giúp đỡ. Hình ảnh của em sẽ mãi mãi bên anh. Chúng ta hẹn gặp nhau một ngày vui mừng nhất, khi không còn bóng quân thù trên đất nước. Quanh chúng ta chỉ còn những lời ca tụng bừng: hòa bình, hạnh phúc.

Em hứa với anh và đồng ý như thế chứ? Vậy thì hãy dũng cảm lên nhé!

Nắm chặt tay em, chúng ta hãy giữ hình ảnh của nhau mãi mãi ở trong tim.

Anh

Bảo Trung”

Tiếp theo đó, anh cũng đã gửi một lá thư cho Lê Trâm, khi được tin anh ta được cử đi học lớp quân chính.

“Anh Lê Trâm thân mến!

Được tin anh sắp đi học, tôi rất vui mừng. Hôm nay tôi viết thư gửi tới anh. Có lẽ chúng ta còn lâu mới lại gặp nhau.

Anh Trâm ạ! Chúng ta vừa thoát khỏi một cuộc sống sa đọa cả tinh thần lẫn thể xác trong thời gian bắt buộc phải cộng tác với kẻ thù. May mà chúng ta vẫn giữ được tâm hồn trong sạch và tới nay đã tự vạch ra một hướng đi đúng đắn để giải thoát.

Mỗi người chúng ta đều có một ý nghĩ riêng, một ước mơ riêng, nhưng nói chung thì cũng đều nhận thấy cần phải sống thế nào cho xứng đáng là những con người trong thời đại, đừng để cho thế hệ mai sau nguyên rủa là những kẻ phản bội Tổ quốc!

Hành động của chúng ta thật hợp với chính nghĩa. Chắc anh cũng công nhận lời tôi nói là đúng. Đồng bào luôn luôn sẵn sàng đón tiếp những người con lầm đường lạc lối trở về.

Bà cụ anh, cũng đã được các đồng chí đón ra hậu phương chu đáo. Tôi rất mừng. Thế là điều lo lắng của anh không còn nữa.

Tôi rất sung sướng khi biết tin anh đã hoàn toàn trở thành một con người mới và đang hăng hái tham gia công tác cách mạng. Hãy cố gắng đem hết sức mình cống hiến nhiều hơn nữa để gột rửa sạch những vết nhơ xưa của chúng ta. Tôi tin rằng anh sẽ thành công.

Anh Trâm ạ! Tôi muốn nhờ anh một điều vì tôi coi anh là người bạn chân thành nhất. Anh đã biết đấy, quan hệ giữa tôi và Tuyết Trinh rất thân thiết, Tuyết Trinh rất giàu tình cảm và chân thành. Vì hoàn cảnh công tác, nên tôi không thể gần cô ấy được. Xa tôi, Trinh rất buồn nhưng nếu luôn luôn có bạn bè giúp đỡ, an ủi thì cô ấy cũng sẽ vui lòng làm tròn nhiệm vụ. Nếu anh còn gần cô ấy thì nên giúp đỡ để cô ấy tiến bộ, hăng hái công việc hơn. Thế nhé!

Chúng ta hãy phấn đấu để trở thành những cán bộ kháng chiến tốt. Tôi hy vọng nhiều ở anh!

Thôi, thư đã dài, chúc anh tiến bộ nhiều về mọi mặt. Hẹn gặp nhau trong một mùa chiến thắng.

Nắm chặt tay thân thiết.

Bảo Trung”

Giờ đây, một mình nằm trong sào huyệt quân thù, đảm nhiệm một công tác quan trọng, bao nguy hiểm vây quanh mình, Bảo Trung cần phải tỉnh táo để ứng phó với mọi sự bất ngờ. Hình ảnh Trần Giang với lòng hy sinh cao cả, khiến anh thấy tự hào và như được tiếp thêm sức mạnh: “Những con người làm công tác tình báo phải coi cái chết nhẹ như sợi tóc, mà đâu phải ai cũng chết! Phải giành lấy sự sống vinh quang!

III. ĐA-NI-EN THOA

Tiệm nhảy “Giăng-tin” là nơi tập trung rất nhiều sĩ quan Pháp lui tới. Chập tối, khi ánh điện nê-ông xanh đỏ bật lên lóe mắt cũng là lúc dàn nhạc “gia” nổi lên âm ỉ. Tiếng kèn the thé, tiếng chũm chọe, quả sọc lạo xạo lẫn với tiếng trống dậm dịch hòa thành một âm thanh rền rĩ gây một cảm giác kích thích cho mọi người. Những chiếc xe “gip” rú ga, tắt máy, đỗ san sát thành một hàng dài trước cửa, hất xuống những tên sĩ quan thực dân, hối hả bước nhanh vào tiệm, tranh chỗ ngồi, chè chén và đập phá.

Đủ các loại rượu ngọt, rượu mạnh, Satôđô, Rum, Cô-nhắc. Uyt-ki, thuốc lá thơm Ca-ven-na, Phi-líp, Gôn-phếch, Cô táp v.v... bày la liệt trên tủ sau quầy hàng. Những cô phục vụ mặc đồ ni lông khoác áo choàng pô-pê-lin trắng toát, chạy lằng xằng từ bàn này sang bàn khác theo những tiếng gọi, tiếng hò hét của những tên háu ăn háu uống.

Khoảng trống giữa tiệm được rắc một lượt “pút-dơ-tan” phủ trên mặt đá hoa cho trơn thêm để dễ nhảy. Dàn nhạc ngồi sau một cái quầy thấp sát tường, những nhạc sĩ mặc áo trắng, quần đen, cổ thắt nơ to như hai cánh quạt, đang ồm ồm lắc lư chiếc đầu theo tiếng kèn trầm bổng, vẻ ngây ngất say sưa.

Bên trong, phòng trang điểm, những vũ nữ cũng vừa trát phấn, thoa son xong. Ả nọ ngắm nghía ả kia, sửa hộ mái tóc, thắt lại hộ chiếc nịt vú hay vuốt hộ những tà áo ni lông mỏng dính, dán chặt lấy thân hình cong cớn, nửa kín nửa hở.

Một ả to lớn, dáng chừng là vũ trưởng, kiểm soát đàn em một lượt rồi nói:

- Này, sao mãi không thấy con Thoa nó đến nhỉ?

Có tiếng trả lời:

- Thoa đứng kia thôi!

- Không, Đa-ni-en Thoa cơ mà!

Tiếng vũ trưởng lạnh lạnh khiến các vũ nữ giật mình, một cô nói:

- Chắc cô ả lại đi đón cái thằng sĩ quan đa tình chứ gì? 7 giờ tối rồi!

Ả vũ trưởng cầu nhàu:

- Hừ! Con bé bừa bãi thật!

Một hồi chuông bỗng reo vang. Vũ trưởng vội giục đàn em:

- Thôi ra tiếp khách đi các em!

Bọn vũ nữ bước ra phòng nhảy giữa tiếng hò hét, hoan hô ầm ĩ của bọn sĩ quan Pháp đang ngồi quanh những chiếc bàn kê sát bên bức tường.

Âm nhạc cử một điệu tăng-gô.

Tiếng xô ghế ào ào, tiếng giày quét sàn sạt. Trong khoảnh khắc, từng cặp ôm nhau nhún nhảy theo tiếng nhạc du dương.

Cũng lúc ấy, có một viên sĩ quan đã đứng tuổi cầm tích kê đến trước quầy hàng hỏi chủ nhân:

- Tôi muốn nhảy với Đa-ni-en Thoa! Sao không thấy cô ta?

Mụ chủ to béo vội nở một nụ cười xã giao:

- Chắc em nó đến muộn, xin ngài chờ cho một lát!

Viên sĩ quan tỏ vẻ sốt ruột, lưỡng lự trở về bàn, ngả lưng vào chiếc ghế bành châm thuốc lá hút và mơ màng theo nhịp trống.

Tiếng nhạc vừa dứt, các sĩ quan kéo tay các vũ nữ về phía bàn của mình, kéo ghế ngồi, rót rượu bắt họ uống rồi cười đùa khả ố.

Viên sĩ quan già vẫn lơ đãng đưa mắt nhìn lên trần nhà. Ánh điện xanh đỏ nhấp nháy làm cho lão cảm thấy vui mắt, giảm bớt phần sốt ruột. Trong khi ấy, những chiếc bàn xung quanh, những cốc chén chạm nhau loảng xoảng, tiếng cẩu véo nô đùa khúc khích, một vài tên lê dương cất giọng ồm ồmร้อง lên một bản tình ca mê ly.

Nhạc lại nổi lên một điệu Rum-ba...

Viên sĩ quan lại bước đến quầy hàng:

- Thế nào ma đăm? Thoa đến chưa?

- Em nó vẫn chưa đến, có thể là nó bị ốm. Ngài vui lòng để em tiếp thay nó vậy. Mụ chủ bước xuống bậc ngọt ngào thỏ thẻ với lão.

Viên sĩ quan miễn cưỡng dang tay mời. Mụ chủ đưa thân hình phục phịch ôm lấy lão quay cuồng theo tiếng nhạc đậm dịch.

Trong lúc ấy, tại sở hiến binh, trong phòng riêng của trung tá La-voa-dê, một sĩ quan Pháp trẻ tuổi đang báo cáo:

- Thưa trung tá, tôi vừa ở Hải Phòng về, nhận được điện gọi của ngài, tôi vội đến ngay đây.

- Tốt lắm, trung úy ạ! Anh thật xứng đáng với lòng tin cậy của chúng tôi.

Anh có biết vì sao tôi lại mời anh lúc này không?

- Chắc có việc gì hệ trọng lắm thưa ngài?!

-

Không hệ trọng lắm nhưng rất cần thiết! Báo cho anh một tin mừng nhỏ: bạn của anh: trung úy Bảo Trung con ông bà Ứng Lại ở Pa-ri bị Việt Minh bắt nay đã được trả về trong đợt trao trả tù binh vừa qua, Đuy-boạ ạ!

- Ôi! Thật vậy sao? Thế thì hay lắm! Hiện nay anh ta ở đâu thưa trung tá? Đuy-boạ mừng rỡ hỏi La-voa-dê, rồi rút. La-voa-dê giơ tay ra hiệu:

- Khoan đã trung úy! Làm gì mà vội vàng vậy. Chính vì muốn cho anh gặp anh ta nên tôi mới mời anh lại đây, nhưng cần phải bàn với anh một số việc đã.

- Ồ, trung tá làm tôi sốt ruột quá, có điều gì cần thiết xin ngài cứ cho tôi biết ngay đi.

La-voa-dê rút ngăn bàn, lấy lên một tấm ảnh đưa cho Đuy-boạ xem rồi hỏi :

- Anh có nhận ra ai đấy không?

Đuy-boạ chăm chú xem rồi reo lên:

- Đúng anh ta đây rồi. Có gầy đi đôi chút. Hiện nay sức khỏe anh ta ra sao thưa trung tá?

- Anh ta không được khỏe, Việt Minh đã hành hạ anh ta. Hiện nay còn đang điều trị ở quân y Đồn Thủy.

- Tôi có thể đến thăm anh ta được không ạ?

- Tất nhiên là cần phải đến thăm anh ta và anh còn có trách nhiệm tìm hiểu tư tưởng anh ta nữa. Đại tá đã chỉ thị cho tôi và anh làm việc này.

- Tôi sẽ phải làm gì, thưa trung tá?

- Trước hết nhận dạng xem có đúng bạn cùng học ngày trước với anh không?

- Điều này dễ dàng quá, thưa ngài.

- Tiếp theo thì anh phải hỏi tỉ mỉ anh ta những kỷ niệm giữa anh với anh ta hồi đó, xem anh ta có nhớ nổi không? Sau anh sẽ bịa thêm những chuyện nào đó, hỏi anh ta làm ra vẻ như chính anh cùng anh ta đã nhúng tay vào việc đó, xem phản ứng ra sao?

- Làm như vậy để làm gì thưa trung tá? Một khi tôi đã nhận ra đúng là bạn tôi rồi!

Bằng một giọng châm biếm. La-voa-dê mỉm cười:

- Giăng Duy-boạ ạ! Anh hãy còn ngây thơ lắm. Ở đời thường có nhiều chuyện bất ngờ, nhất là trong lĩnh vực quân báo của chúng ta. Rất có thể hôm nay, anh nói chuyện với tôi là trung tá La-voa-dê, nhưng ít ngày sau tôi sẽ không phải là La-voa-dê nữa mà lại là ông Giăng, ông Giắc nào khác không biết chừng! Anh hãy cứ chấp hành những chỉ thị của trên đi. Như vậy là anh đã giúp chúng tôi được nhiều điều bổ ích rồi.

- Vâng, tôi đã hiểu, xin lĩnh hội ý kiến của trung tá.

- Được, tốt lắm! Sáng mai, đúng 7 giờ anh sẽ có mặt tại đây để cùng với tôi vào Đồn Thủy thăm anh ta, còn bây giờ, anh có thể được tự do đi tìm

nguồn vui mà giải trí.

- Vâng, cảm ơn ngài, xin tạm biệt.

Loa-voa-dê chìa tay bắt, nói thêm:

- Quân giặc rất xảo trá trung úy ạ! Chúng ta phải hết sức sáng suốt để nhận xét cho đúng.

- Xin tuân lệnh!

- Duy-boia bước ra khỏi trụ sở mà trong lòng canh cánh một nỗi thắc mắc.

Bảo Trung, người bạn chí thân cùng trường với gã, hiện nay thế nào?

Không lẽ đã bị Việt Minh cảm hóa rồi sao? Mới khoảng một năm trời xa cách, thế mà mọi vật đã biến đổi kể cả con người.

Duy-boia bước chân sang Việt Nam, không vì một mục đích nào cả, gã chỉ đi theo lệnh động viên của chính phủ và gã đã trót tốt nghiệp trường sĩ quan. Sang đây, gã hy vọng: gặp bạn thân, tìm người đẹp Á Đông mà gã hằng ao ước. Mấy tháng trước đây, khi bước chân tới Hà Nội đúng vào hôm gặp tin buồn: Bảo Trung bị mất tích cùng trung tá Mít-xen. Thế là gã mất bạn tri kỷ, gã buồn nhớ quê hương hàng tháng trời không ổn định tinh thần nên có bề trễ nải. Nhưng, rồi thời gian cũng xóa dần những ưu phiền, gã đã tìm thấy thú vui trong các tiệm nháy, những buổi gá bạc và những cuộc trác táng thâu đêm.

Một buổi chiều chủ nhật, cùng đại tá Ô-buy bước chân vào tiệm nháy “Giăng-tin”, tình cờ gã đã làm quen được với một vũ nữ. Đối với gã cô ta có lẽ là người đẹp nhất trong số vũ nữ mà gã đã gặp. Một thân hình cân đối, óng ả, cặp mắt to đen láy, mái tóc mềm mại, uốn quăn một cách kiêu diễm, da trắng mịn, má lúm đồng tiền và nụ cười tươi đầy sức quyến rũ. Cô gái ấy cũng có cảm tình với gã, tiếp đón gã niềm nở. Đôi lần, Duy-boia giở thói sỗ sàng nhưng đều bị cô ta cự tuyệt. Càng như vậy gã càng thấy say mê, càng yêu một cách thiết tha và cũng là lần đầu tiên trong đời Duy-boia cảm thấy mình đã yêu thực sự một cô gái Việt Nam. Duy-boia đối xử với cô ta rất nhiệt tình nên cũng chiếm được lòng triu mến của cô ta. Gã đặt tên cho cô là Đa-ni-en Thoa và từ đó Thoa cũng vui lòng đệm thêm cái tên Pháp ngữ ngàn ấy!

Đa-ni-en thân thiết với Duy-boia như một cặp tình nhân chân chính. Thường thường những chiều chủ nhật, Duy-boia lái xe đến tiệm đón Thoa đi chơi cho tới khuya mới trở về tiệm rồi lại nhảy với nhau thâu đêm. Trong thời gian này Duy-boia thấy sung sướng vô cùng. Sau mấy ngày đi vắng trở về, Duy-boia không quên báo điện cho Thoa biết tin để chờ đón gã.

Từ biệt La-voa-dê, gã ra xe dự định phóng thẳng đến tiệm “Giăng-tin” gặp người yêu thì may sao, vừa mở máy đi một quãng gã trông thấy thấp thoáng bóng người vũ nữ bước ngang qua đường. Duy-boia rất đổi vui mừng, gã cho xe tiến lại gần rồi ló đầu ra gọi:

- Đa-ni-en! Lại đây lên xe với anh.

Người vũ nữ quay lại, không ngạc nhiên, mở một nụ cười trêu mếu.

- Ô! Mắt anh cũng tinh đấy chứ! Duy-boia, quà Hải Phòng của em đâu? Vừa cảm động, vừa bối rối vì gã quên không mua quà cho người yêu nhưng sau gã trả lời bừa:

- Ôi! nhiều lắm! Anh cất ở nhà rồi, mai lấy vậy, lên xe đi chơi với anh đi.

Người vũ nữ mạnh dạn bước lên ngồi cạnh gã rồi thủ thỉ:

- Đêm nay có trăng. Em thích ra ngoài ô, chơi một lát, lên hồ Tây anh nhé! - Em muốn đi đâu cũng được. Với em thì anh chỉ là một “tù binh”, một tên nô lệ mà thôi, phải không Đa-mi-en?

- Vậy thì anh phải nghe em, không được trái lệnh nhé!

- Xin tuân lệnh! Thưa bà chỉ huy của tôi.

Gã trêu mếu ghé sát mặt vào má Thoa, rồi ngoan ngoãn lái xe lên con đường vắng, qua đường Cổ Ngư, vòng lên Quảng Bá rồi rẽ xuống con đường đất sang Đại La...

Bầu trời trong xanh, mặt trăng tỏa ánh sáng mát dịu soi tỏ những hàng cây hai bên đường mòn, chênh chếch xuyên qua cửa kính ô tô, phản chiếu rõ khuôn mặt của hai người. Một bà chúa và một tên nô lệ của tình yêu!

Đuy-boa không thể ngờ rằng, chỉ 15 phút sau, gã đã trở thành một tù binh thực sự!

IV. CHIẾC MÁY TỐI TÂN

Đã hơn 7 giờ, tên hiến binh La-voa-dê đang chuẩn bị sẵn những hồ sơ cần thiết để vào bệnh viện thăm Bảo Trung.

Mục đích lần này của hắn chỉ là bước đầu thẩm xét quan hệ tình cảm giữa Duy-boá và Bảo Trung, một điều có thể chứng minh rõ ràng trong sự mặt đối mặt để phân biệt rõ Bảo Trung thật hay giả. Qua tấm ảnh mới chụp, hắn cho Duy-boá xem, Duy-boá đã khẳng định chính là bạn gã. Vì vậy hắn chỉ còn đặt giả thuyết mơ hồ về người trung úy kỳ quái ấy!

Rất tiếc rằng, Mít-xen chết đi không bàn giao được cho hắn tí mĩ để hắn dễ dàng kết luận về Bảo Trung, bây giờ chỉ còn trông chờ vào Duy-boá, một nhân chứng thực sự, hắn hy vọng vào kết quả trong sự gặp gỡ này.

Nhìn đồng hồ đã 7 giờ 15, hắn nóng ruột chờ đợi: “Cái anh chàng si tình này chắc lại bù khú suốt đêm qua, nên ngủ quên chẳng? Thằng cha thật đáng ghét!” La-voa-dê đành phải quay điện sang Tham mưu để gọi Duy-boá. Ở đầu dây bên kia, có tiếng trả lời của sĩ quan thường trực.

- Báo cáo trung tá! Trung úy Giăng Duy-boá sang sở hiến binh theo lệnh gọi của trung tá từ tối qua chưa về ạ!

- Sao? Chưa về à? Ông cho người xuống phòng ngủ xem anh ta có còn lì xác ở đấy không?

- Xin tuân lệnh!

5 phút sau, từ đầu dây nói bên kia, gã sĩ quan thường trực hỗn hển qua hơi thở nói:

- Báo cáo trung tá, Duy-boá vẫn chưa về, cả chiếc xe “gip” của phòng cũng không thấy!

- Cho đi tìm ngay!

La-voa-dê giận dữ đặt mạnh ống nói xuống bàn, vội vàng bấm chuông gọi sĩ quan hiến binh thường trực. Cửa mở, tên đại úy bước vào đập gót giày, giơ tay chào:

- Báo cáo trung tá, tôi có mặt.

- Ông huy động một trung đội, trang bị đầy đủ, đi tới các trạm kiểm soát ngoại ô, tìm xem chiếc xe của tham mưu cùng trung úy Giăng Duy-boia xem hiện giờ ở đâu. Chiếc xe mang số hiệu EI.1450, nhận được tin tức gì phải báo điện ngay cho tôi rõ!

- Xin sẵn sàng! Chúng tôi có phải kiểm soát trong nội thành không, thưa trung tá?

- Việc đó bên phòng I họ sẽ chịu trách nhiệm. Thôi, khẩn trương lên.

Tên đại úy quay ra khỏi, La-voa-dê quay điện báo cáo với Ô-buy:

- A lô... Thưa đại tá, xin trân trọng báo cáo với ngài, tối qua, khi Duy-boia từ Hải Phòng về, tôi có cho mời anh ta lại để bàn một số công việc. Anh ta rời khỏi chỗ tôi vào khoảng 20 giờ 30 và từ lúc đó không thấy anh ta trở về phòng I nữa!

Tiếng Ô-buy nói từ bên kia đầu dây:

- Thế là thế nào ? Mất tích à?

- Dạ

- Lính của ngài có quan sát khi anh ta bước lên xe đi về phía nào không?

- Thưa đại tá, tôi đã cho hỏi lính của tôi, họ không nhận thấy gì lạ, nhưng...

- Nhưng sao ?

- Bên đơn vị thông tin họ báo cáo rằng, khoảng thời gian ấy có một chiếc xe gíp chạy qua đây thì đỗ lại để đón một cô gái lên xe... Tôi chắc rằng đó là xe của Duy-boia.

- Còn gì nữa không?

- Thưa đại tá, tôi đã hạ lệnh cho quân đi tìm khắp các ngã đường và báo điện đi khắp nơi về việc trên.

- Cho người đến tiệm nhảy “Giăng-tin” chưa?

- Dạ, đã!

- Thôi được, có tin tức gì cho tôi biết ngay.

- Vâng, xin chào đại tá.

La-voa-dê hạ ống nói, mặt thần thờ, cắn răng lầm bầm:

- Thằng cha chỉ chết vì gái, hỏng hết công việc của mình rồi.

*

* *

Đuy-boa bị mất tích, tin đó đã lọt tới bệnh viện làm Bảo Trung thở phào, nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Anh thầm cảm phục các đồng chí của mình thật tài tình. Thế là tránh được một cuộc chạm trán gay go. Tóm cổ Đuy-boa, anh sẽ được cung cấp thêm một số tài liệu sống tạo điều kiện hoạt động dễ dàng hơn. Anh thấy không cần thiết ở bệnh viện nữa. Hãy chuẩn bị bắt tay vào công việc.

Hôm sau, anh báo bác sĩ cho ra viện, bác sĩ giao cho một gói thuốc căn dặn:

- Khi nào cần thiết để trấn tĩnh tinh thần thì anh hãy dùng một viên thuốc trong này.

Bảo Trung nắm tay bác sĩ, cảm ơn.

Xe của bệnh viện đưa Bảo Trung về tận trụ sở Tham mưu, Bảo Trung đứng đặc bước vào nơi làm việc của Ô-buỵ. Người cận vệ của lão ngăn không cho anh vào:

- Đại tá đang bận tiếp khách, xin mời trung úy hãy xuống nhà khách chờ một lát.

Bảo Trung đành phải xuống phòng khách ngồi chờ. Ở đây đã thay đổi tất cả. Những sĩ quan quen mặt hầu hết đã đổi đi hoặc ra mặt trận, thay thế một loạt sĩ quan mới. Sự tổ chức của Tham mưu cũng đã chấn chỉnh lại. Bộ chia làm nhiều phòng: Tổ chức nhân sự, Quân báo hiến binh, Thông tin liên lạc, Quân nhu, Tác chiến huấn luyện v.v... mỗi phòng có một trưởng phòng, cấp bậc từ thiếu tá đến đại tá .

Ô-buyl phụ trách phòng l, tổ chức nhân sự sắp xếp và điều chỉnh các sĩ quan, nghiên cứu và phân phối công tác, đồng thời chịu trách nhiệm trước Bộ chỉ huy Pháp về đại bộ phận tham mưu nên trọng trách của lão rất lớn!

Được tin báo Bảo Trung đã ra viện, lão rất vui mừng đang tiếp chuyện với

La-voa-dê bàn về kế hoạch thẩm tra các sĩ quan Pháp bằng máy điều tra tâm lý của Hoa Kỳ, Ô-buyl có gợi ý cho tên hiến binh làm thế nào cho các sĩ quan khỏi tự ái, nhất là với Bảo Trung, lão vẫn có cảm tình. La-voa-dê trình bày ý định của hẳn:

- Thừa đại tá, tôi có ý định thẩm tra tất cả những sĩ quan vừa mới được Việt Minh trả về từ cấp úy trở xuống, làm như vậy thì dễ dàng hơn và không sợ ai thắc mắc gì cả, nhất là đối với Bảo Trung cũng vậy. Chúng ta đã coi anh ta bình đẳng với các sĩ quan Pháp kia rồi!

Ô-buyl gật gù:

- Ừ được, ông hãy làm cho khéo việc này.

Sau khi thống nhất kế hoạch, Ô-buyl bảo La-voa-dê:

- Trung tá, ngài hãy trở về Sở đi! Có gì ta sẽ bàn thêm sau, sự có mặt của ngài ở đây không có lợi cho việc thẩm tra gã trung úy sau này, hãy coi như ngài chưa hề quen biết anh ta.

- Vâng, ý kiến của đại tá rất đúng, tôi cũng nghĩ như vậy, đại tá định bao giờ thì cho phép tiến hành để tôi chuẩn bị, máy đã lắp sẵn sàng rồi! Chậm lắm thì sáng ngày kia, nếu có thể ta sẽ tiến hành một lúc.

- Xin vâng!

La-voa-dê chào Ô-buyl rồi ra xe.

Chờ tên trung tá ra khỏi, Ô-buyl mới cho gọi Bảo Trung. Thoáng thấy La-voa-dê bước ra khỏi cửa, Bảo Trung dự đoán: hẳn có chuyện gì về mình nên tên hiến binh này đã đến đây bàn bạc với Ô-buyl, anh điềm tỉnh bước vào:

- Kính chào đại tá! Trung úy Bảo Trung đã ra viện. Xin chờ lệnh ngài.

Ô-buỵ, mừng rỡ, đứng dậy ôm hôn anh.

- Trung úy, thế là chúng ta lại làm việc gần nhau! Anh đã khỏe hẳn chưa? Người còn xanh lắm!

- Cám ơn đại tá, tôi đã khỏe hẳn rồi, vả lại tôi cần phải làm việc sớm để trả mối hận lòng trong thời gian bị Việt Minh giam giữ, xin đại tá giao ngay công việc cho.

- Được, thông thả đã trung úy! Tôi biết tính anh, hăng hái và ưa hoạt động, tất nhiên không để anh nhàn rỗi đâu. Nhưng, chắc anh biết đấy, công việc tổ chức, lãnh đạo rất phức tạp, vấn đề còn nghiên cứu nguyên vọng và tư tưởng của từng người để xếp đặt cho hợp với khả năng thực tế. Từ ngày trường huấn luyện của chúng ta giải tán đến nay, tôi phải bù đầu vào mọi công việc tổ chức, thật rất khổ sở vì thiếu sĩ quan có khả năng. Cũng may là Bộ chỉ huy có bổ sung cho chúng ta một số người mới, đến nay mới gọi là tạm ổn, anh trở về đây rất đúng lúc trung úy ạ!

Ô-buỵ dừng lời, lão lấy thuốc lá và rót rượu cho Bảo Trung:

- Hãy uống đi trung úy, mừng cho sự hợp mặt của chúng ta ngày hôm nay.

Bảo Trung nâng cốc, anh thầm nghĩ phải tranh thủ tình cảm của lão, hãy giữ lấy quan hệ chặt chẽ giữa lão và Toàn Cơ để làm chỗ dựa vững chắc cho mình, anh nốc một hơi cạn rồi nói:

- Thưa đại tá, tôi rất cảm động về sự đối xử của đại tá, trong những ngày bị Việt Minh cầm tù, không lúc nào tôi không nghĩ đến đại tá, chỉ ước mong sao có ngày được trở về với ngài thì nay, điều ước mong ấy đã trở thành sự thật. Không gì vui sướng cho bằng nếu đại tá hiểu được rằng, tôi đã nhiều lần định trốn khỏi nhà tù của Việt Minh. Và bây giờ thì mọi việc đã tốt đẹp, tôi không thể sao bày tỏ được hết những vui mừng...

Ô-buỵ ngắt lời:

-Ồ trung úy, tôi hiểu lắm! Anh là một sĩ quan rất trung thành, vì vậy tôi cũng vẫn để dành những công tác và điều kiện tốt cho anh, anh cứ yên tâm, không những vì anh mà còn vì trách nhiệm của tôi đối với đại tá Toàn Cơ nữa. Tôi đã điện vào Sài Gòn cho ông ta biết tin rồi, anh đã viết thư cho đại tá chưa? Tôi sẽ cho anh địa chỉ đây, mà anh còn phải nghỉ ngơi vài ngày đã chứ! Hãy hút thuốc đi.

Ô-buy ngần ngại nói tiếp:

-À còn một điều này nữa, anh còn phải làm qua một số thủ tục xong thì mới phân phối công tác được.

Bảo Trung châm thuốc hút rồi hỏi:

- Xin đại tá cho biết cần phải làm những thủ tục gì?

- Việc này nằm trong phạm vi nguyên tắc mà Bộ chỉ huy mới đề ra đối với những tù binh được Việt Minh trả về. Bên sở hiến binh họ sẽ chịu trách nhiệm về việc đó. Rất có thể họ sẽ mời anh sang để hỏi một vài điểm cần thiết, nhưng chẳng cần, cứ để cho họ hỏi xem sao!

Rồi Ô-buy lái khéo sang chuyện khác:

- À, anh bạn của anh đã đến thăm anh chưa?

- Thưa đại tá, tôi rất mong gặp anh ta mà không anh ta đến, hiện nay anh ta ở đâu thưa đại tá? Tôi có thể đến thăm gã được chẳng?

Ô-buy ngập ngừng:

- Tôi phải hẩn đi Hải Phòng, đáng lẽ hôm nay phải có mặt ở đây, nhưng không hiểu vì sao. À mà cũng không biết hẩn về chưa?

- Thưa đại tá, hẩn có hay nhắc đến tôi không?

- Ôi, còn phải nói! Tôi cho rằng hẩn sang đây cũng chỉ vì anh, thật là tình bạn của các anh ít ai sánh kịp, thế nào rồi các anh cũng sẽ gặp nhau thôi.

Ô-buy khôn khéo nói một cách lơ mơ để xem xét thái độ của Bảo Trung, lão tưởng anh chưa biết gì về Duy-boạ.

- Thừa đại tá, quả thật là chúng tôi quý nhau hết sức, ngày còn học tại Ý, không lúc nào chúng tôi rời nhau một bước, những ngày hè ở Viên chúng tôi cùng sống với nhau rất vui, mong đại tá xếp. đặt cho tôi được cùng công tác với anh ta, như vậy có lẽ công việc sẽ chạy hơn.

Ô-buy lưỡng lự:

- Trung úy ạ! Tôi sẽ gắng làm cho anh đạt nguyện vọng nhưng chưa thể hứa trước được. Bây giờ thì anh hãy về nghỉ đi! Xuống phòng sĩ quan anh sẽ ở một buồng, đồ đạc của anh ngày trước bên phòng 4 họ vẫn giữ gìn cẩn thận. Chiếc xe Pơ-giô của anh Bộ chỉ huy đang mượn, anh sẽ dùng chiếc khác vậy, chiều nay tôi sẽ bảo người đem đồ đạc của anh về đây. Thôi, đi nghỉ đi.

Bảo Trung cảm ơn lão, anh bước ra theo tên cận vệ xuống phòng ở của sĩ quan. Anh yên trí ngủ một giấc dài để tinh thần tỉnh táo ứng phó với mọi việc sắp tới. Cuộc sống của anh, lúc nào cũng phải tỏ ra phớt đời mới được.

*

* *

Hôm sau, Bảo Trung bị đánh thức vào khoảng 2 giờ chiều, nhìn ra ngoài sân, anh thấy một chiếc xe jeep cùng hai tên hiến binh, mang súng ống chờ sẵn, có giấy mời anh sang trụ sở hiến binh hỏi việc cần. Anh bước lên xe theo hai tên hiến binh đến Sở, lòng rất tự tin.

Đến trụ sở, anh gặp khá đông những sĩ quan tù binh cũng được trả về, bọn họ nhìn anh với con mắt thông cảm. Anh ngồi chờ cùng họ. Trong phòng, La-voa-dê đang hỏi cung một sĩ quan Pháp.

Phòng điều tra đặt trong một căn hầm bê tông thiết kế theo sự hướng dẫn của kỹ sư Hoa Kỳ. Bốn bức tường đắp những lớp gai xi măng lởm chởm, quét lên trên màu sơn đen nghịt. Trên trần, đèn nê ông, đủ các màu sắp xếp ngang dọc, dích dắc chạy quanh, giữa trần lủng lẳng bốn chiếc đầu lâu nhe hàm răng kinh khủng hướng về bốn phía. Giữa phòng là một chiếc ghế đệm, mạ kền bóng nhoáng, có những dây điện chằng chịt xung quanh, kế sau chiếc ghế có một máy điện đồ sộ như chiếc tủ lớn, trên mặt có những

nút điện, có bảng số, có đồng hồ điện tử và những mắt thần xanh đỏ. Sau tủ điện là chỗ ngồi của tên chuyên gia điều khiển.

Đối diện với chiếc ghế của tù nhân là chiếc quầy có căng vải che kín chỉ để hở một lỗ hổng hình chữ nhật đủ cho bọn hỏi cung nhìn thấy tù nhân. Còn tù nhân không nhìn rõ người hỏi cung.

Tường bên phải có một cánh cửa sắt tự động. Khi bấm nút điện thì cánh cửa chuyển động chui tọt vào giữa bức tường mở một lối đi. Khi đóng thì ấn một nút điện khác.

La-voa-dê và hai sĩ quan tùy tùng đang ngồi trong chiếc quầy che kín, người ta chỉ nhìn thấy đầu bọn chúng qua khe hở của chiếc màn. Một chiếc đèn nhỏ ánh lên màu tím ngắt chiếu trên bộ mặt bọn chúng trông dữ tợn như quỷ sứ dưới địa ngục.

Toàn phòng toát lên một không khí lạnh lẽo, âm u, người yếu bóng vía trông thấy quang cảnh này ắt phải chết khiếp.

La-voa-dê ấn nút điện. Cánh cửa sắt ầm ỉ chuyển động, đèn màu xanh bật sáng soi rõ từ ngoài cửa một người Pháp bị hai tên hiến binh đẩy vào, dẫn đến trước chiếc ghế điện. Người sĩ quan Pháp không khỏi ngạc nhiên, khiếp đảm trước sự việc này, anh ta còn đang ngơ ngác thì có tiếng nói oang oang: - Mời thiếu úy ngồi! La-muy-dơ!

La-muy-dơ bước lên ngồi trên ghế máy. Một bộ phận tự động tung hai còng sắt ôm lấy ngang ngực La-muy-dơ, ghì chặt gã vào ghế, đồng thời dưới chân cũng có bộ phận giữ chặt như đôi cùm. La-muy-dơ há mồm định kêu lên phản đối, thì bỗng dưng có ai bịt chặt lấy mồm. Một tên hiến binh khác đã thắt vào hai cổ tay La-muy-dơ hai sợi dây mỏng nối liền với bộ phận máy.

Tiếng La-voa-dê vang lên rờn rợn:

- Vì quyền lợi của tổ quốc Pháp thiêng liêng, vì quyền lợi của quân đội Liên hiệp Pháp, chấp hành mệnh lệnh của Bộ chỉ huy, để tiến hành thẩm tra các sĩ quan, binh lính bị Việt Minh bắt làm tù binh mới trao trả về, nhân danh trung tá, phụ trách hiến binh tôi tuyên bố:

Một là: Những tù binh được trả về đều phải lần lượt ngồi lên ghế thẩm tra để phô bày tư tưởng, ý nghĩ và lòng trung thành của mình lên Bộ chỉ huy để cấp trên có thể đánh giá được đúng mức.

Hai là: Những người ngồi trên ghế thẩm tra phải nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh và nội quy trong phòng thẩm tra, chỉ được phép trả lời những

câu hỏi chứ không được phát biểu ý kiến ngoài đề.

Ba là: Phải thành khẩn bộc lộ những ý nghĩ sai lầm của mình để Bộ chỉ huy xét và tạo điều kiện cho lập công chuộc tội.

Bốn là: Không được thắc mắc, phàn nàn và tiết lộ bí mật của việc thẩm tra này.

Năm là: Nếu ai vi phạm những điều trên thì sẽ bị xử lý trước tòa án binh như những quân nhân phạm pháp.

Tiếng vang vang truyền qua loa phóng thanh sang phòng các binh sĩ đang ngồi chờ, khiến ai nấy đều lo lắng sợ hãi. Bảo Trung cũng đang có mặt tại đây, anh cũng phải chờ đến lượt mình. Khi bắt đầu thẩm xét thì không truyền thanh nữa để giữ bí mật.

Trong phòng máy, La-muy-dơ lo lắng chuẩn bị những câu trả lời. Đèn bật sáng, tiếng máy chạy rè rè, hai bàn tay của La-muy-dơ bỗng như có ai cầm đặt lên một chiếc đĩa sắt, một cảm giác tê dại trên mười ngón tay, gã thấy tim mình đập thình thình. Nhịp đập của gã đã được thu vào ống ghi âm truyền qua máy ghi chấn động rồi được đánh dấu lên băng ở chiếc máy trước mắt La-voa-dê.

“Chiếc máy này quả là có hiệu lực”. La-voa-dê nghĩ thầm, hấn đặt hết hy vọng vào đó.

Sau phút điều tra tâm lý, đến lượt hỏi cung. Bằng một giọng dữ tợn, đe dọa, tên hiến binh nói qua ống phóng thanh:

- Nghe đây, La-muy-dơ: Anh sẽ trả lời những câu hỏi cho chính xác, nên nhớ rằng nếu nói dối sẽ bị máy phát hiện ra ngay. Vì sao anh bị Việt Minh bắt?

La-muy-dơ cố trấn tĩnh để trả lời, gã cảm thấy đầu óc mình rối bời vì sợ hãi, gã nhìn lên trần nhà những dòng điện đang phát lên những tia sáng ngoằn ngoèo như ánh chớp rồi lại chạy tít mù rối loạn quanh bốn phía, thỉnh thoảng lại lóe lên những tia cực tím. Tại La-muy-dơ nghe thấy nổi lên những tiếng ầm ì như sấm sét. Gã bối rối không biết tính sao, lại nghe thấy tiếng tên hiến binh oang oang, như thiên lôi giữa bầu trời giông tố:

- Trả lời đi, vì sao anh bị Việt Minh bắt ?

- Vì tôi bị bao vây.

La-muy-dơ cố gắng lắm mới trả lời được.

- Vì sao anh không chiến đấu đến giây phút cuối cùng?

- Vì lúc đó tôi đã bị thương.

- Việt Minh đối xử với anh như thế nào lúc bị bắt?

- Họ băng ngay vết thương cho tôi, tước hết súng ống và dẫn về nơi tập trung!

- Lúc đó anh nghĩ thế nào?

- Tôi sợ họ đem đi bắn.

La-muy-dơ đã trở lại bình tĩnh, trả lời từng câu rành rọt. Máy ghi âm, đã ghi lại đầy đủ những lời vấn đáp của hai người.

- Trong thời gian bị giam giữ, Việt Minh đã tuyên truyền cho anh những gì?

- Họ hỏi chúng tôi: “Các anh cầm súng bắn chúng tôi để bảo vệ quyền lợi cho ai? Có phải cho vợ con các anh không?”

- Anh trả lời thế nào?

- Vì quyền lợi của tổ quốc Pháp vĩ đại!

- Khá lắm!- La-voa-dê bật tiếng khen.

- Và vì danh dự của quân đội viễn chinh.

- Sao nữa?

- Họ nói: Vậy thì trong đại chiến thứ hai, Hit-le cũng vì quyền lợi của tổ quốc Đức và quân đội phát xít mà cần phải giày xéo đất nước Pháp của các anh hay sao?

- Hừ! Họ láo cá thật. Nhưng thôi, bây giờ anh hãy trả lời những câu hỏi cần thiết sau đây, chỉ được phép trả lời: Có hay không mà thôi, nghe chưa?

- Rõ!

Bằng một giọng đanh ác, La-voa-dê hỏi tiếp:

- La-muy-dơ, có phải anh đã đầu hàng Việt Minh không?

La-muy-dơ sợ hãi chối cuống quýt:

- Không, không! Tôi bị bắt

- Có phải anh bị Việt Minh tuyên, truyền không?

- Không.

- Không à? Anh có căm thù Việt Minh không?

- Không!... À có!

La-voa-dê cười khanh khách quát:

- Nói dối! Anh có muốn đi chiến đấu để trả thù Việt Minh không?

- Không!... À có!

- Sà-lù! Mọc!

La-muy-dơ mất hết tinh thần, gã cứng lưỡi ấp úng không trả lời thêm được nữa, lúng túng, cơ thể muốn chết ngất.

Đèn bỗng bật sáng, tiếng La-voa-dê sang sảng ra lệnh:

- Đem nó ra ngoài!

Lát sau, trong phòng lại trở lại yên tĩnh. La-voa-dê nói với hai tên tùy tùng:

- Thằng này tinh thần bạc nhược rồi. Không thể dùng chiến đấu được nữa - Rồi hắn nói với tên chuyên gia - Thôi tạm nghỉ 15 phút.

*

* *

Một hồi chuông vang lên...

Đến lượt Bảo Trung theo tên hiến binh bước vào, anh đưa mắt quan sát quanh phòng rồi ung dung bước lên ghế

Hai chiếc còng sắt lại tự động ghì chặt anh vào ghế máy, mọi bộ phận khác cũng làm những động tác như lần trước.

Bảo Trung nén lòng hồi hộp. Ngược, nhìn lên những chiếc sọ lơ lửng trên trần nhà, anh nhủ thầm: “Đừng hòng dọa nạt nổi ta”.

La-voa-dê bấm đèn hiệu. Tên chuyên gia bất thần mở máy. Tiếng ầm ì nổi lên, đèn màu trên trần lại nhấp nháy hiện lên những ánh sáng kỳ lạ, chạy ngoằn ngoèo rồi mất. Bảo Trung dìm mắt lại, tim đập điều hòa, 5 phút sau tiếng nói của La-voa-dê ồm ồm:

- Trung úy Bảo Trung! Anh hãy trả lời những câu hỏi sau đây cho thật chính xác, anh nên nhớ rằng anh đang ngồi trên chiếc máy điều tra tâm lý tối tân.

- Tôi đã rồi!

Bảo Trung điềm tĩnh trả lời.

- Vì sao anh bị Việt Minh bắt?

Tiếng động cơ hỗn độn bên tai, cộng với những ánh sáng luôn luôn thay đổi uy hiếp tinh thần. Bảo Trung lấy hết nghị lực chăm chú nhìn vào một điểm, tập trung tự tưởng và bình tĩnh trả lời.

- Vì tôi bị mắc lừa nên mới bị bắt.

- Tại sao Việt Minh không bắn chết anh như trung tá Mít-xen.

- Trung tá Mít-xen chạy trốn, nên mới bị Việt Minh bắn chết.

- Tại sao anh không chạy trốn như trung tá?

- Thế là các ông cũng muốn tôi bị bắn chết như ông Mít-xen?

- Có thể là chính bàn tay anh đã bắn chết trung tá để lập công với Việt Minh?

- Các ông căn cứ vào đâu mà khẳng định như vậy?

- Hừ! anh gian xảo lắm! Sau khi khám nghiệm tử thi trung tá, người ta tìm thấy hai đầu đạn ra-ben-lum, chính là khẩu súng của anh bắn ra!

- Xin ngài nhớ cho rằng: Tôi cũng như ông Mit-xen đều bị tước hết vũ khí ngay sau khi ra tới ô tô và Việt Minh họ rất tài sử dụng những vũ khí tước

được của đối phương.

- Ai chứng minh được điều này?

- Ngài có thể hỏi những sĩ quan bị bắt làm tù binh thì rõ hơn.

La-voa-dê theo dõi sự biến chuyển thần kinh của Bảo Trung, hắn cảm thấy đã thất bại. Tinh thần của anh vẫn tỉnh táo, mạch chạy đều hòa hiện trên máy ghi chấn động, không có dấu hiệu gì khả nghi, hắn hỏi tiếp:

- Bảo Trung! Anh đã bị Việt Minh tuyên truyền phải không?

- Vâng, có thể thật!

- Anh nghĩ thế nào về những điều họ tuyên truyền

- Tôi không nghe, và không tin họ.

- Anh có căm thù Việt Minh không?

- Có chứ!

- Vì sao?

- Vì Việt Minh đối xử với tôi tàn nhẫn. Họ gọi tôi là thằng Việt gian bán nước, họ hành hạ tôi về tinh thần, đánh tôi bị thương ở đầu và cho tôi ăn uống kém tù binh Pháp.

- Anh đã tiết lộ những bí mật của quân đội cho Việt Minh, vậy anh hãy thành phần khai những điều đó ra, không được giấu giếm, khai đi!

- Tôi có tiết lộ một số bí mật như: Chiếc máy bay chở những sĩ quan huấn luyện trường biệt kích bị nổ và những thất bại của chiến dịch “Bóng hoàng hôn”.

- Còn gì nữa không?

- Chỉ có thế thôi.

- Tại sao anh lại làm như vậy?

- Tôi thấy không hề trọng vì việc đó nếu không nói ra thì Việt Minh họ cũng biết cả rồi.

- Bây giờ anh hãy trả lời những câu hỏi sau đây, và chỉ được phép nói “có” hay “không” thôi, nghe chưa ?

- Rồi!

- Anh có yêu nước Pháp không?

- Có.

- Anh có căm thù Việt Minh không?

- Có.

- Anh có thích người Việt Nam không?

- Có.

- Anh có biết chúng tôi là ai không?

- Không.

- Anh có làm điều gì phản bội lương tâm không?

- Không.

Tất cả những câu hỏi ngớ ngẩn dồn dập ấy không làm Bảo Trung nao núng.

La-voa-dê cũng đã nhận thấy điều đó, hấn thất vọng, đành hỏi:

- Nguyên vọng của anh bây giờ thế nào?

- Xin làm việc để trả thù!

- Anh có muốn được làm việc cùng một người bạn đã học với anh ở Ý không?

- Với Giăng Đuy-boa? Vâng, đó là điều mong muốn từ lâu của tôi.

- Anh sẽ được gặp anh ta.

- Vâng, cảm ơn.

- Anh có nhớ những điều đã khai ở đây không?

- Có.

- Nếu cần anh sẽ phải khai lại.

- Xin sẵn sàng.

- Được!

La-voa-dê bấm nút điện, tên chuyên gia hãm máy, tiếng ầm ỹ đã tắt, mọi vật lại trở lại bình thường.

Bảo Trung bước xuống ghế, đi ra khỏi phòng, anh thấy lòng khoan khoái vì vừa qua một cơn thử thách gay go.

Chiếc máy tối tân của Hoa Kỳ chẳng qua đối với anh chỉ là một trò bịp bợm. Máy móc tinh vi của nó cũng không thể nào thắng nổi một con người mang trong mình dòng máu của một dân tộc anh hùng và một trái tim yêu nước nồng nàn.

V. NHỮNG MÓN QUÀ ĐẶC BIỆT

Suốt mấy ngày nay, trung tá hiến binh La-voa-dê rất buồn bực. Hắn đã tung ra một số tay chân để điều tra, tìm kiếm Duy-boia mà không sao dò ra vết tích. Người ta đã tìm thấy chiếc xe “gép” của phòng I tại một bụi cây vùng ngoại ô. Động cơ đã bị phá hỏng, rõ ràng là Duy-boia đã bị Việt Minh bắt cóc.

Thật không đúng lúc chút nào, trong khi cần sự có mặt của gã để nhận dạng, thẩm tra Bảo Trung thì gã lại bị mất tích. Kể ra thì cũng có nhiều việc ngẫu nhiên nhưng trong trường hợp này lại xảy ra một sự ngẫu nhiên kỳ lạ hơn cả!

Ngày Giăng Duy-boia đặt chân sang Việt Nam thì cũng là ngày Mít-xen và Bảo Trung mất tích, nay Bảo Trung trở về thì lại đến lượt Duy-boia mất tích. Hai sự kiện có liên quan gì đến nhau? Sự ngẫu nhiên ấy không phải là hoang đường mà lại giống như một câu chuyện thần thoại vậy!

Duy-boia bị mất tích! Người bắt cóc gã có thể chỉ là một cô gái nháy và đại tá đã cho hắn biết rằng tại tiệm nháy “Giăng-tin” cũng vừa trốn đi một vũ nữ diễm lệ tên là Đa-ni-en Thoa!

La-voa-dê đâm ra cáu kỉnh, người ta thấy hắn luôn luôn quát tháo, chửi mắng những sĩ quan dưới quyền, hắn đang khiển trách tên thiếu úy bảo vệ về tội cho quân lính đi chơi quá khuya, thì tên Man-hắc, thiếu tá trưởng ban hành động bước vào báo cáo:

- Thưa trung tá! Mật vụ từ bưu chính có gửi về một bản sao thư. Đề nghị trung tá xem và cho biết ý kiến.

Nói xong, Man-hắc rút trong cặp ra một tờ giấy đưa cho La-voa-dê. La-voa-dê đón lấy trở ghế cho Man-hắc ngồi, rồi đeo cặp kính trắng lên đọc:

Hà Nội, ngày...

Kính thưa ba má

Con xin báo tin về để ba má mừng, đứa con tội nghiệp của ba má bị Việt Minh bắt cóc đầu mùa xuân năm nay hiện đã được trả về do sự yêu cầu trao đổi tù binh của Bộ chỉ huy quân đội Liên hiệp Pháp tại Việt Nam.

Chắc ba má cũng đã nhận được tin này do đại tá Ô-buy báo về trước đây ít ngày. Hiện nay sức khỏe của con vẫn bình thường và đang chờ phân công

tác mới. Con rất khổ tâm khi phải nói lên sự thật những điều con không muốn nói để ba má biết, nhưng bắt buộc hôm nay con phải thưa cùng ba má.

Thưa ba má,

Gia đình ta tuy là người Việt, nhưng đã nhập quốc tịch Pháp, nhất là ba lại là nhà hoạt động chính trị có tên tuổi, luôn luôn trung thành với chính phủ và tổ quốc Pháp. Con cũng bị quyền lợi của Tổ quốc nên mới phải dấn thân sang nơi nguy hiểm này! Vậy mà hiện nay con đã bị người ta đối xử, như một tên phản bội chỉ vì tội con đã bị Việt Minh bắt cóc!

Người ta đã thẩm xét con, hỏi cung con, thậm chí dùng cả máy điều tra tâm lý của Hoa Kỳ viện trợ, bắt con ngồi để dò xét lòng trung thành. Thật không thể nào chịu nổi nữa.

Người con vẫn còn yếu sau thời gian bị Việt Minh cầm tù, nay lại gặp phải những sự đối đãi thậm tệ ở đây. Con càng thấy danh dự gia đình ta bị sỉ nhục quá đáng.

Con viết thư này về, cho ba má biết được tình cảnh của con mà đề nghị với chính phủ can thiệp cho con được trở về Pháp ngay, đó là nguyện vọng của con. Thôi chúc ba má mạnh khỏe, em Ngọc Mai vui và viết thư ngay cho con biết tin.

Con yêu của ba má,

Bảo Trung

Xem xong, La-voa-dê cau mày hỏi Man-hắc:

- Ông đã đọc chưa?

- Thưa trung tá, tôi đã đọc qua.

- Ý kiến ông thế nào?

- Anh ta bất mãn với việc làm của chúng ta.

- Đúng lắm! Vậy thì bây giờ nên thế nào? Nếu bức thư này về tới gia đình anh ta!

- Tôi nghĩ rằng cứ im đi là hơn.
- Bưu chính đã gửi bản chính đi chưa?
- Dạ còn chờ lệnh ngài.
- Vậy thì hãy hủy đi và phải có biện pháp đối phó việc này không thì phiền đấy!
- Tôi cũng nghĩ thế!
- Ngài thiếu tá! Bây giờ ngài, hãy tăng cường tìm kiếm Giảng Duy-boá, nếu cần thì ta có thể đề nghị Bộ cho quân càn quét một vài khu vực của Việt Minh. Phải cố gắng đừng hà tiện sức. Còn việc này tôi sẽ bàn với đại tá Ô-buy xem sao.
- Xin tuân lệnh! À, thưa trung tá, chúng ta có thể cho tiệm nháy “Giảng-tin” tiếp tục được mở cửa không?

La-voa-đê bóp trán suy nghĩ rồi chép miệng

- Thôi được, cứ cho họ mở cửa, biết đâu ta lại chẳng tìm thấy dấu vết ở đấy!- Man-hắc chào rồi quay gót đi ra.
- La-voa-đê cũng vội thu xếp tài liệu rồi ra lệnh cho cần vụ sửa soạn xe sang phòng I gặp đại tá Ô-buy về vấn đề bức thư của Bảo Trung.

*

* *

Bảo Trung đã “bất mãn” với Bộ chỉ huy Pháp. Suốt mấy ngày qua, anh cáo ốm không hề ló mặt đến buồng giấy của Ô-buy.

Không thể tha thứ được những hành động thô bạo của cơ quan hiến binh, nhất là đối với anh, một sĩ quan dòng dõi quý tộc đã nhập quốc tịch Pháp. Bảo Trung dự đoán: Lá thư anh viết về cho ông bà Ứng Lại nhất định không sao tránh khỏi sự kiểm soát của cơ quan phản gián Pháp, rồi sẽ bắt gặp sự phản ứng của chúng. Quả nhiên, sáng nay, Ô-buy khẩn thiết mời anh lên trụ sở gặp mặt. Trong ván này, Bảo Trung đã chơi một nước cờ già dặn. Anh bước vào phòng giấy với dáng điệu uể oải.

- Báo cáo đại tá, trung úy Bảo Trung đã có mặt Ô-buy vội đứng dậy niềm nở.

- Trung úy, anh đã khỏe hẳn chưa? Ngồi xuống đây! Chắc tâm tư anh đang bị dày vò thì phải. Điều đó là lẽ tất nhiên thôi! Ngồi xuống! Tôi cần nói chuyện nhiều với anh.

Bảo Trung ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Ô-buy, nhìn lão bằng con mắt buồn rầu.

- Thưa đại tá! Không biết người ta đã nghĩ gì về tôi, đánh giá tôi là con người thế nào? Đầu hàng Việt Minh chăng? Nếu quả thật vậy thì xét ra tôi chỉ là con người vô dụng.

Ô-buy ngắt lời:

- Ấy, cũng vì thế tôi mời trung úy đến đây, anh chớ cảm phiền, một chiếc cây qua cơn phong ba bão táp mà vẫn đứng vững, ấy mới là cây cứng. Trường hợp của anh cũng giống như trường hợp của tôi năm 1940 thôi, khi quân Nhật đặt gót chân lên Đông Dương này là Hít-le cũng đang xâm lược Tổ quốc chúng ta. Hồi đó, tôi bị phát-xít Đức bắt làm tù binh mấy tháng và khi trốn thoát về cũng bị nghi ngờ mãi. Sau này xác minh được tất cả mọi chuyện thì Bộ chỉ huy mới phục hồi công tác cho tôi! Đó cũng là vấn đề nguyên tắc để bảo vệ lợi ích của quân đội. Người quân nhân chúng ta không nên phàn nàn. Nhưng thôi, chuyện đó qua rồi nghĩ lại làm gì cho phiền. Hôm nay mời trung úy đến đây là để báo cho anh một tin mừng mà thôi.

Ô-buy lấy thuốc là mời Bảo Trung hút và nhìn anh với đôi mắt thông cảm:

- Bảo Trung! Anh lắng nghe đây. Tôi đã báo cáo sự việc của anh lên Bộ tổng tham mưu và không quên ghi những nhận xét tốt về anh. Cũng vì thế, Bộ tham mưu đã duyệt đề nghị của tôi. Anh đã đoán ra điều gì mà tôi đề nghị chưa?

-Thưa đại tá, chắc là một điều lành mà đại tá có thiện ý dành cho tôi?

Ô-buy mỉm cười, vẻ mặt đầy hân hoan:

- Có nghĩa là từ nay, anh sẽ không còn là trung úy nữa. Chỉ vài ngày sau, Bộ tổng tham mưu sẽ gửi quyết định cùng quân hàm mới về cho anh đấy “đại úy” Bảo Trung ạ!(1)

Bảo Trung tỏ vẻ ngạc nhiên và hết sức mừng rỡ, cảm động:

- Thật vậy sao thưa đại tá? Ngài quả thật là một cấp trên đáng quý mến của tôi, tôi không thể nào quên ơn đại tá được. Ôi! Hạnh phúc cho tôi quá, vậy thì tôi sẽ báo tin về cho gia đình tôi biết ngay mới được

- Trung úy, tôi rất mừng cho anh, việc này cũng chỉ vì nghĩa vụ của sĩ quan mà tôi làm thôi, không có gì đáng hàm ơn cả. Báo thêm cho anh một tin nữa: Bộ tổng tham mưu đã quyết định cử, anh theo học một lớp huấn luyện ở nước ngoài, anh sẽ cùng học với các nhà tham mưu quốc tế. Ở đấy, anh sẽ thấy được tất cả những cái mới mẻ nhất, khoa học nhất, để sau này nâng cao được trình độ nghề nghiệp của chúng ta lên!

- Thưa đại tá, ngài đã dành tất cả niềm vui sướng cho tôi, thành thực tôi rất mang ơn đại tá. Vậy thưa ngài ngài có thể cho tôi biết, tôi sẽ được cử đi học, ở đâu và thời gian học tập ra sao?

- Anh sẽ đi Nhật Bản, dự một lớp đặc biệt do những chuyên gia Hoa Kỳ huấn luyện. Bảo Trung ạ! Tôi chúc mừng cho anh và tin tưởng rằng: Anh sẽ không phụ lòng tin cậy của tôi. Thôi, tất cả mọi điều tôi đã nói với anh rồi, bây giờ anh về nghỉ ngơi, còn tôi phải lên ngay Bộ chỉ huy có việc cần, khi nào chuẩn bị xong, tôi sẽ báo cho anh biết.

Bảo Trung đứng nghiêm chào và nói:

- Tôi xin hứa sẽ không bao giờ phụ lòng tin cậy của đại tá! Tôi xin cảm ơn đại tá vô cùng.

Ô-buyn vui vẻ tiễn chân anh ra khỏi phòng, Lão cảm thấy thú vị vì đã giải quyết một cách đúng đắn công tác điều chỉnh sĩ quan.

Bảo Trung được thăng cấp, lại được cử đi học lớp chuyên môn, cao cấp tại Nhật Bản, đó chỉ là cách đối phó của Bộ tham mưu và do sáng kiến của Ô-buyn để xoa dịu tinh thần “bất mãn” của anh.

Sự việc đơn giản trên, nếu như không đi sâu vào những khía cạnh khác thì không thể hiểu nổi và có thể nghĩ rằng Bộ tham mưu Pháp lại quá dễ dàng với anh. Sau khi đem máy điều tra tâm lý để thẩm xét Bảo Trung, La-voa-dê đã tin vào chiếc máy mà hắn sùng bái là thần kỳ, cộng thêm những sự kiện chính trị ở đây đang có chiều hướng mới, Bộ chỉ huy quân đội Pháp thấy cần phải tranh thủ những sĩ quan có khả năng và lòng trung thành với mẫu quốc, nên một mặt vẫn thanh trừ những phần tử thiếu nhiệt tình, mặt khác phải mua chuộc những phần tử có thể tin cậy. Bảo Trung dù sao vẫn là con một nhà hoạt động chính trị có tên tuổi, trong tình thế này biết đâu chính phủ Pháp chẳng sẽ mời ông Ứng Lại sang Đông Dương để tham gia vào bộ máy chính phủ bù nhìn! Vì vậy, nếu để Bảo Trung bất mãn sẽ gây những ảnh hưởng không tốt về sau.

Cho nên, việc thăng cấp cho anh không phải là chuyện ngẫu nhiên và đưa sang Nhật học cũng là một dụng ý mà Bộ tham mưu đã nghiên cứu kỹ. Đại tá Ô-buy tính rằng cử Bảo Trung đi học sẽ là một cuộc thử thách lớn với anh, nếu như đã bị Việt Minh mua chuộc thì thời gian này sẽ là thời gian có khả năng “cải tạo” để biến anh trở thành phần tử trung thành hơn nữa, hoặc giả, Bảo Trung vẫn còn ở trong diện “đáng nghi ngờ” thì sự cách ly này cũng hạn chế rất nhiều hoạt động có tác hại cho quân đội. Còn nếu như Bảo Trung là con người hoàn toàn trung thành thì lại là đôi sự việc tốt, anh sẽ hấp thụ những phương pháp mới để sau này phục vụ đắc lực hơn.

Tóm lại, Ô-buy cho đó là một kế hoạch đặc sách. Lão rất hài lòng!

Cách vài hôm sau, Bảo Trung nhận được thư và bưu kiện từ Pháp gửi sang gồm có thư của Ông bà Ứng Lại, thư của Ngọc Mai và còn cả thư của Giát-manh nữa. Ông bà Ứng Lại viết cho anh như sau:

Pa-ri ngày...

Con thân yêu!

Ba má thật không ngờ rằng đứa con tội nghiệp của ba má đã được Việt Minh trả về Hà Nội! Ba má hết sức vui mừng khi nhận được tin báo của Bộ tham mưu do đại tá Ô-buy điện về.

Từ khi được tin con bị Việt Minh bắt cóc, ba má hết sức buồn rầu, ba rất ân hận, má con thì khóc suốt ngày vì thương nhớ con nên má bị giảm sút sức khoẻ, đau ốm luôn, công việc của ba cũng bị ảnh hưởng.

Nhờ ơn Chúa che chở, hôm nay con đã được trở về với quân đội, ba má không sao tả xiết nỗi vui mừng, má con đã khỏe và ở nhà đã tổ chức ăn mừng vì con. Ba má đang đề nghị với Bộ chỉ huy quân đội viễn chinh cho con về Pháp làm việc đấy, con nghĩ thế nào? Cả nhà chờ tin và ý kiến của con, má định sang thăm con nhưng vì sức khỏe không tốt nên ba không đồng ý cho má con đi, còn ba thì công việc rất bận rộn, ba gắng thu xếp sang Việt Nam một chuyến thăm con xem sao.

Ba má gửi cho con một số quần áo và thuốc men cần thiết. Con cần đề nghị với Bộ chỉ huy cho phép nghỉ ngơi ít ngày cho khỏe hẳn đi. Má gửi cho con một tấm ảnh gia đình và con cũng nên gửi về ngay cho ba má một chiếc ảnh nào mới nhất nghe!

Thôi đến giờ đi làm rồi, ba dừng bút tại đây.

Chờ thư con!

Ứng Lại

Bảo Trung xem tiếp thư của Ngọc Mai.

Anh Bảo Trung quý mến!

Ngọc Mai rất vui mừng được tin anh còn sống và đã trở về Hà Nội. Ngọc Mai đã tưởng ba má chịu mất anh, anh sẽ không bao giờ trở về nữa, may nhờ ơn Chúa, thế là Ngọc Mai vẫn còn anh trai.

Anh có biết má đau buồn như thế nào không? Từ ngày anh bị Việt Minh bắt, má thương và nhớ anh, không đêm nào là không khóc cạn nước mắt. Ba và em an ủi mãi má mới nguôi. Cho tới hôm nay được tin anh, má mừng rỡ quá chừng, khỏi bệnh ngay, má bắt em phải đi mua sắm những thứ cần thiết gửi sang cho anh và em cũng sung sướng vô cùng, bỏ cả học bài đấy! Anh Trung à! Anh nên xin về Pháp đi! Đánh nhau làm gì? Ở bên ấy chẳng ích lợi gì cho anh cả mà có khi còn mất mạng toi, hoặc có thể anh lại bị Việt Minh bắt đi lần nữa rồi thủ tiêu đi thì sao? Về nhà đi nhé, người anh trai bướng bỉnh, hay bắt nạt em. Tóm lại là cả nhà đang chờ anh, mong anh từng giờ phút được gặp mặt. Anh chú ý điều đó mà liệu.

À còn rất nhiều chuyện về Giát-manh, em chưa muốn nói, chỉ tóm tắt khuyên anh rằng: “Anh nên sớm xin về Pháp ngay, nếu muộn thì có thể bị

mất cô ta đấy!” Thôi, chúc anh trai chóng khỏe, mau trở về nhận lỗi với ba má và nhớ mang quà về cho em.

Em gái anh

Ngọc Mai

Bảo Trung mỉm cười, anh mở bưu kiện ra xem những thứ ông bà Ứng Lại gửi cho. Dù sao anh cũng vui lòng nhận và cảm ơn. Còn lá thư của cô gái Pháp, anh tạm cất vào một chỗ vì anh chưa muốn đọc trong lúc này.

(1). Biên chế quân đội Pháp không có cấp Thượng úy.

VI. SỰ KIẾN MỚI

Mới khoảng 9 giờ tối mà Hà Nội đã im lìm vắng ngắt! Phố xá, cửa đóng kín mít. Các tiệm nhảy đã dứt tiếng nhạc. Không còn bóng những chiếc xe xuôi ngược tấp nập, người thừa thốt, ai nấy đều vội vàng.

Có lệnh thiết quân luật từ 10 giờ đêm hôm nay!

Các ngã đường vào thành phố có những đội quân mặc quần áo loang lổ, trang bị vũ khí đầy đủ đứng kiểm soát người qua lại. Xét hỏi giấy tờ.

Ma tà, lính kín nhan nhản khắp các đường phố, ngã tư, các ngõ hẻm và các vườn hoa để khám xét. Những tên trưởng phố chạy lằng xằng từng nhà để kiểm soát những tổ “tam gia liên bảo” hỏi giấy những người lạ mặt.

Trong các doanh trại quân đội Pháp, sĩ quan luôn luôn đi đôn đốc và kiểm tra sự canh gác. Các đơn vị tuần tiểu rầm rập đi quanh khu vực đóng quân, hiến binh thường trực luôn luôn sẵn sàng chờ lệnh là nhảy ngay lên mô tô thi hành mệnh lệnh.

Đúng 10 giờ thì thành phố bao trùm một không khí căng thẳng. Không còn một ánh đèn nhà dân, cũng không còn ai ló mặt ra cửa. Chỉ còn những tiếng gầm rú của ô tô tuần tiểu và những gót giày đinh nện cồm cộp trên vỉa hè.

Việc gì xảy ra vậy?

Nghe đâu người ta chuẩn bị đón một viên tướng mới ở Pháp sang nhận nhiệm vụ tư lệnh trưởng quân đội viễn chinh ở miền Bắc. Sớm mai sẽ đáp máy bay tới Hà Nội. Không hiểu viên tướng này có tài cán gì mà được Bộ chỉ huy quân đội Pháp ở đây chuẩn bị tiếp đón quá long trọng vậy. Theo dư luận một số sĩ quan thì vị tướng mới này có vẻ “hắc sì dầu lấm” tên là Các-păng-chi-ê.

Tướng Các-păng-chi-ê mới được bổ nhiệm sang chỉ huy quân đội miền Bắc theo kế hoạch kiện toàn Bộ chỉ huy quân sự mà Chính phủ Pháp mới duyệt do Tổng tham mưu trưởng Rơ-ve đề đạt.

Đó là một sự kiện mới!

Cũng trong đêm, phía ngoại ô Hà Nội có hai người đang lặn lội băng qua cánh đồng Sở Lờ nhằm hướng Hoàng Mai đi tới.

Một người cao lớn trạc trên 30 tuổi và một người nhỏ nhắn khoảng 20, dáng nhanh nhẹn hăng hái đi trước dẫn đường. Hai người lọt qua những bụi gác một cách tài tình.

Khoảng 2 giờ đêm, hai người vào tới địa điểm đã định. Đó là một nhà dân ngay giữa làng.

Mờ sáng hôm sau, dân làng nhón nhác, có tin bọn lính đóng ở bụi xuống vây làng. Chúng đã vào tới đầu xóm và đang lục lọi kiểm soát từng nhà. Bà chủ nhà vội đánh thức hai người lạ mặt trở dậy và báo tin cho họ biết. Bị lộ rồi chăng? Hay là đã có chỉ điểm! Người cao lớn nhìn người trẻ tuổi vẻ lo lắng nghi ngờ.

Có tiếng ồn ào ngoài ngõ. Bọn lính đã ập tới. Trong giây phút khẩn trương ấy, bà chủ nhà vội kéo hai người xuống nhà bếp, bảo người trẻ tuổi giúp sức một tay kéo chiếc cối đá sang một bên để hở một lỗ hổng vừa một người chui lọt.

Người trẻ tuổi nói:

- Đồng chí chui xuống đi, tôi có đủ giấy tờ không sợ- Người cao lớn do dự thì đã nghe thấy có tiếng đập cửa thình thịch và tiếng quát tháo của bọn lính ngự: - Mở cửa! Mở cửa mau để kiểm soát!

Bà chủ nhà vội ấn người cao lớn xuống, rồi cùng người trẻ tuổi vờn chiếc cối đập lên như cũ.

Ngồi dưới chiếc hầm tối om, chỉ có một lỗ thông hơi nhỏ liền bức vách, người cao lớn thấy lòng hồi hộp và khó thở, tìm anh đập liên hồi. “Không biết cơ sở này có vững không? Bị phản trắc rồi sao? Định có phát hiện được chiếc hầm này không?”, Anh lo lắng, lên đạn khẩu súng ngắn cầm lăm lăm trong tay. “Nếu cần thiết, sẽ chiến đấu đến cùng!”. Anh bình tĩnh nghe ngóng.

Có tiếng quát tháo ở trên sân với giọng nói côn đồ:

- Sở sẫm gì mà lâu thế hở bà mụ này

Tiếng bà chủ nhà đáp:

- Ôi! Mới bảnh mắt mà, các ngài đã xuống sớm thế?

Lại có tiếng quát:

- Không vớ vẩn nữa! Có ai lẩn trong nhà này không?

- Dạ bẩm các quan, không có ai cả, Ông nhà tôi đi làm vắng, mời các ngài vào xơi chén nước ạ.

- Hừ! Chúng tôi không có thì giờ.

Một tên khác nói:

- Nay! Chúng tôi được biết nhà mụ ghê lắm! Chuyên môn chứa cán bộ Việt Minh

- Các ông chỉ bắt nọn thôi! Nhà tôi làm việc ở trên tổng, ông lý ở làng này cũng biết rõ. Việt Minh họ chưa rờ đến nhà tôi đấy thôi!

- Mặc kệ! Cứ kiểm soát cẩn thận đi tụi bây!

Có tiếng sục sạo khắp giường phản buồng nhà trên, mấy phút sau tiếng tên chỉ huy ra lệnh:

- Xuống bếp xem!

Có tiếng giày lộp cộp xéo trên nền bếp, tiếng rổ rá thúng mủng bị đá loạt soạt, bỗng có đứa nói:

- Ê này tụi mày! Dưới cối đá kia có gì không.

Tiếng bà chủ nhà:

- Làm gì có gì nữa! Không tin các ông cứ lại xem.

Tiếng một tên ra lệnh:

- Hai đứa cứ vào vằn thử chiếc cối ra xem nào.

Người cao lớn vội nín thở, anh nép người vào sát vách hầm, góc sẵn nòng súng lên miệng hầm, lòng hồi hộp chờ phút giây kinh hoàng tới!

Có tiếng giày đinh lộp cộp bước đến gần, rồi tiếng báng súng đập vào cối đá. Bỗng có tiếng nói quen thuộc từ phía ngoài:

- Chào các ngài!

Bọn lính quay nhìn ra, rồi một tên hỏi:

- Thằng này là ai?

Tiếng bà chủ nhà:

- À, thưa các ngài, thằng cháu gọi tôi bằng cô, nó ở bên Tương Mai sang giã gạo giúp tôi đấy ạ!

- Giấy tờ đâu? Đưa đây xem!

- Vâng! Tôi có giấy tờ đây!

Một tên hỏi:

- Có đúng mày ở Tương Mai không?

- Đúng đấy chứ ạ! Chẳng tin ông hỏi ông lý trưởng làng tôi thì biết!

- Thằng này trông khả nghi lắm! Hãy bắt nó về bắt rồi xét sau!

Bà chủ nhà kêu:

- Không được, nó làm gì mà các ông bắt? Nó là cháu tôi mà.

- Không nói lời thôi! Cứ tóm cổ nó lên bắt. Thằng này dù sao cũng đến tuổi đi lính thế mà vẫn chúi ở nhà! Bắt nó về tội trốn tránh quân dịch!

Có tiếng cãi vã của bà chủ om sòm ngoài sân, rồi tiếng tên chỉ huy quát lớn:

- Thằng Nhạ dẫn xác nó ra ô tô còn tụi bay sang nhà khác, mau lên!

Một tên hỏi:

- Không vắn cối đá nữa à?

- Cho nó một phát!

Đoàng! Chiếc cối đá vỡ một mảng lở xuống rào rào trên đầu. Người lạ mặt nghe thấy tiếng bà chủ nhà tru tréo:

- Đồ ăn cướp, bắn vỡ cối người ta rồi, phải đền đi!

Có tiếng cười hô hố nói:

- Lên bớt mà bắt đền!

- Đồ mất dạy! Tao sẽ kiện lên đến tỉnh!

- Lên tỉnh mà kiện, có khi mất cả váy đấy, con mẹ già mồm ạ!

Bọn lính cười ầm ĩ, nói tục đều cẳng mấy câu nữa rồi kéo nhau ra khỏi cửa.

*

* *

Bảo Trung, Ô-buy cùng viên thiếu tá Pôn-vay-ăng bí thư riêng của Ô-buy, bước chân vào một khách sạn lớn đường Gia Long để dự một bữa liên hoan theo lời mời của Bảo Trung sau khi anh nhận được quyết định thăng cấp Đại úy! Lúc ấy vào khoảng 11 giờ 30, đúng bữa ăn trưa, khách sạn rất đông. Bảo Trung đã đặt bàn ăn từ hôm trước nên khi ba người vào tới nơi, chủ khách sạn liền mời lên trên gác, vào một phòng riêng.

Khi các món ăn đã bày la liệt lên bàn, Ô-buy có vẻ hài lòng về món chim rôti mà lão ưa thích nhất. Lão hỏi Bảo Trung:

- Đại úy! Làm sao mà anh lại biết được sở thích của tôi về những món ăn này?

Bảo Trung mỉm cười:

- Tôi nghĩ rằng những món sở thích của đại tá cũng lại là những món hợp khẩu vị của tôi! Còn ngài thiếu tá, món ăn hôm nay có vừa ý ngài chăng? Pôn-vay-ăng phẩn khởi nói:

- Tôi cho rằng trước khi đại úy mời chúng tôi đi ăn thì ngài đã thẩm tra qua nhà bếp của chúng tôi rồi! Có lẽ không cần phải bàn thêm gì nữa, ta bắt

đầu đi thôi.

Xin mời đại tá.

Cả ba người cùng hể hả nâng cốc, Pôn-vay-ăng nói tiếp:

- Cái loại cô nhắc này thì dạ dày của tôi nó có thể chứa tạm hàng lít đấy! Đại úy, ngài có cho phép hôm nay tôi được thả cửa không?

Bảo Trung vui vẻ đáp:

- Thiếu tá, xin mời ngài cứ thực tình cho. Tiếc rằng hôm nay tôi còn ít bạn quá, nếu như đông thì chúng ta có thể đặt cả một kết rượu lớn!

Ô-buy vừa gặm thịt nhồm nhoàm vừa nói:

- Cứ xài món rôti này thì tôi có thể ăn được suốt bữa, không cần các thứ khác. Còn về rượu thì dạ dày của tôi nó lại có cảm tình với Uyt-ki hơn!

- Thưa đại tá, tôi đã đặt thêm hai đĩa nữa rồi, mong đại tá cứ “chiếu cố” cho tôi vui lòng. Còn rượu, đại tá thích món nào cứ gọi cho.

Tuy lần đầu, Pôn-vay-ăng làm quen với Bảo Trung do Ô-buy giới thiệu, nhưng gã đã thấy có thiện cảm ngay với anh. Gã cũng hãy còn trẻ, tính tình sôi nổi và phàm ăn. Bảo Trung biết vậy nên tỏ ra rất hào phóng:

- Thưa thiếu tá, hồi còn ở Pháp tôi có một anh bạn thân cũng giống tính ngài, vui vẻ và thực thà, tiếc rằng anh ta hôm nay không có đây, nhưng từ nay tôi sẽ xin phép đại tá để được kết bạn với ngài, thiếu tá có vui lòng chăng?

- Rất hân hạnh! Mong rằng đại úy luôn luôn được gần tôi, tôi nghĩ rằng làm bạn với đại úy thì chẳng có gì thiệt thòi cho chúng tôi cả mà trái lại!

Ô-buy cười khanh khách:

- Bảo Trung ạ! Chớ có thân lắm với hân ta mà anh có thể bị mắc nợ tiền rượu đấy!

- Không đáng ngại, đại tá ạ! Tôi ở đây có một mình vả lại lương mới được tăng lên, không có ai tiêu hộ cho thì cũng không có chỗ cất.

Pôn-vay-ăng tế nhị nói với đại tá:

- Thưa đại tá, như thế có nghĩa rằng bắt buộc mỗi tuần chúng ta phải đi ăn với đại úy đây vài lần mong rằng đại tá nhớ điều ấy cho và luôn nhắc nhở tôi kéo quên mất.

Cả ba cùng cười ngây ngất, chè chén rất thoải mái. Lát sau, Ô-buy bỗng bảo Pôn-vay-ăng:

- Thiếu tá! Anh nhớ làm ngay bản khai để truy lĩnh cho đại úy khoản lương suốt thời gian vắng mặt nghe! Một khoản tiền khá lớn đấy ít nhất cũng được gần hai vạn đồng.

Pôn-vay-ăng vội vàng đáp:

- Xin vâng! Đấy đại úy thấy không, đại tá luôn luôn nghĩ đến anh, tôi phát ghen lên mất Bảo Trung ạ! Một khoản tiền có thể cưới được một cô vợ mới toanh.

Bảo Trung hơi sửng sốt, nảy ra một ý định, anh nói:

- Thưa đại tá, thành thực cảm ơn ngài, một khoản tiền khá lớn ấy, tôi biết dùng làm gì? Hình như, thưa đại tá, ngài định cho phu nhân về Pháp nghỉ phép phải không ạ?

Ô-buy chậm rãi:

- Tôi đang dự định cho vợ tôi về ít lâu để thay đổi không khí cho khỏe, ở đây bà ấy ốm đau luôn.

- Thưa đại tá! Vậy thì nếu khoản tiền của tôi lĩnh về, xin đại tá cứ giữ lại một vạn để thêm tiền cho phu nhân chi dùng khi về nước, mong ngài đừng cho rằng điều đó là phiền, bởi vì thưa đại tá, tôi còn sống và được về đây cũng là do đại tá, lại được thăng chức và tăng lương! Tiền đối với tôi lúc này chẳng dùng làm gì hết, mong ngài nhận cho...

Ô-buy ngắt lời:

- Không!Ồ đại úy, anh định trả ơn tôi hay sao? Đừng làm thế mang tiếng!

- Dạ, thưa đại tá, nếu ngài không chịu nhận thì tôi cũng lại đến cụng vào quỹ Hồng thập tự mất thôi, xin ngài hãy chiếu cố đến lòng thành thực của tôi. Và còn thiếu tá. Số còn lại ngài hãy trích ra lấy một nửa, tôi cho ngài vay dài hạn để tiêu, bao giờ có trả cũng được, còn lại bao nhiêu, tôi tiêu cũng thừa thãi rồi!

Pôn-vay-ăng vui mừng ra mặt:

- Ôi! Thế thì còn gì bằng- gã quay sang nói với Ô-buy:

- Thưa đại tá, đại úy đã có lòng thành thực như vậy, nếu đại tá không chiếu cố thì hóa ra đại tá khinh đại úy, vậy tôi đề nghị đại tá hãy chấp nhận lấy điều đó, xét ra không có hại gì cả mà lại để cho đại úy vui lòng, đại tá nghĩ sao? .

Ô-buy trong lòng rất muốn, nhưng cũng tỏ vẻ miễn cưỡng trả lời:

- Thôi, thế cũng được! Vậy thì mai thiếu tá tiến hành ngay đi để đại úy còn lấy tiền mua sắm những thứ cần thiết trước khi lên đường! À này đại úy! Tôi đã đề nghị cho anh nghỉ ngơi một tuần nữa để chuẩn bị trước khi đi xa, chắc anh hài lòng chứ!

- Vâng! Rất cảm ơn đại tá.

Tiệc xong, Ô-buy và Pôn-vay-ăng chuyển choáng ra xe. Riêng Bảo Trung không say lắm, anh phải luôn giữ mình tỉnh táo. Khi về đến doanh trại, Ô-buy nắm chặt tay anh:

- Cảm ơn! Rất cảm ơn lòng tốt của anh.

Pôn-vay-ăng cũng chia tay:

- Hân hạnh, rất hân hạnh có người bạn thân như anh.

Bảo Trung niềm nở:

- Chúc đại tá và thiếu tá ngủ trưa ngon giấc!

Anh trở về phòng mình với một niềm hân hoan, vì đã chiếm được cảm tình thật sự với Ô-huy và viên thiếu tá chánh văn phòng. Cần phải giữ quan hệ tốt với họ!

*

* *

Buổi chiều, Bảo Trung nhận được mật báo: “Có chỉ thị mới”.

Đến giờ hẹn, anh thay đổi y phục và tìm đến địa điểm đã định.

Vào tiệm cà phê, Bảo Trung tìm đến chiếc bàn kê dưới bức tranh “mục đồng” để ngồi. Vào giờ này, khách khứa thưa thớt nên rất tiện cho việc tìm người liên lạc. Anh đưa mắt nhìn khắp phòng. Phía bên kia, một ông già đang xem báo, mấy bác lái buôn đang nói chuyện về hàng hóa, về giá cả, một bác xích lô ngồi phanh khuy ngực đang uống bia. Mấy chiếc bàn gần anh có mấy cặp tình nhân đang ghé sát mặt vào nhau thủ thủ. Sau lưng anh, một cô gái điếm, phấn son lòe loẹt đang ngả đầu vào tường thở khói thuốc lá, thỉnh thoảng lại liếc nhìn từng người một cách đăm đuối.

Cà phê đã bùng ra từ lâu. Nhìn những giọt thánh thót từ phin rơi xuống, thật là một cách giết thì giờ nhàn rỗi, Bảo Trung thấy sốt ruột vô cùng. Đã 45 phút qua rồi mà chưa thấy ai đến.

Anh châm điếu thuốc hút rồi ngửa người gác chân lên một chiếc ghế bên cạnh, nhả khói lên trần nhà. Cô gái điếm ngồi gần đấy bỗng lên tiếng:

- Mời ngài ngồi quay sang bên em cho vui.

Bảo Trung nhìn ả:

- Cảm ơn, tôi cũng đã hẹn chờ một cô ở đây.

Ả tiu ngửu nói xằng:

- Thế mà không biết sốt ruột à?

Bảo Trung mỉm cười:

- Đành vậy chứ sao?

Ả bữu môi rồi quay phắt đi chỗ khác. Giữa lúc ấy, có một cặp vợ chồng vừa bước vào, kéo ghế ngồi, người chồng bỗng rút một điếu thuốc lá rồi bước đến chỗ Bảo Trung nói :

- Xin châm nhờ ngài điếu thuốc.

Nhìn người đàn ông cao lớn, ăn mặc rất sang trọng. Bảo Trung bỗng giật mình khi nhận ra đó là đồng chí tham mưu trưởng, suýt nữa bật kêu lên vì mừng rỡ.

Đồng chí tham mưu trưởng ra hiệu im lặng, rồi mở hộp thuốc lá chìa ra một điếu đưa anh:

- Mời ngài xơi điếu thuốc!

Biết ý, Bảo Trung rút thuốc, cảm ơn rồi nhét ngay vào túi, đoạn lấy điếu khác châm hút.

Người cao lớn lại trở về chỗ cũ nói chuyện với người đàn bà cùng đi. Hầu bàn đem đến một chai nước cam.

Từ cửa bước vào một người khách mới, đội chiếc mũ phớt, khoác một chiếc áo vét tông mỏng kẻ sọc. Hắn đảo mắt nhìn quanh phòng, gọi một cốc soda rồi chăm chú nhìn cặp vợ chồng người cao lớn đang nói chuyện. Bảo Trung thấy quen mặt lắm, anh cố nghĩ và chợt nhớ ra chính tên mật thám tay chân của Vũ Nghị, hắn đã bị anh bắt ở vườn hoa Pat-tơ ngày trước. Vậy thì hắn đang có nhiệm vụ theo dõi đồng chí tham mưu trưởng chăng? Bây giờ làm thế nào để báo cho đồng chí ấy biết mà tránh đi? Bảo Trung đang bồn chồn lo lắng thì dường như đồng chí tham mưu trưởng cũng đã cảm thấy có kẻ đang theo dõi mình, anh rút tiền ném lên bàn và kéo tay người đàn bà đi ra.

Tên đội mũ phớt cũng châm vội điếu thuốc, nốc hết cốc nước rồi ném tiền đứng dậy bước ra theo.

“Phải cẩn hẩn lại”, Nghĩ vậy, Bảo Trung cũng vội đứng lên bước nhanh ra đứng án ngữ ở cửa rút một điếu thuốc lá chờ hắn bước đến:

- Xin phiền ngài, châm tí lửa!

Tên mật thám miễn cưỡng đưa điếu thuốc cho châm, nhưng cặp mắt vẫn dõi theo cặp vợ chồng người cao lớn. Bảo Trung càng làm ra vẻ lúng túng mãi không châm xong, làm cho hắn sốt ruột kêu lên:

- Con khỉ! Làm hỏng việc của người ta rồi.

Điều thuốc vừa châm xong, hấn vội giật lấy bước choàng ra cửa. Giữa lúc hấn ngơ ngác tìm kiếm thì đồng chí tham mưu trưởng và người bạn gái đã nhảy lên một chiếc xích lô phóng sang con đường khác đi mất hút.

Cáu tiết, tên mật thám định quay lại tìm Bảo Trung gây sự nhưng hấn thất vọng ngay vì chỗ bàn Bảo Trung ngồi chỉ còn trơ lại tách uống dở. Ắ gái điểm ngồi gần đấy nhìn hấn, tủm tỉm cười. Càng thêm bức mình, hấn lột chiếc lấy tay bóp nát, miệng lầm bầm:

- Mẹ kiếp! Hôm nay ra ngõ gặp gái!

Rồi hấn thẫn thờ đi như người vừa bị mất của.

*

* *

Về đến doanh trại, thừa lúc bọn sĩ quan đi tắm hết, anh rút điều thuốc lá mở ra xem. Bản chỉ thị mật viết như sau:

“Có hiện tượng bội phản từ trong trung đoàn bộ X... Cần điều tra gấp và báo về cơ sở để thanh trừ, trước khi đồng chí lên đường đi học. Trong thời gian đi xa, phải luôn theo dõi và điều tra kế hoạch JFI, tìm cách liên lạc thường xuyên về cơ sở để tạo điều kiện giúp đỡ làm nhiệm vụ.

Chúc đồng chí thành công”.

Xem xong mật mã, Bảo Trung châm lửa thiêu hủy ngay. Anh tự hỏi, chỉ còn một tuần nữa thôi, phải điều tra ngay ra vụ trung đoàn bộ X... có phản bội từ trong hàng ngũ hay gián điệp do Pháp cài vào? Chúng đã gây những tác hại gì cho quân ta?

Phải nắm lấy Pôn-vay-ăng, chắc thế nào cũng có những hồ sơ từ sở hiến binh báo cáo về.

Nghĩ vậy, Bảo Trung mặc quần áo ra khỏi doanh trại, chừng nửa giờ sau, anh thuê xe chở về hơn chục chai cô nhắc

VII. MỘT VỤ ÂM MƯU

Trung đoàn bộ X... đóng tại một làng ven sông Cầu thuộc tỉnh Bắc Giang.

Địa điểm được giữ hoàn toàn bí mật. Nhân viên thuộc các ban đều ăn mặc như thường dân, nếu như người ta không chú ý đến sự sinh hoạt thì không thể phân biệt được ai là nhân dân, ai là chiến sĩ ở vùng này.

Các đường ngang, lối tắt vào làng đều được canh gác chu đáo. Trên một quả đồi nhỏ rìa làng, có một đài quan sát phòng không, kẻ gian khó lòng lọt vào nơi này được!

Hôm nay, nhân ngày kỷ niệm cách mạng thành công, trung đoàn bộ liên lạc với chính quyền địa phương tổ chức mít tinh, nói chuyện về lịch sử cách mạng và liên hoan văn nghệ với nhân dân.

Từ sáng, các chiến sĩ thi nhau cắt khẩu hiệu, phân công nhau trang trí nơi mít tinh và tập duyệt các tiết mục văn nghệ.

Các đoàn thể thanh niên, phụ nữ, nhi đồng trong làng cũng sôi nổi tham gia cuộc vui chung. Tình quân dân như cá với nước, thấm thiết vô cùng.

Quản trị trưởng Văn Tường, một cán bộ trẻ có nhiều khả năng được ban chỉ huy trung đoàn ủy nhiệm tổ chức buổi lễ kỷ niệm hôm nay. Suốt cả ngày, anh bận tít mù, lo sao buổi lễ được hoàn hảo, nhất là đêm liên hoan văn nghệ phải làm sao tỏ ra bộ đội biểu diễn rất cừ! Vì vậy, anh mất rất nhiều thì giờ với tiểu ban văn nghệ của Ban chính trị Trung đoàn.

Trong điều kiện thiếu thốn đủ mọi thứ, Văn Tường vẫn muốn có một chiếc sân khấu rất “nổi” nên anh đã đề nghị với Ban quân nhu cho mượn tạm một số ni dạ (để may áo trấn thủ cho cán bộ) may thành một chiếc màn che sân khấu và mọi người đều phấn khởi khi thấy nơi biểu diễn của mình chẳng kém gì đoàn văn công trung ương.

Chập tối khi mặt trời vừa lặn, nhân dân xúm trong, xúm ngoài lũ lượt kéo nhau ra địa điểm rất đông, các em thiếu nhi giành chỗ ngồi gần sân khấu. Khoảng 7 giờ tối, bắt đầu khai mạc. Đồng chí chủ tịch xã lên đọc diễn văn, nói ý nghĩa to lớn của ngày lịch sử, truyền thống cách mạng, động viên nhân dân tích cực tham gia công tác kháng chiến, ủng hộ bộ đội v.v...Tiếp theo một đại biểu, bộ đội lên phát biểu, rồi đến các đại biểu các giới lên hứa hẹn v.v...

Đến phần biểu diễn văn nghệ, nhân dân chen chúc nhau ngồi chật ních cả bãi cỏ trước đình. Các đơn vị quần áo chỉnh tề ngồi vào khu vực quy định, thiếu nhi sán đến gần bộ đội, chuyện trò ríu rít.

Cuộc vui bắt đầu.

Mở màn là một bài đồng ca do Ban tham mưu trình diễn, tiếp theo là tiết mục độc tấu chèo do một nhân viên ban chính trị trình bày.

Khán giả hưởng ứng nhiệt liệt, cứ mỗi tiết mục biểu diễn xong, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm. Đến tiết mục đơn ca do cô Thanh thư ký đánh máy của ban chính trị, chim sơn ca của trung đoàn bộ lên hát, khán giả im phăng phắc lắng nghe. Sau cái chào rất tình tứ, Thanh cất giọng hát bài “Áo mùa đông”. Giọng Thanh trong và ấm, tiếng hát vút cao réo rắt đầy sức quyến rũ.

Thanh niên đứng dưới tấm tắc khen ngợi, các chiến sĩ trung đoàn bộ cũng ca tụng cô, bài hát đã hay, thêm nữa tay đệm đàn cũng giỏi. Anh chàng lính “cậu” này kể ra cũng có tài, song phải cái tính tự do vô kỷ luật và kiêu ngạo nên anh em trong ban không có cảm tình với hắn lắm. Tuy vậy tiếng đàn của hắn cũng làm cho Văn Tường phải chú ý, anh nghĩ “mình phải lôi thằng này đệm đàn cho đồng ca của Ban quản trị mới được, nếu có hắn thì bài đồng ca “Du kích sông Thao” của mình ắt phải nổi!”. Thế là sau tiết mục đơn ca, anh tìm gặp hắn.

- Này! Cậu đệm đàn giúp cho đồng ca của quản trị bài HỒNG HÀ nhá!

- Tiết mục thứ mấy?

- Sau hai tiết mục nữa.

Hắn ngần ngừ:

- Được thôi, nhưng này đồng chí quản trị phải “thù lao” cho anh em cái gì chứ?

- Yên chí, cứ đệm cho cừ, tớ sẽ biến cậu một gói thuốc lá Bắc Sơn.

- À! Thế thì hoan hô, có ngay!

Hắn hào hứng nhận lời, làm Văn Tường phấn khởi, anh chạy ngay đến chỗ ban ca của mình báo tin:

- Này các cậu, chốc nữa sẽ có tay đệm đàn “ắc-coóc” cho đồng ca của mình đấy!

Mọi người đều vui thích, một đồng chí reo lên:

- Thế thì đồng ca của mình nhất mất!

-
Nhất định phải giết giải chứ!

Thế nhưng, khi đến lượt ban ca của ban quản trị lên biểu diễn, Văn Tường cuống quýt đi tìm tên lính “cậu” thì hắn đã mất hút! Hắn đi đâu không rõ. Bất đắc dĩ Tường đành phải cầm chiếc ghita cũ kỹ ra đệm cho ban ca của mình.

Màn mở, tiếng hát bắt đầu; trầm trầm, vang vang

“Hồng Hà!... mênh mông... trôi cát tới chân làng quê...”

Trong lúc cuộc liên hoan văn nghệ đang sôi nổi ở bãi đình thì trong một căn nhà gạch 5 gian của địa chủ Lý Cường cũng đang diễn ra một cuộc họp kỳ quái. Tại căn buồng kho kín mít, treo hai ngọn đèn 3 giây tỏa ánh sáng lờ mờ cho ta thấy chừng hơn chục người đang tụm quanh chiếc bàn tròn bằng gỗ mun lát đá hoa, hai chiếc tràng kỷ kê hai bên, sát vừa thóc cao ngất quây bằng cót.

Sát tường treo một lá cờ lạ mắt trông gần giống như cờ của “Trung hoa dân quốc”.

Chủ tọa là một tên tầm ngoài 30 tuổi, hắn ngồi khuất vào một chỗ tối nên không nhìn rõ mặt. Hắn đang nói, giọng nói nặng nề có sức mạnh trấn áp mọi người:

- Thừa các đồng chí! (hắn cũng xưng hô đồng chí). Từ sau ngày Việt Minh nắm chính quyền, quân đội quốc dân Trung Hoa của Tưởng thống chế rút về nước, do hoàn cảnh bắt buộc mà “Đảng” ta phải rút vào bí mật nhưng không phải vì thế mọi hoạt động của Đảng ta phải ngừng trệ mà trái lại chúng ta càng ngày càng “phát triển”. Hiện nay “trung ương” Đảng ta đã về cả Hà Nội để tiện sự hoạt động. Người Pháp có hứa là “sau này dẹp tan Việt Minh thì sẽ trao quyền “độc lập” cho chúng ta!” Vì vậy nhiệm vụ chính của chúng ta hiện nay là phải làm thế nào quấy rối hậu phương của Việt Minh làm cho guồng máy kháng chiến của Việt Minh bị tê liệt! Hôm nay, chúng ta hân hạnh được đón tiếp đồng chí “phái viên” do trung ương cử về đây tham gia “đại hội” với chúng ta, tôi xin giới thiệu với các đồng chí: đồng chí phái viên sẽ phát biểu ý kiến với chúng ta.

Bọn gian định vỗ tay hoan hô, nhưng tên chủ tọa vội giơ tay ra hiệu im lặng.

Tên phái viên đứng dậy. Hắn trạc 35 tuổi, ăn mặc như một lái buôn. Hắn ồm ồm lên giọng:

- Thưa các đồng chí! Tôi rất sung sướng khi thấy cơ sở hoạt động của chúng ta ở đây rất mạnh mẽ và nhất trí. Tôi từ Hà Nội vượt lên đây gặp các đồng chí không phải là dễ dàng. Tôi suýt bị chết ở dọc đường nhưng nhờ ơn Chúa che chở nên đã tới đây được yên ổn. Tôi có nhiệm vụ chuyển lời các đồng chí một chỉ thị cần thiết. Hiện nay Việt Minh đang bị thua liểng xiểng, quân đội của Tổng tư lệnh Võ Hồng Khanh đang kéo về biên giới để phối hợp với quân đội “quốc gia” đánh một trận cuối cùng quyết tiêu diệt Việt Minh!

Tương lai xán lạn đang chờ đón chúng ta! Việt Minh đang gặp khó khăn, súng đạn thiếu, lương thực ít, nhân dân đói khổ, vì vậy chúng phải tiến hành giảm tô giảm tức, những người có ruộng đất như chúng ta sau này phải nộp hết cho chúng, nếu không chúng sẽ bỏ tù! Vì quyền lợi thiết thực, chúng ta phải đấu tranh để bảo vệ lấy tài sản của ông cha ta để lại, không thể khoanh tay nhìn chúng cướp trắng được! Giữa chúng ta với Việt Minh không thể đi chung một con đường mà phải đấu tranh đến cùng với chúng! Vì vậy chúng ta phải đẩy mạnh hoạt động phá hoại, khủng bố làm cho hậu phương của chúng bị tê liệt. Nay mai giành được “độc lập” rồi, tất nhiên chúng ta sẽ là người có công, Đảng sẽ không quên các đồng chí!

Vì nghĩa vụ thiêng liêng ấy tôi mong rằng chúng ta sẽ...

Tên phái viên đang thao thao bất tuyệt thì bỗng nhiên có tiếng chó sủa ran ngoài cổng. Hắn giật mình hoảng hốt, vội vịn nhỏ ngọn đèn xuống, tất cả bọn gian lấm lét, nhìn nhau. Tên chủ tọa vội vàng chạy ra ngoài nghe ngóng.

Lát sau hắn trở vào, theo sau là một gã thanh niên vừa mới ở đâu đến, gã nói với bọn gian:

- Các bác cứ yên trí, bọn chúng đang châu đầu cả vào sân khấu, không có gì đáng ngại.

Nói xong gã ngồi dựa lưng vào vựa thóc, chăm chú nhìn tên phái viên. Tên này lại tiếp tục, giọng nhỏ hơn:

- Các đồng chí! Giờ phút quyết liệt đã đến, chúng ta phải tranh thủ thời gian hoạt động mạnh để phối hợp với chiến trường biên giới khi quân đội của “chúng ta” kéo về! Các đồng chí phải gây cho Việt Minh nhiều tổn thất hơn nữa. Ai có công sẽ được thưởng, hôm nay tôi có đem theo một số tặng vật của “trung ương”, đồng chí chi đảng trưởng sẽ phân phối cho các đồng chí sau.

Gã còn nói nhiều nữa rồi bàn bạc với tên chủ tọa những gì không rõ. Cuộc họp kỳ quái ấy kéo dài tới khi nghe thấy tin liên hoan ở đình đã bế mạc, bọn chúng mới giải tán.

*

* *

Trần Toàn, trưởng ban quân báo của trung đoàn đang hì hục lau khẩu súng lục thì có một nhân viên đến báo cáo:

- Thưa đồng chí, có một liên lạc viên của Ban giao thông muốn gặp đồng chí có việc cần.

- Cứ mời đồng chí ấy vào.

Anh vừa lắp khẩu súng, vừa nhìn ra cửa. Mấy phút sau một đồng chí giao thông cắp một bọc dài quấn ni lông màu xanh bước vào.

- Báo cáo đồng chí, chúng tôi vừa vớt được bó tài liệu này ở dưới sông, đồng chí trưởng ban của chúng tôi bảo đem nộp cho đồng chí.

Trần Toàn đón lấy bọc tài liệu, anh mời đồng chí giao thông ngồi rồi hỏi:

- Các đồng chí vớt được ở chỗ nào? Có còn nhớ thời gian không?

- Sớm nay, lúc 6 giờ chúng tôi ra sông rửa mặt thì trông thấy nó trôi từ mạn trên xuống, chỗ ấy cách bến đò Triều Dương khoảng 1 cây số ở phía dưới.

- Đồng chí nhớ đúng thời gian chứ?

- Báo cáo rất đúng ạ, vì 5 giờ 30 chúng tôi tập thể dục 15 phút, sau kéo nhau xuống sông rửa mặt vừa đúng 6 giờ nó trôi cách bờ chừng 50 thước.

- Các đồng chí đã mở ra chưa?

- Chúng tôi có mở ra, thấy toàn công văn nên mang về báo cáo với trưởng ban, đồng chí ấy xem qua rồi bảo gói lại như cũ đem lại đây ngay.

- Tốt lắm, cảm ơn đồng chí!

- Báo cáo, cho tôi về được chứ ạ

- Vâng, nếu có gì mới thì cho tôi biết ngay.

- Rồi!

Người giao thông về rồi, Trần Toàn mới chợt nhớ rằng anh quên không hỏi tên cậu ta là gì, ai vớt được, có những ai trông thấy. Anh vội mở bọc ni lông ra và rất sửng sốt khi thấy ở trong toàn những công văn của Ban tham mưu trung đoàn, những mệnh lệnh hành quân, chỉ thị, địa, điểm di chuyển đóng quân v.v... Có điều đặc biệt là có bản thì có cả dấu lấn chữ ký, có bản chỉ có dấu không có chữ ký. - Kẻ nào đã đánh cắp tập công văn này? Tại sao chúng lại bỏ rơi xuống sông?

Theo lời giao thông viên báo cáo thì vớt được lúc 6 giờ sáng. Từ bến đò xuôi xuống một cây số, với tốc độ nước chảy phải mất 10 phút vậy thì khoảng thời gian từ 5 giờ 30 đến 5 giờ 50 có những ai qua đò, và đã có mấy chuyến đò qua sông?

Lập tức Trần Toàn giao công việc ở nhà cho phó ban thường trực, anh lấy xe đạp đạp một mạch ra bến đò gặp trinh sát viên ở trạm quan sát. Thấy anh đến, đồng chí thường trực liền lấy nhật ký tình hình ra báo cáo.

Nhật ký ghi:

- 3 giờ sáng một đơn vị hành quân qua đây, 3 giờ 30 sang sông hết. Từ 3 giờ 30 đến 5 giờ, không có ai qua lại, 5 giờ 30 có một chuyến chở nhân dân từ bên kia sông sang, 5 giờ 35 có mấy cán bộ và mấy gánh hàng của đồng bào đi chợ qua sông. Khoảng 5 giờ 45 có một trung đội công binh tập hợp tại bến chờ đò. 6 giờ mới xuống đò v.v...

Trần Toàn ghi những hiện tượng xảy ra từ 5 giờ sáng đến 6 giờ. Anh phê bình trinh sát viên:

- Lần sau đồng chí ghi cho thật chính xác nhé, không thể ghi đại khái “mấy” gánh, “mấy” cán bộ, “khoảng” ngần ấy giờ như thế này được!

- Rồi!

- Có gì mới phải điện báo ngay cho tôi biết tin!

- Rồi!

Trần Toàn quay xe về, anh dự đoán. Có thể có một tổ chức phá hoại, mang tính chất gián điệp đang ngấm ngầm hoạt động trong trung đoàn. Nếu như tập công văn kia lọt vào tay địch thì sao?

Về đến nhà, Trần Toàn đem tập công văn với được lên gặp ban chỉ huy Trung đoàn báo cáo. Lập tức tham mưu trưởng được mời đến và sau đó thì có một cuộc kiểm tra hồ sơ của Ban tham mưu.

Công việc tiến hành mất cả buổi chiều, kết quả là:

“Tất cả những công văn lưu trữ đều đầy đủ không thiếu bản nào”.

Vậy thì tại sao lại có bó tài liệu kia? Phải chăng nhân viên đánh máy, đã đánh thừa ra mỗi lần một bản? Và những tài liệu đó đều được gửi đều đặn đến tay quân Pháp?

Những tháng gần đây, máy bay địch tăng cường hoạt động, khủng bố và hầu như bọn chúng cứ bám sát lấy trung đoàn này mà oanh tạc. Có những lần trung đoàn vừa mới đến trú quân tại một làng đêm trước, thì sáng hôm sau, đã có máy bay địch đến bắn phá liền. Vì vậy các cơ quan thuộc trung đoàn bộ, trước ở tập trung thì nay đã phải phân tán ra nhiều nơi. Từ ban này đến ban khác cách xa, nhau hàng mấy cây số.

Tệ hại nhất là cơ quan tham mưu, bị máy bay địch quấy rầy luôn, vì sao? Đó là điều bí mật chưa khám phá ra.

Còn bó tài liệu kia! Có thể nhờ đó mà lần ra đầu mối chẳng?

Cuộc họp kín giữa Ban chỉ huy, tham mưu trưởng và trưởng ban quân báo đã thống nhất một kế hoạch đề ra những biện pháp đối phó.

*

* *

Văn Tường vừa đến trạm lưu trú thăm những cán bộ đang nghỉ ngơi để chờ phân phối công tác. Khi trở về, đi ngang qua chợ Dĩnh, anh trông thấy Hùng, nhân viên ban “nhân sự” đang ăn phở trong một quán hàng. Thấy anh vào, gã có vẻ luống cuống miễn cưỡng chào.

- À đồng chí quản trị, mời đồng chí vào ăn quà.

Gã quay lại nói với chủ quán:

- Bác cho thêm bát áp chảo nước nữa nhé.

Văn Tường xua tay:

- Thôi, tớ không đói đâu, tớ chỉ vào hỏi cậu xem tại sao hôm ấy cậu lại chuồn không đệm đàn cho ban ca của tớ?

Hùng lúng túng đáp:

- À xin lỗi anh! Quả thật hôm đó tôi quên mất vả lại lúc bấy giờ cô Thanh cô ấy rủ đi chơi nên không ở lại giúp anh được, anh thông cảm cho.

Văn Tường cau mày, nhìn kỹ gã anh nhận thấy dạo này gã diện tợn, tuy rằng gã mặc bộ quần áo nâu nhưng ở túi gài một chiếc bút máy Parker Canada, tay đeo đồng hồ Wyler mới tinh, lại còn lấp lánh chiếc nhẫn vàng hai đồng cân nữa.

Dường như nhận thấy sự chú ý của Tường, gã vội nói:

- Thú thật với anh, mới liên lạc được với người nhà. Chị tôi tiếp tế cho được vài thứ cần dùng đấy anh ạ.

Tường cười:

- Thế thì còn gì bằng, cậu liên lạc bằng cách nào thế.

- Nhờ bà con đi chợ tề, họ qua lại đây luôn anh ạ; bà chị tôi vừa lấy chồng ở trong ấy, giàu lắm!

Chủ quán bưng phở ra, gã ép Văn Tường ăn bằng đũa:

- Xơi đi anh, chẳng mấy khi anh em gặp nhau, anh đừng làm khách.
Tường ăn phở xong, gã còn mua bánh kẹo cho anh tráng miệng rồi lấy thuốc lá Cô táp cho hút nữa.
Văn Tường cảm kích về sự hào phóng của gã, anh ta thấy gã cũng dễ ưa nên chuyện trò cởi mở.

- Này, hôm nào bên tôi tổ chức liên hoan cậu nhớ đem đàn sang giúp vui nhé!

- Vâng! Với anh thì tôi rất sẵn sàng, hôm nào tổ chức, anh cứ báo cho tôi biết trước một ngày để chuẩn bị.

- Cậu đừng thất hẹn như lần trước nhé!

- Không đâu, đặc biệt có lần trước, thôi! Tôi còn phải nhờ anh một việc đấy.

- Tôi sẽ không tiếc sức nếu cậu cần nhờ gì mà tôi có thể giúp được.

Hùng ngập ngừng:

- Thú thật với anh, tôi đang đặt vấn đề tìm hiểu cô Thanh.

Văn Tường hơi giật mình. Thanh, một cô gái vừa rời ghế nhà trường, mới tuyển vào làm thư ký cho Ban chính trị. Chính Văn Tường cũng đang hy vọng và mơ ước được yêu cô gái trẻ đẹp lại hát hay ấy. Anh đã tiếp xúc với cô ta vài lần và cũng được cô gái ấy niềm nở tiếp anh, vậy mà bây giờ Hùng cũng đang đặt vấn đề. Một sự ghen tuông ngầm ngấm đang giày vò anh, tuy vậy anh cũng gượng nói:

- Được, nếu khả năng tôi giúp được cậu đến đâu tôi sẽ giúp. Nhưng cậu vừa, bảo được cô ấy rủ đi chơi hôm liên hoan rồi cơ mà.

- Nói chung thì chúng tôi có quen nhau, nhưng còn nhiều vấn đề phức tạp lắm! Tôi định nhờ anh vì anh đóng gần chỗ cô ta. Nghe đâu như cô ta đang tìm hiểu một đồng chí nào ở Ban chính trị ấy, anh thử điều tra hộ xem có đúng không?

- Được, việc ấy thì tớ có thể giúp cậu được.

- Và anh bảo hộ cô ấy rằng đến chủ nhật này tôi sẽ gửi cho cô ấy một chiếc khăn quàng.

- Tớ sẽ đưa hộ cho, còn gì nữa không?

- Thế thôi!

- Được rồi, hôm nào lại chỗ tớ chơi nhé!

- Vâng!

Chia tay Hùng, Văn Tường thấy lòng băng khuâng một nỗi buồn. Phải chăng Thanh đã yêu Hùng? Rất có thể! Thanh niên tiểu tư sản, họ dễ thông cảm với nhau lắm. Một đảng là nữ sinh mới lớn lên, một đảng là thanh niên thành thị biết ăn diện, lại hoạt bát. Còn mình, chỉ là con nhà nông mặc áo lính! Có lẽ mình sẽ chỉ là người đứng ngoài cuộc mất!

Hôm sau Văn Tường đang ngồi viết báo cáo thì có tin Hùng đến.

Hùng bước vào, tay cầm một gói giấy, chào Tường xong gã nói:

- Anh Tường ạ! Tôi vừa được nghỉ phép 5 ngày, hôm nay sang báo tin với anh và tiện thể muốn nói với anh một câu chuyện. Anh đi chơi với tôi một lát đi.

Văn Tường xếp tập báo cáo lại, dặn đồng chí thư ký:

- Cậu chờ tớ một tý nhé!

Hai người bước ra khỏi nhà, đi lững thững ra phía bờ sông.

- Có chuyện gì cần thế Hùng?

Hùng hồi hộp, đáp khẽ:

- Anh Tường ạ! Tôi có câu chuyện này cần nói với anh, thật ra thì tôi rất yêu cô Thanh nhưng, tôi mới được biết rằng! À nghe anh em họ đồn rằng anh

cũng đang đặt vấn đề với cô ấy nên...

Tường ngắt lời:

- Ai bảo với cậu như thế?

- Không, tôi nghe thấy đồn thế thôi, nhưng dù sao thì tôi cũng thấy rằng tôi không đủ điều kiện để yêu cô ấy nữa. Tóm lại vì tình bạn giữa tôi và anh nên tôi rút lui ý định của tôi, vì vậy nói thật với anh để anh yên tâm.

Văn Tường rất cảm động khi thấy Hùng bộc lộ, anh thầm nghĩ. Thằng cha này cũng tốt đấy, mình đã đánh giá quá thấp hắn ta. Anh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có thể là họ đồn nhảm, giữa tớ với Thanh có gì đâu, cậu đừng tin như thế!

- Không, dù sao thì tôi cũng không đặt vấn đề với cô ta nữa, bây giờ tôi định thế này: Đây chiếc khăn, trước tôi định mua tặng cô ấy thì nay xin tặng anh để anh sử dụng, đó là lòng thành thực của tôi anh Tường ạ!

Nói xong gã dúm gói khăn vào tay Văn Tường. Tường lắc đầu:

- Mình dùng làm gì chiếc khăn này được, thôi, cậu cứ gửi tặng cô ta đi.

Hùng khẳng khẳng:

- Không nếu anh không nhận tức là anh khinh tôi!

Hùng một mực, Tường đành nhận.

- Thôi được, cậu đã nài, tớ đành nhận vậy. Còn chuyện tới với Thanh thì chưa có gì đâu, thực tình là thế!

- Tôi sẽ hết sức giúp đỡ hai người anh Tường ạ! Chỉ sợ rồi hai người lại chóng quên tôi thôi.

Tường thực thà nói:

- Kể ra thì... Nếu chúng tớ mà thành đôi thì cậu là người tớ ghi nhớ nhiều nhất!

Đến lúc này Tường khẳng định Hùng quả là một thanh niên có tâm hồn cao thượng.

Tâm sự một hồi lâu, lúc sắp chia tay, Hùng mới bảo Tường:

- Anh Tường ạ! Tôi muốn nhờ anh một việc này: Tôi hiện nay gia đình không có ai, có bà chị lại ở trong tề, dịp đi phép này chẳng biết về đâu? Ngày trung đoàn đóng quân ở chợ Bàu anh có quen ông chủ tịch ở đấy, ông ta tốt lắm anh có thể giới thiệu tôi về Bàu nghỉ ở nhà ông ta được không? Anh cứ nói là nhân viên hay là em anh.

- Về việc đó thì tớ có thể giúp cậu ngay được. Ông Chủ tịch Bàu là bố đỡ đầu của tớ, tớ sẽ viết thư cho ông ấy về cậu.

- Nếu có thể thì anh cứ đánh cho tôi cái “giấy giới thiệu” như vậy ông ta tin hơn.

- Cũng được, thế bao giờ cậu đi?

- Mai đi sớm anh ạ!

- Thế thì vào đây tớ cấp luôn cho cậu.

Mừng rỡ hiện ra mặt, Hùng trở vào chỗ ở của Tường và 5 phút sau hắn hớn hở cầm chiếc giấy giới thiệu do quản trị trưởng Văn Tường ký ra về.

Cấp giấy cho Hùng. Tường nghĩ: “Hùng rất tốt với mình, gã hy sinh cả tình cảm vì mình, gã không gia đình, mình giới thiệu gã về ông bố đỡ đầu là cách đối xử tốt với nhau thôi, có gì mà nghĩ.”

*

* *

Cuộc họp cán bộ phụ trách các tiểu ban của Tham mưu đang tiến hành thì có kẻng báo gấp.

Mọi người đều chạy vội ra hầm trú ẩn ngoài bờ sông, cách nơi họp chừng 200 thước.

Tiếng động cơ máy bay ầm ỉ nghe rõ dần. Trên vòm trời xuất hiện 4 chiếc khu trục Kinh-cô-bơ-ra đang lượn vòng trên đỉnh đầu.

Tham mưu trưởng đứng trên miệng hầm dưới khóm tre đang chiếu ống nhòm lên quan sát. Tới khi chiếc máy bay dẫn đầu bắt đầu bổ nhào anh mới tụt

xuống hầm, miệng thì thào: “Thôi, nguy rồi. Chúng lại nhắm vào trung đoàn bộ của ta rồi!”

Động cơ gầm rú như xé trời rồi ỳnh ỳnh oàng! Mặt đất rung chuyển, cây cối ngã nghiêng, tiếng nổ dưới đất lẫn với tiếng gầm rú bên trên tạo nên những âm thanh khủng khiếp!

Hết đợt bom, đến đợt bắn phá. Súng 12ly7 của chúng bắn từng tràng như xay lúa. Đạn nổ veo véo bên tai. Không khí căng thẳng kéo dài 30 phút.

Bỗng một mùi khét lẹt xông tới hầm, mọi người hoảng hốt khi thấy căn nhà trụ sở bốc cháy! Mặc cho máy bay còn đang bắn phá, tham mưu trưởng huy động anh em lên dập tắt lửa và cứu những giấy tờ cần thiết. Trong khói lửa mịt mù, anh nhìn thấy Tuấn Dương, trưởng tiểu ban nhân sự đang xông vào đám cháy đầu tiên, dũng cảm cứu những hồ sơ sắp bị cháy. 15 phút sau, ngọn lửa đã dập tắt, máy bay địch cũng vừa rút khỏi.

Tham mưu trưởng kiểm điểm lại thấy không ai việc gì. Tài liệu quan trọng cũng bảo vệ được.

Tuy vậy anh cũng tự kiểm điểm, thấy mình đã chủ quan triệu tập họp giữa ban ngày, và qua trận oanh tạc, anh đã nhận thấy tinh thần anh em rất dũng cảm, nhất là Tuấn Dương đáng được khen thưởng.

Cũng trong thời gian máy bay địch bắn phá, trưởng ban quân báo Trần Toàn không xuống hầm trú ẩn, anh bò ngược lên một quả đồi cao rồi nâng ống nhòm lên quan sát tình hình. Anh thấy từ một quả đồi phía tây, lấp lánh có ánh sáng phản chiếu của một chiếc gương, không biết bàn tay bí mật của kẻ gian nào đang làm tín hiệu và máy bay đã theo hướng chỉ điểm mà oanh tạc.

Trần Toàn lên đạn khẩu súng lục, bẻ thêm lá ngụy trang, rồi mặc cho máy bay địch lờng lộn trên đầu, anh chạy băng sang phía quả đồi phía tây, chủ trương bắt sống tên Việt gian, nhưng khi chạy đến chân đồi thì có tiếng quát của mấy đồng bào núp gần đấy.

- Ai chạy thế kia? Nằm xuống không nó bắn chết hết cả bây giờ.

Anh đành phải nằm xuống và bò trườn lên đồi. Vẫn có tiếng thét:

- Muốn chết à? Bò đi đâu đấy?

Bắt buộc anh phải trả lời khế:

- Bắt Việt gian chỉ điểm, nó ở trên đồi này!

Thấy nói bắt Việt gian, một bác nông dân có vẻ can đảm nói:

- Để tôi giúp sức với đồng chí!

Khi anh và bác nông dân lên đến đỉnh đồi thì tịnh không còn thấy bóng ai. Trần Toàn bực bội vì quá chậm chân. Anh đi tìm quanh các bụi sim và cuối cùng chỉ nhặt được một chiếc gương soi nhỏ bỏ túi. Anh hối tiếc bảo bác nông dân:

- Chậm mất rồi! Nó vừa ở đây xong. Có lẽ lúc đồng bào quát tôi, thấy động nó trốn mất rồi!

Nhìn chiếc gương nhỏ, bác nông dân chưng hửng tiếc rẻ:

- Hừ! Giá nhanh chân tí nữa thì tóm được, nhưng nó chưa đi khỏi đây đâu, đồng chí ạ! Ta thử tìm quanh xem sao.

Trần Toàn lắc đầu:

- Vô ích, bây giờ có tóm được người cũng không thể làm gì được vì không có chứng cứ quả tang.

Bác nông dân chép miệng, đấm ngực:

- Ưc thật! Mẹ cha quân bán nước, tôi mà bắt sống được nó, tôi phải băm xác nó ra!

Sau trận oanh tạc, Trần Toàn đem chiếc gương về Ban tham mưu báo cáo sự việc với Tham mưu trưởng, hai người cùng nhận định: Việt gian luôn bám sát Trung đoàn bộ để phá hoại! Cần phải tìm cho ra một đầu mối không thì Trung đoàn sẽ lâm vào tình trạng bất an liên miên.

VIII. NGUỒN TIN CHẮC CHẮN

Dòng sông Đuống đục ngầu sau những trận mưa dầm, đang cuồn cuộn chảy về xuôi. Trên đê, cỏ dại mọc um tùm che kín nửa người. Đây là khu vành đai trắng nằm dưới tầm đạn của địch ở bên sông. Nhân dân bờ bên này hầu hết đã tản cư lên miền trên. Chỉ còn lại những trạm gác của dân quân, bộ đội tiền tiêu và công an tuần phòng.

Bên kia sông, đồn, chốt, tháp canh thiết lập dọc theo bờ đê như nấm mọc, thỉnh thoảng địch nã súng cối sang bên này đe dọa, khủng bố tinh thần những chiến sĩ canh phòng.

Khu vực này cũng là nơi giữa ta và địch dùng làm cửa ngõ để tung người sang hoạt động ở hai miền. Địch lén lút tung gián điệp biệt kích sang ta. Ta cũng bí mật cử tình báo trinh sát sang địch. Địch canh phòng cẩn mật, ta cũng kiểm soát chặt chẽ. Hai bên đều có những biện pháp phòng ngừa nhau một cách chu đáo. Đêm đêm, địch cho ô tô đi tuần tra suốt dọc đê. Đèn pha từ các đồn chiếu sáng những khu vực hiểm yếu như những con mắt hung thần soi mói từng bụi lau, khóm mía. Bên ta thì lặng lẽ nhưng những con mắt tinh anh của bộ đội, dân quân, công an cũng không bỏ sót một tiếng động nhỏ nào khả nghi từ các bờ bụi ven sông.

Cảnh vật ở đây im lìm, rờn rợn, toát lên một bầu không khí lạnh lẽo, căng thẳng.

Vào một đêm cuối tháng, trời tối đen không một ánh sao, bên này sông, tổ tuần tra của công an đang làm nhiệm vụ trên đê. Các chiến sĩ phải buộc vào cánh tay mỗi người một mảnh vải trắng cho dễ nhận nhau. Tổ gồm 3 người: một tổ trưởng và hai công an viên.

Họ men theo một khúc sông hẹp nhất để quan sát. Ngay bờ bên kia, một chiếc lô cốt đứng sừng sững. Đèn chiếu rọi sáng cả một vùng. Đêm nay có vẻ yên tĩnh hơn mọi hôm.

Ba người xuống sát ven sông xem xét. Sự lặng lẽ của cảnh vật khiến họ thấy rợn người.

Bỗng có tiếng động nhẹ ở phía trước.

Tổ trưởng liền ra hiệu cho hai chiến sĩ ngồi thụp xuống nghe ngóng. Họ đã trông thấy mờ mờ một bóng đen, đang lách từ một bụi rậm ra bờ sông.

Bóng đỏ thận trọng xuống gần mặt nước rồi khẽ huýt một tiếng sáo, tiếp theo một bóng đen nữa tiến theo ra. Bọn chúng bắt đầu cởi quần áo chuẩn bị bơi qua sông.

Tổ trưởng nhanh nhẹn lên đạn quát:

- Ai? Đứng lại, giơ tay lên, không sẽ bắn chết!

Hai bóng đen giật mình, nằm rạp cả xuống, rồi một tên trả lời:

- Chúng tôi đây mà, người nhà cả.

Tổ trưởng hạ lệnh:

- Hãy quay lên bờ cho chúng tôi kiểm soát!

Có tiếng trả lời:

- Vâng! Chúng tôi lên.

Nhưng một tên khác nói:

- Này thì kiểm soát này!

Thấy khác ý, tổ trưởng ra hiệu cho 2 chiến sĩ nằm xuống, lập tức một ánh lửa lóe lên rồi ầm! Tiếng nổ vang của lựu đạn.

Các chiến sĩ đã chạm trán với tụi biệt kích. Tổ trưởng giương súng nhằm bọn chúng quét một băng đạn.

Đèn pha từ bên sông chiếu sang, soi rõ hai bóng đen đang nhảy xuống sông. Tổ trưởng hô anh em bắt sống bọn gian. Anh vừa nhòe dậy nhưng thấy đau nhói ở chân mảnh lựu đạn của địch bắn vào đã làm anh bị thương. Hai chiến sĩ công an vừa lao lên một quả đạn cối của địch đang vờ xé trời bay tới, mọi người đành phải nằm xuống
Oàng! Ục! oàng! Địch bắn liên hồi hơn chục quả “moóc chê” để yểm hộ cho bọn gian qua sông

15 phút sau, hai chiến sĩ công an tìm nhặt được một chiếc sơ mi của bọn gian vớt lại. Họ phải dìu đồng chí tổ trưởng về trạm để băng bó vết thương: Bọn gian đã sang sông thoát.

*

* *

Hết giờ làm việc buổi sáng: Pôn-vay-ăng đi qua phòng ngủ của Bảo Trung gọi:

- Ê! Ca-pi-ten ra đây!

Bảo Trung ghé đầu qua cửa sổ hỏi:

- Có gì mà phấn khởi thế?

- Nay có muốn đi ngắm các nàng tiên ở Pa-ri thì mặc quần áo vào, mau lên!

Bảo Trung vơ quần áo mặc vội rồi bảo:

- Chờ tí nhé! Xong ngay đây!

Vừa bước ra khỏi phòng. Vay-ăng khoắc luôn tay anh nói một cách thích thú:

- Mới có vài chục “em” dàn Pa-ri chính cống được tuyển đến làm công việc gấp dù ở dưới nhà kho. Xuống thăm qua các ả một chút cho đỡ thèm!

- Ô! Thế à? Thú nhỉ. Bây giờ họ ở đâu?

- Xuống căng tin! Các ả đang đập phá ở đấy.

Bảo Trung vui vẻ cùng gã bước nhanh xuống căng tin. Quả nhiên có tới gần 30 phụ nữ Pháp, còn trẻ đang ăn uống cười đùa ầm ĩ quanh quầy hàng. Đã có hơn chục sĩ quan Pháp xúm quanh các ả tán gẫu. Thấy Pôn Vay-ăng cùng Bảo Trung bước vào, một ả to béo, cầm luôn hai chiếc cốc nhỏ và một chai uýt-ki bước lại:

- Mời hai ngài, dự vui cùng chúng tôi. Các sĩ quan trẻ!

Pôn Vay-ăng không làm khách, gã niềm nở đón lấy chai rượu.

- Xin cảm ơn! Cầu chúa ban phước lành cho quý nương.

Rồi rót rượu nốc cạn một hơi, gã quay lại Bảo Trung:

- Chúng ta gặp may rồi đại úy ạ!

Đoạn gã lại hét lớn:

- Mở nhạc lên đi! Hôm nay chúng ta phải tiếp các nàng tiên Pa-ri một cách long trọng chứ!

Bọn sĩ quan Pháp đều reo hò hưởng ứng. Các cô gái Pháp cũng ríu rít túm lấy nhau vẻ làm cao. Nhưng rồi khi nhạc bắt đầu nổi lên thì chẳng chờ mời đến hai lần, cô nào cũng ôm lấy một viên sĩ quan quay cuồng phấn khởi. Những chiếc váy mỏng nhiều màu sắc dán chặt vào những thân hình nở nang, các ả yếu điệu đưa gót chân theo nhịp nhạc. Bọn gái còn lại thiếu sĩ quan cũng ôm tạm nhau đủ đởn.

Bảo Trung bất đắc dĩ cũng phải nhảy thế, anh ôm một cô mặc chiếc váy xanh, mặt trát đầy son phấn, tóc uốn ngược một cách cầu kỳ.

“Tại sao bọn Pháp lại phải điều động bọn quý cái này đến đây gấp dù? Sắp sửa có một trận nhảy dù lớn ở đâu đây? Đánh úp quân ta chẳng? Mấy ngày qua bọn chúng vận chuyển quân rầm rập. Lữ đoàn dù số 115 đang tập trung ở ngoại thành. Hướng tiến quân của chúng ở đâu? Cần phải điều tra ngay.”

Cuộc vui hỗn độn nhưng không kéo dài vì có lệnh của đại tá phải nghỉ trưa để giữ gìn sức khỏe.

Thế là phải dừng, trước khi chia tay, bọn chúng hẹn hò nhau gặp gỡ vào buổi khác

Pôn Vay-ăng vui vẻ không muốn rời một ả cao lớn, mãi tới khi Bảo Trung gọi, gã mới tiếc rẻ chia tay với ả.

Trở về phòng nghỉ gã lằm bằm:

- Bọn này có lẽ sẽ ở đây luôn để phục vụ cho lữ đoàn dù.

Bảo Trung thăm dò:

- Chắc sắp choảng ở đâu?

- Sắp úp một cơ quan đầu não của một trung đoàn Việt Minh tại phía Bắc!

- Hay lắm! Ta phải chuẩn bị mừng chiến thắng!

Pôn Vay-ăng quả quyết:

- Lần này thì phải thắng lớn. Vì có người của ta vừa ở đấy về báo cáo rõ tình hình nội bộ của chúng. Sẽ rang bọn chúng như rang cà phê!

Bảo Trung tán dương thêm:

- Tôi hy vọng rằng trước khi lên đường cũng sẽ được nghe một tin chiến thắng rực rỡ mới hả!

Khi về đến phòng, Bảo Trung hẹn Pôn Vay-ăng:

- Tối nay đến “ba” Giảng tin nhé!

- Rất sẵn sàng! Tạm biệt!

Chập tối, Bảo Trung đến gặp bác sĩ trước khi đi ngủ. Đêm hôm đó ở căn cứ ngoài vùng tự do nhận được một bức điện như sau:

“Quân Pháp đang tập trung một lực đoàn dù, chuẩn bị tiến công đánh úp trung đoàn bộ X... tại B.B.

Hai tên phản bội từ ngoài căn cứ, mới “dinh tề” cung cấp một số tài liệu quan trọng về tổ chức quân đội ta cho phòng nhì Pháp. Cần thay đổi mọi kế hoạch chuyển vận quân, sửa lại khóa mật mã v.v...”

A.45

IX. BÓNG ĐEN TRÊN ĐỒI SIM

Trần Toàn vừa nhận được báo cáo, kèm theo chiếc áo sơ mi cùng giấy tờ quan trọng của bọn biệt kích gồm có:

Một bức thư trao đổi giữa hai người lạ mặt đều mang bí danh nói chuyện trao đổi với nhau về buôn bán.

Một miếng giấy mỏng vẽ ngoằn nghèo một sơ đồ bằng bút chì xanh đỏ có đánh dấu chữ thập ở những điểm cần thiết.

Một giấy giới thiệu của Ban quản trị với ông chủ tịch làng Bàu về việc cho nhân viên của Ban tạm trú tại nhà trong thời gian gần được nghỉ phép do Văn Tường ký.

Trần Toàn lập tức đem những thứ trên lên gặp Tham mưu trưởng:

- Báo cáo đồng chí! Trạm tiền tiêu vừa gửi báo cáo về kèm theo tang vật của bọn vượt sông đêm hôm trước.

Tham mưu trưởng vui vẻ mời Trần Toàn ngồi rồi nói:

- Khá lắm! Có gì đặc biệt không?

- Có giấy tờ liên quan đến trung đoàn bộ của ta!

Tham mưu trưởng xem những tang vật. Anh chăm chú nhìn bản sơ đồ, rồi giấy giới thiệu của Văn Tường cấp rồi hỏi:

- Ý kiến của đồng chí đối với vấn đề này thế nào?

- Thừa đồng chí tham mưu trưởng, sự việc này rất quan trọng đến vận mệnh ta. Tôi cho rằng trong nội bộ trung đoàn đang có một tổ chức nội gián, ráo riết hoạt động! Với tài liệu này có thể giúp chúng ta lần ra đầu mối! Cụ thể là chiếc giấy giới thiệu dính líu đến Ban quản trị trung đoàn!

- Nhận xét của đồng chí rất đúng!

- Và biết đâu, nó còn liên quan đến cả những tổ chức phản động khác. Ví dụ ông chủ tịch ở Bàu có thể cũng dính líu vào đấy.

Tham mưu trưởng gật gù:

- Cũng có thể!

- Bởi vậy, chúng ta phải kịp thời ngăn chặn ngay để tránh tác hại cho trung đoàn. Tôi đề nghị cho bắt ngay đồng chí Văn Tường và ông chủ tịch làng Bàu lên để xét hỏi.

Tham mưu trưởng hơi nhúu đôi mày, anh suy nghĩ một lát rồi nhìn Trần Toàn chậm rãi:

- Đồng chí Toàn! Những nhận xét của đồng chí rất khá nhưng hành động của đồng chí còn xốc nổi. Tôi cho rằng vấn đề này còn có nhiều phức tạp bí ẩn ở bên trong. Vì vậy phải thận trọng. Đối với Văn Tường, đồng chí ấy là một cán bộ tốt, tích cực lại là đảng viên, thành phần trong sạch, không lẽ lại nhúng tay làm chuyện phản nước hại dân này... Nhưng ta cứ đặt giả thuyết: Nếu Văn Tường có chân trong một tổ chức phá hoại đi nữa thì cũng phải điều tra, theo dõi thật thận trọng để có thể tóm cổ tất cả tổ chức của nó; nếu hành động hấp tấp, bọn gian thấy động có thể lẫn đi hết, mà ta lại phí công vô ích. Vì vậy tôi có ý định như sau:

- Trước hết phải giữ hoàn toàn bí mật sự việc này. Ngoài tôi, đồng chí và Ban chỉ huy tuyệt đối không ai được biết.

- Đề ra những biện pháp ngăn ngừa những thiệt hại, nhất là ở khâu phòng không.

- Tổ chức những cán bộ đặc biệt theo dõi điều tra và bám sát những phần tử khả nghi.

- Tổ chức một cuộc hành quân để đánh lạc hướng địch.
Chốc nữa tôi sẽ gặp Ban chỉ huy để thỉnh thêm ý kiến.

Trần Toàn đề nghị:

- Đồng chí nên cho thi hành ngay những biện pháp cần thiết!

- Tất nhiên rồi! Tối nay mời đồng chí lên đây chúng ta sẽ đến họp với Ban chỉ huy trung đoàn.

*

* *

Nơi đóng quân của Ban tham mưu và Ban quân báo ở hai thôn cách nhau gần hai cây số, phải đi qua một cánh đồng và một quả đồi sim.

Đêm đã khuya, trời tối sẫm, cảnh vật như một mõi sau một ngày vật lộn với tiếng ầm ĩ của máy bay, đại bác. Cây lặng, gió ngừng như ngủ say mê mết. Trên con đường vắng, xuất hiện một bóng đen, khoác một chiếc sắc cốt nhỏ, đang rảo bước băng qua cánh đồng tiến lên đồi sim.

Tiếng chân bước lạo xạo trên sỏi nhỏ, khi lên dốc đồi, bóng đen vấp phải một hòn đá suýt ngã. Bóng đó lăm bầm “mình quên không mang theo chiếc đèn pin”

Một tiếng chim lạ kêu cộc lốc nghe ai oán khiến bóng đen thấy rợn người liền đưa mắt nhìn xung quanh: mọi vật vẫn im lặng trong đêm tối.

Lên tới đỉnh đồi, bóng đen bước chậm lại để thở cho đỡ mệt, đoạn xốc lại chiếc sắc cốt, rồi xuống dốc.

Sim mọc um tùm, hai bên đường, sương đọng trên cành chạm vào ướt cánh tay, bóng đen định rút khăn lau thì bất thành lình từ một bụi sim sát đường nhảy xổ ra một người cao lớn tay vung một lưỡi dao nhắm bóng đen chém xả xuống!

Tinh mắt, bóng đen vội ngồi thụp, né sang một bên, tránh được lưỡi dao hung dữ thì từ phía sau lại thêm một người nữa nhảy chồm tới, tay cũng lăm lăm con dao đâm thẳng vào bóng đen!

Thật vô cùng nguy hiểm, một mình chống với hai người mang vũ khí. Bóng đen bèn vận dụng thế võ cơ bản đã luyện tập, lăn tròn đi một vòng rồi chộp được tay một tên cầm dao, sử dụng luôn thế võ judo, vặn ngược tay đối phương và dùng sức mạnh đầu gối đánh ngã một tên. Tên thứ hai liều lĩnh quyết chém bằng được bóng đen. Lại một lần nữa bóng đen phải lăn vào bụi sim và nhanh nhẹn rút khẩu súng lục nhắm vào cánh tay tên gian bóp cò.

Đoàng! Sau phát súng nổ, tên gian kêu ối một tiếng rồi lao vào bụi rậm chạy tháo thân. Tên thứ hai thấy đối thủ có súng cũng hốt hoảng chạy nốt. Bóng đen nhắm theo bọn gian nổ súng nhưng súng bị tắc, anh bực mình đành phải ngồi thụp xuống loay hoay chữa súng.

Chữa được súng thì bọn gian đã mất hút, bóng đen thận trọng dò từng bước, tay cầm chặt khẩu súng, đi xuống dốc, chợt nhìn thấy một vật sáng ở giữa đường, nhặt lên thì ra đó là một con dao, phía chuôi có dính máu nhơm nhớp. Viên đạn độc nhất của anh đã làm một tên gian què tay!

Bầu trời bỗng hiện ra mấy ánh sao lấp lánh khiến ta có thể nhìn rõ mặt bóng đen ấy là Trần Toàn, Trưởng ban quân báo vừa dự cuộc họp cùng Ban chỉ huy trở về.

Trần Toàn không thể ngờ rằng, bọn phản động lại có thể tổ chức mưu sát anh giữa vùng đóng quân của trung đoàn bộ. Quả thật chúng rất nguy hiểm, hoạt động của chúng đang bành trướng. Nghĩ đến khẩu súng lục, anh thấy cần phải thay khẩu khác tốt hơn.

Về đến đầu làng. Trần Toàn gặp nhân viên của mình đi tuần tra. Họ định đi tìm anh ở phía có tiếng súng. Anh giao cho một đồng chí con dao và kể vắn tắt cho họ nghe câu chuyện xảy ra. Mọi người đều lo cho anh và quyết định từ nay không thể để anh đi đâu một mình.

Tuy vậy, tin Trần Toàn bị mưu sát vẫn được giữ hết sức bí mật, không lọt ra tới ngoài.

*

* *

Quản trị trưởng Văn Tường buồn rầu, anh cần bút viết kiểm thảo. Trong giây phút lơ là mất cảnh giác, anh đã ngậm phải viên đạn bọc đường, đã nổi giáo cho giặc, làm tổn thương đến danh dự và công tác của anh.

Anh đã thành khẩn bộc lộ tất cả trên bản kiểm điểm và hứa sẽ kiên quyết sửa chữa những sai lầm đồng thời tự nguyện chịu kỷ luật.

Sau khi viết xong kiểm điểm, Văn Tường nộp cho Ban chỉ huy trung đoàn. Đồng chí chính ủy xem xong nghiêm sắc mặt nói:

- Đồng chí Tường! Chúng tôi rất tin đồng chí, một cán bộ xuất sắc, một đảng viên cần cù, nhưng chỉ đôi chút sơ hở mà đồng chí đã mắc phải sai lầm, gây tác hại cho trung đoàn. Việc đồng chí cấp giấy cho tên Hùng, quan hệ với tên Hùng làm ảnh hưởng đến bản thân đồng chí nhiều. Tên Hùng đã trốn theo địch, may mà ta phát hiện được sớm chứ không thì chúng sẽ còn quay lại gây tác hại lớn cho ta. Vậy từ nay đồng chí hãy tạm sang công tác cùng đồng chí tham mưu trưởng, giúp sức giúp đồng chí ấy điều tra cho xong sớm vụ này, đó cũng là một cách để bảo vệ danh dự và tính mạng của đồng chí. Bọn địch sẽ không để yên nếu chúng biết rằng đồng chí đã nắm rõ lý lịch tên Hùng, vậy ngay từ bây giờ đồng chí không nên về Ban quản trị nữa, chúng tôi sẽ cử đồng chí khác thay.

Văn Tường rất cảm động, anh thầm cảm ơn sự rộng lượng của Ban chỉ huy. Trước sai lầm nghiêm trọng của anh, Ban chỉ huy dùng tình cảm giáo dục và hướng cho anh một công tác để lập công. Anh hối hận và tự nhủ “mình phải làm gì để đền bù lại những thiếu sót này khỏi phụ lòng các đồng chí lãnh đạo!”

*

* *

Vào khoảng 8 giờ tối thì có lệnh báo động. Tất cả các cơ quan thuộc trung đoàn bộ phải đến tập trung tại trước sân đình đúng 8 giờ 30, không được vắng mặt một ai.

Trong thời gian này, các cơ quan không được cho ai đi phép, hoặc công tác lâu ngày. Nếu bộ phận nào có người vắng mặt không có lý do chính đáng bộ phận ấy phải chịu trách nhiệm hoàn toàn.

Đúng 8 giờ 30 tối, các đơn vị đã tập trung đầy đủ. Lần lượt các ban báo cáo các quân số cho tham mưu trưởng. Trần Toàn ghi sổ báo cáo vắng mặt:

- Ban chính trị vắng mặt 3 đồng chí có công tác đi xa.
- Ban văn thư vắng 1 theo trung đoàn phó đi công tác.

Các bộ phận tham mưu gồm:

- Tiểu ban quân nhu: Có mặt đầy đủ, trừ một đồng chí ốm.
- Tiểu ban nhân sự vắng mặt một người đã đào ngũ.
- Ban giao thông vắng mặt 3 liên lạc đang chạy công văn.
- Còn các đơn vị khác đều có mặt đầy đủ.

Kiểm điểm xong quân số, tham mưu trưởng hạ lệnh hành quân, di chuyển sang địa điểm mới.

Sau cuộc di chuyển, một cuộc họp bất thường do Ban chỉ huy triệu tập có mặt:

- Chính trị viên trung đoàn

- Trưởng ban quân báo
- Trưởng ban chính trị
- Trưởng ban giao thông.

Các trưởng ban báo cáo cụ thể từng trường hợp vắng mặt của nhân viên mình.

Trưởng ban chính trị báo cáo:

- Một đồng chí xuống kiểm tra công tác chính trị ở dưới tiểu đoàn y.
- Một đồng chí phóng viên xuống mặt trận lấy tin tức.
- Một đồng chí cán bộ văn nghệ đi học trên khu. Cả ba đều có lý do chính đáng.

Trần Toàn ghi rõ họ tên chức vụ và nơi hiện nay công tác của từng người vào sổ tay.

Đến lượt trưởng ban giao thông báo cáo:

- Hai đồng chí chạy công văn hỏa tốc xuống tiểu đoàn chiều mai sẽ về. Còn một đồng chí cử đi cách đây ba hôm, hiện đang bị ốm, nằm tại một nhà dân cách 30 cây số, có giấy báo cáo gửi về.

Trần Toàn hỏi ngay:

- Đồng chí ấy đi cách đây ba hôm?
- Vâng, đó là đồng chí Thìn, thằng cha rất khoẻ thế mà chẳng hiểu sao lại bị ốm ở dọc đường.
- Hẳn viết thư về hôm nào và ai mang cho hẳn?
- Hôm qua, một nông dân nơi hẳn nghỉ đưa hộ.

- Hiện nay hấn ở nhà ai? Thôn nào?

- Làng Tràng, ở nhà ủy viên dân quân xã.

Tham mưu trưởng đưa mắt nhìn Trần Toàn ra hiệu rồi bảo đồng chí trưởng ban giao thông:

- Bây giờ đồng chí cho ngay người về đấy tìm bằng được anh ta về, và đồng chí Trần Toàn cử thêm hai trinh sát viên nữa theo.

Ngay đêm đó các nhân viên giao thông và trinh sát tìm đến làng mà liên lạc viên Thìn ốm nằm nghỉ. Nhưng họ đã mất công toi vì ở đó chẳng có ma nào cả. Lại thêm tên Thìn mất tích, sau tên Hùng dinh tề!

Tấm màn bí mật đã hé dần, Trần Toàn hy vọng đó là những tia sáng để lần ra đầu mối.

X. CON GÀ SỐNG

Trong vườn nhà địa chủ Lý Cường, vào buổi tối ánh trăng lười liềm tỏa ánh sáng yếu ớt lờ mờ soi bóng hai người đang ngồi dưới gốc cây khế trên bờ ao. Một đàn ông và một đàn bà. Người đàn ông vạm vỡ, có chiếc lưng to, như tấm phản, cánh tay phải quấn bằng treo lên cổ, gã đang thì thầm với người đàn bà béo chẹt chẹt ngồi cạnh:

- Cô Mận này! Thế ông Lý mấy giờ mới về?
- Ông ấy đi đánh tổ tôm, ít nhất cũng phải 12 giờ đêm mới về.
- Bà lý đã đi ngủ chưa?
- Bà ấy ngủ rồi.
- Thú quá nhỉ! Thế cô có phải làm gì nữa không?
- Em xay xong cối gạo rồi, chả phải làm gì nữa.

Người đàn ông nhích lại gần, quàng tay trái ngang lưng người đàn bà rồi nói:

- Cô Mận ạ, tôi chẳng may bị đau tay về đây, nhưng vì thế mới được gặp Mận. Tôi nói thật là tôi rất yêu. Mận, mặc dù Mận chỉ là người làm của ông Lý. Mận đã sẵn sàng, tôi trong lúc ốm đau hoạn nạn này. Sau này tôi sẽ đón Mận về Hà Nội, ở nhà gác sung sướng chứ chẳng phải làm lụng vất vả như bây giờ. Mận có đồng ý không?

Người đàn bà, vẻ e thẹn gỡ tay người đàn ông ra rồi ỏn ẻn nói:

- Đàn ông các, anh chỉ nói thế thôi! Sau rồi lại quên ngay ấy mà. Tôi còn lạ gì con trai Hà Nội nữa!
- Mận đừng nói thế! Tôi rất thực thà, tôi mà nói dối thì cứ chết ngay!- Nói xong gã quàng chặt tay ngang lưng, kéo sát người đàn bà vào mình hơn. Ắ khẽ kêu nhưng không gỡ tay gã nữa:

- Đừng làm thế anh, nhớ ai biết thì chết!

- Làm gì còn ai ở đây nữa ngoài anh và Mận ra!

Gã ghì chặt tay hơn, hơi thở nóng hừng hực phả vào mặt người đàn bà.

- Đừng! Nhớ bà Lý dậy thì sao?

Gã đàn ông không nói, dồn tất cả sức mạnh vào cánh tay lành ôm chặt người đàn bà rồi hôn lấy hôn để vào cặp má bánh đúc. Ắ dim mắt không chống cự nữa.

Bỗng có tiếng chó sủa, người đàn bà giật mình gỡ tay người đàn ông, đứng choàng dậy, búi lại mớ tóc rồi nói:

- Ông Lý đã về đấy! Anh vào ngay trong nhà đi!

Nói xong ả chạy ra mở cổng. Lý Cường bước vào, lão bật đèn pin soi dưới ánh trăng suông rồi hỏi:

- Bà Lý ngủ chưa?

- Dạ, bà đã ngủ rồi.

Lão lại chiếu đèn pin vào mặt người ở, khiến ả phải nhắm mắt lại, lão hỏi đột ngột:

- Sao mặt mày lại đỏ thế kia hở Mận?

Mận ấp úng:

- Dạ! Không cháu có làm gì đâu? Vừa xay lúa xong.

Lão Lý hậm hực:

- Hừ, tao biết tổng rồi... mày lại...- Lão định nói nhưng nghĩ thế nào lại thôi, bỗng nhiên lão gọi:

- Này Mận! Lại đây tao bảo.

Người đàn bà quay lại chờ lão, lão bước đến gần rồi bỗng nhiên ôm chầm lấy ả thật chặt. Ắ vùng vẫy trong tay lão, lão thở hổn hển nói qua hơi thở

- Mận:

- Mà im, tao cho tiền.

Người đàn bà cố gỡ tay lão.

- Không, ông bỏ tôi ra!

- Muốn gì tao cũng cho! Im lặng !

Ả lắc đầu, dọa:

- Bỏ tôi ra ngay, không tôi gọi bà Lý bây giờ!

Quả nhiên lời dọa có hiệu quả. Lão Lý đành phải buông tay ra, miệng nuốt nước bọt tiếc rẻ, lão lăm bằm:

- Đồ con đĩ! Lại còn khỏe làm cao.

Lão bước vào phòng khách, chiếu đèn pin thấy chiếc màn trên giường người què tay đã buông kín, lão yên chí vào buồng riêng đi ngủ.

Đêm nay lão đã gặp hai việc đen đui: Một là bị thua bạc, hai là vồ hụt con “mèo”.

*

* *

Sớm hôm sau, lão Lý còn đang ngủ thì thấy ồn ào ở ngoài cửa ngõ. Mắt nhắm mắt mở lão hỏi người ở:

- Cái gì ngoài ấy mà ầm lên thế Mận?

- Thưa ông có con gà của các anh bộ đội bay vào nhà. Các anh ấy vào nhờ để bắt.

Mụ vợ lão càu nhàu:

- Mới bảnh mắt ra đã xông vào nhà người ta quấy rầy, bộ đội nào thế ?

- Các anh ở trung đội thông tin ạ!

Lão Lý giật mình, không dám ngủ nữa vội lật đặt trở dậy, khẽ gọi Mận vào, nghiêng rằng:

- Ai cho mày mở cửa cho chúng nó vào hờ con đấy?

- Thưa ông, họ vào bắt gà của họ sống chứ có sao đâu ạ?

Lão Lý cảm tức rít lên:

- Con mặt kiếp này! Tao đã bảo là tuyệt đối không cho người lạ vào nhà này kia mà! Thế thằng què tay nó đã dậy chưa?

- Anh ấy hãy còn ngủ ạ!

Lão Lý bần khoản nói với vợ:

- Chúng nó mà biết có thằng què ở đây thì chết cả nút!

Rồi bảo người ở:

- Mày ra liệu mà đuổi khéo họ đi, khua con gà bay sang hàng xóm để bọn chúng xéo đi cho rảnh mắt hiểu chưa? Đồ ngu!

Người ở lủi thủi đi ra, lão Lý đóng chặt cửa buồng lại rồi bực tức ghé mắt nhìn qua khe cửa theo dõi. Bên ngoài có hai đồng chí thông tin đang săn đuổi một con gà sống. Con gà chạy quanh sân xuống nhà bếp, nhưng hình như hai người kia cố tình đuổi nó chạy toán loạn để bay vào trong nhà khách rồi họ cũng đuổi theo vào.

Con gà chui tọt vào gầm giường, luồn qua khe tủ rồi chạy quanh buồng khách.

Một người đuổi gà, đến gần chiếc giường ngủ của người què tay bỗng nhiên anh ta lấy tay vén vội chiếc màn lên để nhận rõ người đang nằm ngủ úp mặt xuống gối cánh tay phải bị băng bó.

Thế rồi cả hai người thông tin quên cả việc bắt gà họ đến gần giường người què đánh thức anh ta dậy. Người què hốt hoảng bừng tỉnh giấc. Cả ba cùng ngạc nhiên nhìn nhau, một đồng chí thông tin hỏi:

- Kìa đồng chí Thìn! Sao cậu lại ở đây!

Người què nhẵn nhó nói:

- Tôi đi công tác qua bị ốm nên phải nằm nhờ tại đây.

- Tay cậu làm sao thế?

Thìn lúng túng đáp:

- À ngã va phải đá!

- Có đau lắm không? Về đơn vị chúng tớ đi, báo y tá băng bó lại cho.

Thìn kiểm cách từ chối:

- Thôi, cũng gần khỏi rồi, mình định chốc nữa về đơn vị đây.

Hai đồng chí thông tin đưa mắt nhìn nhau, rồi một người nói:

- À thế thì hôm nay chỗ tớ cũng có đồng chí về trung đoàn bộ, vậy chốc cùng đi cho vui.

Một nét lo âu thoáng qua gương mặt Thìn, gã miễn cưỡng nói:

- Về ... cơm nước xong thì đi... à các cậu bắt gà đi chứ!

- Cậu giúp bọn tớ một tay nhé!

Cả ba chia nhau săn gà, khi bắt xong, một đồng chí thông tin nói:

- Hai cậu hãy ngồi đây nhé, tớ đem gà về cho cấp dưỡng thịt đãi. Hôm nay đồng chí Thìn về ăn cơm với chúng tớ rồi cùng về trung đoàn. Nói xong anh đem gà đi ra....

Người ở lại ngồi xuống cạnh Thìn gợi chuyện:

- Cậu bị ngã trong trường hợp nào?

- Mình chạy máy bay, ngã từ trên dốc xuống một cái hố gần bến đò.

- Thế sao cậu không về trạm cứu thương ở gần đấy.

- Mình gặp ông Lý ở giữa đường thế là ông ấy đưa mình về đây băng bó cho, sau mình lại bị sốt nên phải nằm nhờ ở đây.

Nói xong gã đảo cặp mắt gian xảo nhìn quanh. Người thông tin ái ngại nhìn gã, gã bỗng ôm tay nhăn nhó:

- Có lẽ mình phải viết mấy chữ cho đơn vị, có cái bút lại rơi xuống gầm giường rồi. Cậu làm ơn nhặt hộ tớ?

Người thông tin vừa cúi xuống tìm bút hộ gã thì nhanh như chớp, gã lấy tay trái rút phát con dao găm đeo trong người, dùng cả sức mạnh của bản thân, gã chồm lên lưng người thông tin vung dao xĩa xuống.

Đồng chí thông tin chỉ kịp kêu lên một tiếng “ối!” rồi lăn ra bất tỉnh! Tên giết người vội vàng vơ mất thứ ở đầu giường rồi nhảy qua xác đồng chí thông tin, chạy ra mé vườn định mở cổng sau chạy trốn, nhưng có tiếng chân đuổi theo và có tiếng quát:

- Thìn! Mày định đổ vạ cho chúng tao phải không?

Nhận ra Lý Cường, gã lắp bắp:

- Ông Lý! Tôi cần phải đi ngay! Ông thu xếp hộ cho, nếu chúng bắt được tôi thì cả ông cũng chết!

Lão Lý mặt đỏ tía lên giận dữ :

- Đồ ngu như chó ấy! Chưa chi mày đã định phản tao. Tao phải giết mày. Nói xong, lão xông tới, với luôn cái chày ở bờ tường thẳng cánh giơ lên phang.

Tên Thìn nhanh nhẹn né tránh, gã nghiêng chặt răng, giận dữ rít lên:

- Ông Lý! Bọn chúng đến kia kìa, chết cả bây giờ!

Lão Lý giật mình quay mặt nhìn ra ngoài cổng, thừa lúc bất ngờ, tên Thìn thuận tay đâm một mũi dao hiểm hóc vào lưng lão Lý, máu phun ra lênh

láng, lão Lý lão đảo gục xuống vườn cùng lúc tên sát nhân đang trèo qua tường chạy trốn!

*

* *

Sau khi phát hiện ra Thìn ở nhà Lý Cường, một trong hai đồng chí thông tin vội chạy về báo cáo cho trung đội trưởng. Lập tức trung đội trưởng đích thân đem mấy chiến sĩ, vũ khí đầy đủ kéo đến nhà Lý Cường để bắt Thìn, nhưng họ đã chậm chân, đến nơi chỉ còn thấy mẹ vợ Lý Cường đang kêu gào thảm thiết, bên cạnh xác lão Lý. Cô gái người ở mặt tái xanh run như dế đứng ở xó nhà.

Trung đội trưởng thông tin vội cho khiêng đồng chí bị thương về ngay trạm cấp cứu vì thấy còn thoi thóp thở, đoạn gọi ả người làm lên hỏi:

- Sự việc xảy ra thế nào, chị kể cho chúng tôi rõ.

Ả run run đáp:

- Lúc có hai anh vào bắt gà thì em đang nấu cám lợn. Mãi sau em nghe thấy tiếng kêu ở trên nhà, em chạy lên thì trông thấy anh Thìn cầm một con dao dính máu chạy ra vườn, em sợ quá phải chui vào đồng rơm. Sau em lại thấy ông Lý đuổi theo anh ta, em chạy lên nhà thì thấy anh thông tin nằm ở đó máu me bê bết, em gọi bà Lý dậy, bà Lý cùng em chạy ra vườn thì lại thấy ông Lý ngã gục ở gốc cây khế và không thấy anh Thìn đâu cả. Em kêu lên thì các anh vừa đến.

Trung đội trưởng liền xem xét lại những nơi xảy ra án mạng rồi dò theo vết chạy của tên Thìn. Một mặt anh sai người báo cho các đồng chí Ủy ban biết, một mặt đánh điện báo cáo về trung đoàn sự việc xảy ra, đề nghị phối hợp với chính quyền các địa phương truy bắt hung thủ.

Nhận được điện báo, Trần Toàn dẫn một tiểu đội đi suốt đêm về đến khu vực vừa xảy ra án mạng. Khi đến đầu làng thì trời vừa sáng rõ, anh trông thấy một đám đông đang tụ tập dưới gốc đa cạnh đình.

Tiểu đội của anh đến đấy gặp ngay trung đội trưởng thông tin, nhìn vẻ mặt khẩn khoản của anh ta, Trần Toàn đoán ngay mới xảy ra thêm chuyện gì.

- Báo cáo anh, tên Thìn đã thất cổ tự tử rồi!

Trần Toàn sửng sốt, theo trung đội trưởng thông tin lách vào đám đông. Anh nhìn rõ một xác người đã cứng đờ, mắt mở trợn trừng, mặt xám ngắt nằm dài dưới gốc đa, cổ vẫn còn chiếc dây thừng thòng lọng.

Trần Toàn cúi xuống xem kỹ mặt xác chết, anh cởi nút thừng ở cổ, đoạn lấy máy ảnh trong sacoché ra chụp liền mấy kiểu. Anh kéo đồng chí trung đội trưởng ra chỗ vắng hỏi:

- Ai phát hiện ra xác chết đầu tiên?

Đội trưởng tường thuật tỉ mỉ chuyện xảy ra hôm qua rồi tiếp:

- Sáng nay vào khoảng 4 giờ, chúng tôi thấy chó sủa ran ở mạn này, tôi và các đồng chí trong đội liền chia nhau đi tuần. Đến đây thì một đồng chí kêu lên vì thấy có người lủng lẳng ở gốc đa. Thế là tôi liền cho người báo Ủy ban, đến làm biên bản và vừa hạ nó xuống xong thì anh đến.

Trần Toàn bèn đến gặp các cán bộ xã. Anh đề nghị triệu tập một cuộc họp bất thường để bàn mọi biện pháp đối phó với mọi tình hình.

Trong cuộc họp, mọi người đều khẳng định rằng: có một tổ chức phản động đang hoạt động ráo riết ở trong làng. Cần phải điều tra... bắt đầu từ nhà Lý Cường trở ra những người có liên quan với Lý Cường, họ hàng, bạn bè thường giao dịch. Cần phải nắm lấy Mận, người ở trong nhà Lý Cường để khai thác.

Còn vụ tên Thìn tự sát, Trần Toàn nhận định: “có bàn tay bí mật nào đó đã bóp cổ hắn rồi treo lên cây để bịt đầu mối”, không phải là hắn đã tự sát. Vì vết hằn ở cổ đã tự tố cáo điều ấy.

Thế là những vụ rắc rối cứ liên tiếp xảy ra ở trung đoàn bộ, đối với anh nó chẳng khác gì ma trơi! Anh sắp bắt được nó thì nó lại biến mất!

Trong công tác của anh, anh chưa thấy bao giờ gặp khó khăn như bây giờ. Điều tra một vị trí giặc thì dễ, nhưng điều tra những hoạt động ngầm ngấm trong nội bộ thì thật là rắc rối vô cùng!

Muốn diệt trừ chúng phải vào tận sào huyệt chúng. Mà sào huyệt chúng phải là những tổ chức của phòng nhì Pháp. Cần phải hỏi lại người của ta ở trong ấy.

XI. NHÁNH HOA HỒNG

Chỉ còn vài ngày nữa Bảo Trung sẽ lên đường, đi dự huấn luyện tại Nhật. Hôm nay, theo lời hẹn, anh đến nơi liên lạc để nhận những chỉ thị cần thiết trước khi rời Hà Nội.

Khi bước chân vào quán BỒNG LAI, Bảo Trung gấp chéo chiếc mùi xoa gài vào túi ngực làm ám hiệu, đoạn tìm một bàn khuất mé trong ngò, gọi một fin cafe

Gần đến giờ hẹn, chờ những giọt cafe thánh thót rơi, trái hẳn với sự mong ngóng trong lòng, anh để ý những khách mới bước vào nhưng không thấy ai quen mặt.

Mấy phút sau có một thiếu nữ tóc uốn cao, mặc chiếc áo dài mỏng dán chặt vào thân hình kiều diễm óng ả, tay cầm chiếc ví đầm, đôi găng tay bằng nylon trong suốt để lộ những móng tay tô son đỏ chót. Cô ta bước thẳng vào trước bàn Bảo Trung, đôi mắt đen láy trên khuôn mặt trái xoan nhìn anh rồi nói với một giọng dễ ưa:

- Xin lỗi ông, tôi có thể ngồi đây được không?

Bảo Trung ngược nhìn cô ta, anh niềm nở:

- Xin mời cô cứ tự nhiên, tôi đi có một mình.

Rồi anh gọi người phục vụ:

- Cho tôi thêm một fin nữa.

Thiếu nữ mạnh dạn kéo ghế ngồi, với một cử chỉ tự nhiên, nàng mở ví đầm lấy ra một chiếc gương nhỏ đặt lên bàn, rút găng tay sửa lại hai mái tóc.

Bảo Trung nhìn thấy mặt sau chiếc gương của thiếu nữ có gài lồng một cánh hoa hồng, anh mừng rỡ, rút khăn mùi xoa ở ngực ra lau tay rồi cũng đặt chiếc khăn lên bàn, anh cố ý chìa mặt có thêu hoa cho thiếu nữ nhìn thấy. Nàng vui vẻ cất gương vào ví rồi nói với Bảo Trung:

- Em vừa mới uốn lại tóc. Chắc anh chờ lâu rồi phải không?

- Không, mới chậm khoảng 5 phút, cô đến rất đúng hẹn.

Bảo Trung ngẩng nhìn thiếu nữ. Cô ta trạc mười chín, đôi mươi, dáng nhanh nhẹn sắc sảo, đôi mắt ánh lên vẻ lạc quan và tinh nghịch. Hai người uống cafe, chuyện phiếm với nhau. Lát sau thiếu nữ bảo:

- Ở đây không tiện, anh theo tôi ra ngoài đi!

Bảo Trung gọi hầu bàn tính tiền rồi theo thiếu nữ ra ngoài. Cô khoác tay Bảo Trung đi sang một phố vắng. Ánh trăng chênh chếch chiếu sáng những lùm cây như dải lụa trắng đang nháy múa. Thiếu nữ ghé sát tai Bảo Trung:

- Ở ngoài, các đồng chí đã được tin anh sắp phải đi xa. Hôm nay tôi truyền đạt lại chỉ thị cho anh:

"... Điều tra gấp tên đầu sỏ của tổ chức nội gián tại trung đoàn X... qua quan hệ liên lạc giữa chúng và bọn phòng nhì Pháp.

- Khai thác tài liệu về kế hoạch ZFI để đặt phương hướng phá hoại.

- Khi theo học tại Nhật, phải tìm cách liên lạc với các đồng chí cộng sản Nhật Bản hoặc tranh thủ những phần tử tiến bộ để giành sự giúp đỡ của họ.

- Phải giữ liên lạc chặt chẽ với cơ sở trong mọi hoàn cảnh khó khăn."

Mặt trận rất tin cậy ở đồng chí. Chúc đồng chí thu nhiều thắng lợi.

Lời nói của thiếu nữ cũng là mệnh lệnh của cấp trên, Bảo Trung hồi hộp hứa:

- Tôi sẽ cố gắng đem hết sức mình để làm tròn nhiệm vụ.

Thiếu nữ nhìn sâu vào khóe mắt Bảo Trung, rồi lại ngược nhìn lên trời:

"Nhiệm vụ khó khăn đấy, nhưng sẽ có những đồng chí luôn luôn giúp đỡ anh, miễn là mỗi người chúng ta phải thật vững tinh thần! Người ta gần ánh sáng đèn thì dễ quên mất mặt trăng. Nhưng chúng ta sẽ không bao giờ như thế".

Bảo Trung không ngờ thiếu nữ đi bên anh lại có thể nói lên những câu sâu sắc như vậy. Anh nhìn kỹ cô ta, ánh sáng điện chiếu rõ khuôn mặt trái xoan mịn màng với cặp mắt long lanh. Con gái Việt Nam đâu phải là hèn yếu! Từ

Tâm, Tuyết Trinh đến người này. Ôi, những thanh niên thời đại! Lòng yêu nước của con người thật không gì sánh nổi. Con người trở thành phi thường khi đã được rèn luyện trong cách mạng, trong kháng chiến. Cái cao quý nhất là tinh thần hy sinh vô điều kiện.

Bảo Trung nắm chặt tay thiếu nữ im lặng không nói. Một điều gì đó đang xâm chiếm tâm hồn. Anh muốn mình trở thành những cánh tay rộng lớn, có sức mạnh thần kỳ bóp chết lũ giặc tàn bạo để che chở cho mọi người, cho cả thiếu nữ yếu ớt đi cạnh anh bây giờ.

Một chiếc xe nhà binh Pháp nổ máy rú ga chạy qua. Sắp đến khu vực đường cấm.

Thiếu nữ bảo:

- Thế nhé! Chúc anh mọi sự may mắn.

- Cô về, giữ mình cẩn thận đấy!

Hai người sắp chia tay thì từ góc đường, một bọn lê dương đi tuần tra, đang nện giày đinh cồm cộp. Bảo Trung vội giữ tay thiếu nữ lại khi bọn chúng đi qua.

Thiếu nữ liền ngả đầu vào vai Bảo Trung nũng nịu:

- Thôi, em về đây!

Bảo Trung cũng quàng tay âu yếm:

- Ủ, anh đưa em về nhé! Tối thứ bảy lại nhớ đến đón anh.

Bọn lính nhìn họ rồi cười hí hố. Một tên bỗng cất giọng lè nhè hát một bài tình ca ngộ nghĩnh:

*“Anh yêu em nhất trên đời!
Yêu em hơn cả những người thân yêu
Lương anh có được bao nhiêu
Sáng đưa tất cả để chiều gặp em...”*

XII. RA ÁNH SÁNG

Sau khi ném lựu đạn vào những chiến sĩ tuần tra, Hùng và một tên tay sai của địa chủ Lý Cường nhảy xuống sông, bơi sang bờ bên kia dưới sự yểm trợ của súng cối tại một tháp canh trên đê.

Hai tên gian bơi được đến bờ thì mệt nhoài, bọn chúng nằm vật xuống bãi cát để thở cho đỡ mệt. Khi đã định thần, tên Hùng gọi bạn:

- Này Nhạ! Mà có làm sao không?

Tên cùng đi với Hùng trả lời:

- Không, tao chỉ mệt thôi, mà có sao không?

- Tao dẫm phải mảnh sành, thủng chân nhưng không hề gì, mà có chắc là có người đón không?

Chắc chứ! Bọn mình bị trôi xa mất một quãng không thì đã gặp họ rồi! À quên, Tao bắn pháo hiệu lên nhé!

- Ừ bắn đi! Nhưng đạn có bị ướt không?

- Tao đã bọc nylon cẩn thận, không sao đâu.

Nói xong hắn rút khẩu súng đã bọc kín nylon ở bụng ra chĩa lên trời nổ hai phát.

Hai chiếc pháo hiệu, một xanh, một đỏ lóa sáng vạch lên nền trời xanh sẫm như hai nét chì màu rồi lại tắt ngay khiến cho người ta có cảm giác trời bị tối thêm. Bắn xong, hai tên kéo nhau lần bước lên mặt đê. Cùng lúc đó từ tháp canh gần đấy có pháo hiệu bắn trả lời.

10 phút sau bọn chúng đã được lính trên tháp canh đến đón.

Ngày hôm sau, một chiếc xe jeep chở chúng về Hà Nội. Rồi những tài liệu mật được trao đến tận tay tên trung tá hiến binh La-voa-dê.

La-voa-dê mừng rỡ, hạ lệnh ban thưởng cho chúng và để chúng nghỉ ngơi tại trạm tiếp đón của Sở Hiến binh.

Bảo Trung lấy cớ đi thăm bệnh để được gặp A.45 bàn cách điều tra tên gián điệp mới vào, A.45 nói:

- Thường thường, mỗi khi bọn chúng công tác ở ngoài về, lần nào cũng qua bệnh viện để khám sức khỏe và lấy phiếu bồi dưỡng, nhưng lần này chưa thấy tên nào đến.

Bảo Trung lo lắng hỏi:

- Những bệnh nhân vào đây có giấy giới thiệu không?

- Có chứ! Vì vậy tôi nắm được hết thành phần của chúng!

- Tìm mục tiêu lần này hơi khó, chúng ta sẽ cố gắng! Tôi chỉ còn vài ngày nữa thôi, thời gian ngắn ngủi quá. Đồng chí lưu ý nếu thấy hiện tượng gì thì báo ngay cho tôi.

A.45 nắm chặt tay Bảo Trung:

- Vì cách mạng, chúng ta phải phấn đấu để chiến thắng! Tôi sẽ không bỏ sót một cơ hội nào cả. Mai đồng chí vào đây khám lại nhé.

Cầm giấy hẹn, Bảo Trung ra về, lòng rất lo lắng vì chỉ còn ít ngày nữa, anh phải làm sao hoàn thành nhiệm vụ điều tra để giúp cơ sở phát hiện tên đầu sỏ phản động.

Hôm sau anh vào bệnh viện, A.45 mừng rỡ bảo anh:

- Có triển vọng tốt! Chiều qua “dơ-bê” giới thiệu một tên sang chích vết thương ở bàn chân. Hắn ta lội sông giẫm phải mảnh sành, bị nhiễm trùng, sưng đau.

Bảo Trung vui mừng, một tia sáng lóe lên trong đầu, anh bảo A.45:

- Cần phải khai thác hắn, việc này phải nhờ thủ thuật của anh đấy.

- Chiều mai anh vào đây khám lần cuối, hy vọng sẽ kết quả.

Bảo Trung lại cầm giấy hẹn mai đến chụp điện, vì nghi đau xương.

Hôm sau, bác sĩ dẫn anh vào một phòng bệnh bảo nằm nghỉ rồi lấy đưa cho anh một bản bệnh án.

Bảo Trung cầm lấy xem thấy ghi như sau:

Tên bệnh nhân: “Vích-to” Út

Tuổi: 23

Đơn vị: Đội Đặc biệt!

Căn bệnh: Nhiễm trùng bàn chân phải. Sưng đau.

Điều trị:

Ngày thứ 4: Chích vết thương.

Sáng ngày thứ 5: Bệnh nhân lên cơn sốt, nóng 40 độ, nói mê nhiều.

Chiều ngày thứ 5: Cơn sốt dứt, đã ăn được cơm.

Và có một tờ giấy nhỏ kẹp giữa bản bệnh án ghi vắn tắt những lời nói mê của bệnh nhân:

- Anh cả! Anh cả! Bị lộ rồi, nó bắt tôi mất!

- Anh cả! Thăng Dần lừng khùng, giết quách nó đi!

Xem kỹ những lời nói mê của “Vích-to” Út, Bảo Trung vò nát tờ giấy đưa lên mồm nhai mủn ra. Anh tự hỏi: “Anh cả” là ai? Chắc là tên đầu sỏ hiện nằm tại trung đoàn bộ. Còn tên Dần chắc là một tên cũng nằm trong nội bộ, nhưng không tích cực lắm, bọn chúng định thủ tiêu cho đỡ vướng. Vậy thì “Vích-to” Út là một tên mới trốn về đây. Tên Dần là bạn cùng đơn vị và “anh cả” là tên đầu sỏ quan trọng nhất. Tìm tên Dần khai thác sẽ ra tất cả.

*

* *

7 giờ rưỡi tối thứ bảy.

Một thiếu nữ ăn mặc lịch sự, tay cầm ví đầm đến đón tình nhân ở vườn hoa trước nhà Bác cổ.

Đôi trai gái khoác tay nhau đi chơi dạo quanh các đường phố vắng mãi gần đến giờ thiết quân luật mới chia tay nhau.

Và cũng đêm hôm đó, tên trung tá hiến binh La-voa-dê loay hoay xem xét kỹ tấm ảnh mà nhân viên của hắn mới chụp được bằng tia “tử ngoại”.

Trong ảnh hiện lên bóng hai người, một trai một gái, đứng ở dưới gốc cây trước cửa khu nhà kho Đồn Thủy, đang ôm nhau thắm thiết!

Người thanh niên trông hao hao giống Bảo Trung, còn thiếu nữ không rõ mặt vì mớ tóc phi dê lòa xòa che kín má.

La-voa-dê ngắm nhĩa kỹ rồi lằm bằm:

Nếu phải là hấn thì rồi thằng cha cũng có thể chết vì gái như Giăng Duyboa mất!

*

* *

Tại vùng đóng quân của Trung đoàn bộ X...

Sáng sớm, Trưởng ban nhân sự Tuấn Dương gọi người thư ký đánh máy lên khiển trách:

- Tại sao hôm qua đồng chí không chấp hành mệnh lệnh của tôi.

Người thư ký trả lời:

- Báo cáo đồng chí: Tôi bị mệt nên đưa nhờ đồng chí khác báo cáo với anh rồi!

Tuấn Dương cau mày:

- Mệnh lệnh quân sự, trong giai đoạn này, nhất thiết phục tùng, không vì lý do nào cả. Đồng chí không biết rằng trung đoàn bộ chúng ta bị động luôn à?

- Tôi biết rõ nhưng... vì sức khỏe không bảo đảm nên đã phải báo cáo với anh trước rồi!

Chăm chú nhìn nét mặt bần khoản của người thư ký, Tuấn Dương khó chịu nói nhát gừng:

- Tối nay, đúng 8 giờ, đồng chí đến gặp tôi, cần giao cho đồng chí một việc khác, phải đến đúng giờ quy định nghe không?

- Rồi!

- Người thư ký gơ tay chào rồi đi ra với nét mặt đăm chiêu đượm buồn.

Về đến chỗ làm việc, bạn anh ta vồn vã hỏi:

- Ông ấy gọi mày lên làm gì thế?

- Ông ấy chỉnh tề về việc hôm qua tở không chạy công văn cho ông ấy.
 - Vô lý thật! Cậu là thư ký chứ có phải là liên lạc đâu!
 - Ờ đúng rồi! Nhưng... (gã nói lảng) kể ra ông ta cũng rất tốt với mình nên mình nể, cậu đừng bận tâm, Thọ ạ!
- Thọ, người thư ký, bạn anh ta góp ý:
- Tới thân với cậu, có gì cậu cứ nói với tở, tở sẽ giúp cậu, cậu đừng sợ ai cả.

Gã ngập ngừng:

- Để rồi tở cũng sẽ nói cho cậu rõ.

Thọ thắc mắc nhưng thấy gã cố giấu giếm cũng không ép nữa.
Hết giờ làm việc. Đến lúc đi ăn cơm, gã bảo Thọ ra chỗ vắng và với giọng đầy lo lắng, nói:

- Thọ ạ! Mình nhờ cậu một việc nhé! Tối nay lúc nào mình gọi thì cậu đi với mình một lúc, rất cần, có được không?
 - Ờ tở, sẵn sàng, nhưng cậu nói rõ cho tở biết có việc gì thế?
 - Chưa nói được, Thọ ạ! Sau cậu sẽ biết, thế này nhé: tối cậu chỉ đi theo sau mình chừng mười thước nhưng đừng để ai biết, hễ thấy mình đi cùng với ai thì cậu cứ theo sát nếu chẳng may có xảy ra chuyện gì thì cậu... cậu có thể cứu tở được.
- Gã hồi hộp và sợ sệt nói đứt quãng. Thọ cảm thấy có một điều gì quan trọng đến với người bạn đồng nghiệp, anh liền an ủi gã và cả buổi chiều anh cố gắng thuyết phục để gã bộc lộ những điều bí ẩn ở trong lòng, nhưng gã vẫn do dự không nói đứt khoát ra sao.

Khoảng 8 giờ tối, người bạn thư ký khẽ gọi Thọ, Thọ bước theo và làm đúng như lời dặn của gã. Anh đi cách xa gã khoảng chục thước.
Tới đầu làng, Thọ nhìn thấy một người đứng chờ sẵn ở gốc đa, thấy gã đến, người đó khoác tay gã đi ra phía đồi sim.
Thọ chưa nhận ra người đó là ai, nhưng anh cảm thấy có sự gì sắp xảy đến với người bạn của mình, anh theo gót.

Lên đến chân đồi, anh trông thấy hình như người kia cố kéo tay gã đi, gã dùng dằng đứng lại rồi bỗng nhiên một tiếng kêu thất thanh “Ồi giời ơi! Cứu tôi với”, vang lên.

Quên cả nguy hiểm, Thọ quát lên một tiếng chạy xô tới, người kia vội buông người thư ký ra rồi chạy vụt vào những hàng cây um tùm. Giữa lúc ấy một tiếng còi rúc lên, rồi những tiếng chân chạy rầm rập dưới chân đồi. Trần Toàn đã dẫn một tiểu đội trinh sát tới nơi, anh soi đèn pin vào mặt người thư ký nằm sóng soài dưới đất, một mũi dao đâm vào bụng, máu đang rỉ trào ra. Thọ vội vàng lấy băng buộc cho bạn rồi chỉ tay theo hướng tên gian.

Trần Toàn cho tiểu đội đi lùng bắt, còn anh cúi xuống gần người bị nạn lay gọi:

- Dần! Dần! Tỉnh chưa?

Người bị nạn mở mắt rồi ôm bụng rên rỉ.

*

* *

Giữa lúc ấy tên gian đã lượn qua đồi sim, chạy vội vào làng về chỗ ở, hẩn vào buồng riêng thay quần áo rồi vợ vội những thứ cần thiết nhét vào chiếc ba lô đoạn thò tay lên mái nhà lấy một gói nhỏ bọc ni lông nhét vào túi áo, xong xuôi, hẩn tra thêm đạn vào khẩu súng lục rồi khoác ba lô lên vai, thận trọng lén ra khỏi nhà bằng lối của vườn.

Hẩn vừa lách khỏi hàng rào ra đường cái thì đã thấy sừng sững mấy người đang đứng chắn lối đi. Hẩn lúng túng định quay trở lại thì có tiếng quát:

- Ai! Đứng lại!

Hẩn hoảng hốt, nhưng rồi cũng trấn tĩnh nói:

- Tôi đây mà! Đi công tác mới về.

- Sao lại chui hàng rào ra?

- À, đi tắt cho gần mà.

Nhưng một giọng nói quen quen khiến hắn phải giật mình:

- Quay đằng sau, bỏ vũ khí xuống.

Biết rằng việc đã bại lộ, tên gian tính nước liều, hắn vung khẩu súng lục lên nhắm vào những người đứng phía trước.

Đoàng!... Một phát súng nổ. Viên đạn từ phía trước đã nhanh hơn bắn trúng cánh tay hắn làm hắn kêu rú lên và buông rơi khẩu súng, tiếp theo là ánh đèn pin lóe sáng. Đã nhận rõ giọng nói của người đứng trước, hắn vội kêu lên:

- Văn Trường! Anh bắn nhầm tôi rồi! Tôi là cán bộ tiểu đoàn, trưởng ban...-
Hắn chưa nói hết thì đã bị ngắt lời:

- Thôi đủ rồi! Anh đóng kịch cũng khá lắm! Tuấn Dương ạ! Anh đã bị bắt về tội giết người hay nói một cách khác, trưởng ban nhân sự Tuấn Dương đã bị bắt về tội làm Việt gian phản quốc!

Lời nói rắn chắc như tuyên án. Tuấn Dương run lẩy bẩy nhưng hắn cố làm già:

- Các anh hiểu nhầm tôi, tôi không làm gì có hại cả, tôi là cán bộ tiểu đoàn! Là...

- Thôi im đi! Cũng may là chúng tôi đã cứu sống thằng Dần! Đừng lý sự nữa!

Tuấn Dương tuyệt vọng, hắn cắn chặt răng ôm cánh tay trúng đạn đau nhức nhối, thất thiếu bước đi trên đường về trụ sở trung đoàn, những giọt máu từ vết thương rỏ xuống bàn chân, hắn đã đổ máu! Và chẳng biết hắn đang đổ máu vì cái gì? Mấy ngày sau, trong Hà Nội, Bảo Trung nhận được một bức điện mật:

“Đã thanh toán xong toàn bộ tổ chức phản động ở trung đoàn X.... và khu vực B.B. Cảm ơn đồng chí. Chúc đồng chí thu nhiều thắng lợi mới.

Hoa Hồng Đỏ

XIII. CHIẾC CẶP DA QUÝ GIÁ

Trên một hòn đảo thuộc một quốc gia tư bản ở vùng Đông Á. Một buổi sớm còn dày đặc sương mù.

Kinh Vu xách chiếc cặp da, phấn khởi bước ra khỏi biệt thự của đại tá Kim Quân thì bắt gặp Khánh Chân, nữ thư ký của đại tá đi vào, gã chưa kịp chào, ả đã đon đả hỏi:

- Kinh Vu tiên sinh, ngài đi đâu sớm vậy?

Gã tươi cười trả lời:

- Tôi đến chào đại tá để đi phép, còn cô, đi đâu về đấy?

Khánh Chân giờ bó hoa cầm ở tay lên mắt tình tứ:

- Mua hoa cho đại tá, ngài được đi phép? Ôi, thích nhỉ, đại tá cho phép bao nhiêu ngày?

- Một tuần thôi, chào cô nhé, hôm nào trở về tôi sẽ mang quà biếu cô.

- Cảm ơn, anh nói thật chứ? À khoan đã, mượn phép đại tá, tôi tặng anh một bông hoa này.

Khánh Chân rút một bông hoa hồng đưa cho Kinh Vu. Gã sung sướng đón lấy rồi nói:

- Ôi, rất đẹp, cô nương khéo chọn hoa quá. Đại tá vẫn khen tài cắm hoa của cô.

- Tiên sinh quá khen thôi.

Ả ngẩng nhìn Kinh Vu từ đầu đến chân rồi cười:

- Tiên sinh hôm nay trông lịch sự quá! Tôi tưởng ngài sắp đi dự chiêu đãi ở đâu. Thế tiên sinh về nghỉ phép ở địa phương nào?

- Về quê tôi Kim-uây.

- À, thế ra ngài xuống tàu bây giờ phải không?

- Vâng, thôi tạm biệt cô nương nhé.

- Chúc tiên sinh may mắn.

Khánh Chân lưu luyến nhìn Kinh Vu tới khi hắn đi khuất hàng dứa, ả mới đem hoa vào biệt thự.

Rời khỏi nhà đại tá Kim Quân, Kinh Vu không ra bến tàu mà gã lại tìm đường ra sân bay để chuẩn bị đáp chuyến máy bay buổi sáng của Công ty hàng không hải ngoại Anh quốc từ Đa-bô đi Xanh-ga-po. Gã đã nói dối Khánh Chân về Kim-uây nghỉ phép, nhưng chính là gã có nhiệm vụ quan trọng mà đại tá Kim Quân mới giao cho tại nhà riêng.

Trong những năm cuối cùng của cuộc tranh chấp quyền lực, lão đại tá đã nhìn thấy tiền đồ thảm hại của chính phủ Vương quốc, lão lo cho sự sụp đổ cơ nghiệp của lão nhiều hơn nên lão đã đề nghị cho chuyển đại bộ phận cơ quan đầu não của Chính phủ về Đa-bô để xây dựng căn cứ địa, đồng thời cũng là để bảo vệ cho quê hương lão ở Đa-bô.

Kim Quân còn nhìn xa hơn nữa, suốt mấy chục năm phụng sự cho Quốc vương gã cũng đã tích lũy được một số vốn, tậu một khu rừng và một biệt thự ở Đa-bô, nhưng đến nay lão thấy vẫn còn chưa đủ, cần phải làm giàu nữa, để sau này an dưỡng tuổi già (trong những năm cuối đời). Vì vậy lão đang có một mưu đồ to lớn và hôm nay, lão ủy thác cho tên đồ đệ trung thành nhất đi làm nhiệm vụ ấy. Kinh Vu theo lão đã mười năm nay, từ một tên lính cận vệ, được lão cất nhắc lên làm đại úy cận vệ, một cánh tay đắc lực và ngoan ngoãn có thể suốt đời tận tụy hy sinh vì lão. Hôm nay nhận sứ mệnh của lão giao cho, gã rất lo lắng nhưng cũng vô cùng phấn khởi, vì nếu hoàn thành nhiệm vụ sẽ được lão thưởng cho một số tiền lớn!

Công việc xem ra rất đơn giản, Kinh Vu nhận của lão Vương một bọc tài liệu gói trong miếng nylon màu xanh nhạt, buộc giấy cặp chì có dấu riêng của Kim Quân khắc chữ. “Vĩnh sinh”. Tài liệu gì không rõ. Kinh Vu chỉ biết có nhiệm vụ đem bộ tài liệu ấy đến một khách sạn tại thành phố Xanh-ga-po, giao tận tay cho một người Mỹ rồi nhận lấy ngân phiếu một triệu đô la đem về cho lão, lão sẽ trích ra 10% thưởng cho Kinh Vu.

Ôi, một số tiền lớn. Với 10 vạn đô la, gã có thể trở thành một sĩ quan giàu có, một điều bất ngờ mà gã chưa hề dám mơ ước!

Cầm chiếc cặp chắc chắn trong tay, Kinh Vu vô cùng phấn khởi và cũng rất hồi hộp lo lắng vì lão đại tá có căn dặn: “Tính mệnh của anh gắn liền với chiếc cặp tài liệu này. Nếu đánh mất thì anh sẽ bị mất đầu!” Nếu mất chiếc cặp thì gã sẽ không còn chỗ đội mũ và sự nghiệp của lão Kim Quân cũng đổ vỡ theo.

Bởi thế, gã phải hoàn toàn giữ bí mật trong chuyến đi này.

Ra tới sân bay, vừa tới giờ máy bay cất cánh nhưng gã không vội vàng vì đã liên hệ với Công ty dành riêng cho gã chỗ ngồi đặc biệt rồi.

Hành khách đi trên chuyến máy bay này nhiều thành phần khác nhau. Kinh Vu không có thì giờ quan sát từng người nhưng với con mắt nhà nghề, gã cũng nhận xét những người ngồi xung quanh. Hàng ghế phía trước, có hai vợ chồng nhà du lịch ngoại quốc, đã đứng tuổi, chiếc ghế sau gã: một ông bác sĩ và một phóng viên nhiếp ảnh, hàng ghế dãy bên phải, một gia đình tư bản đem theo cả mấy đứa nhỏ, chắc là tản cư ra nước ngoài còn người ngồi cạnh gã, một phụ nữ gã chưa nhìn được rõ mặt vì từ nãy người ấy vẫn quay mặt ra cửa sổ tròn nhìn xuống sân bay, chiếc khăn quàng ni lông trùm kín che khuất mặt.

- Kinh Vu ngồi xuống chỗ của mình và gã không khỏi ngạc nhiên khi thấy người phụ nữ quay mặt lại.

Ôi, một sự ngẫu nhiên chẳng? Người phụ nữ có một sắc đẹp lộng lẫy vô cùng, nước da trắng như tuyết, đôi mày nhỏ dài và đen hàng mi cong với cặp mắt bồ câu, sống mũi cao, cặp môi hình quả tim mọng đỏ trên khuôn mặt trái xoan kiều diễm.

Kinh Vu cảm thấy quen quen và rồi gã đã nhớ ra: Lý Lệ Hoa, nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng của Hồng Kông!

Thật là may mắn! Kinh Vu không ngờ rằng mình lại có điểm phúc ngồi gần người đẹp trên chuyến đi này, người mà gã hằng hâm mộ và ao ước mỗi khi thấy nàng xuất hiện trên màn ảnh. Gần 10 năm trong nghề, gã cũng đã gặp nhiều người đẹp, người mà hiện nay gã đang say mê là Khánh Chân, nữ thư ký của đại tá Kim Quân nhưng so sánh Khánh Chân với người đẹp ngồi bên thì chẳng khác nào như so ngọc với đá mà thôi!

Khi gã ngồi xuống ghế, bắt gặp đôi mắt của nàng nhìn, gã vội cúi đầu khẽ chào một cách nhẹ nhàng, lịch sự, khiến nàng cũng gật đầu chào lại và mỉm một nụ cười đầy thiện cảm.

Kinh Vu bắt đầu gọi chuyện và được nàng trả lời niềm nở, khiến gã hết sức sung sướng.

- Cô nương đi Mã Lai ?

- Dạ! Tôi đến Xanh-ga-po.

- Rất hân hạnh được cùng đi với cô trong chuyến máy bay này. Cô sang đó có việc gì vậy?

- Dạ, tôi sang đóng một cuốn phim theo hợp đồng đã ký với một hãng phim của người Anh.

Nàng trả lời với một giọng kiêu kỳ khiến Kinh Vu càng ngây ngất.

- Vậy ra cô là tài tử Lý Lệ Hoa.

- Dạ, đúng vậy, còn ngoài, ngài sang có việc gì?

- Thưa cô nương tôi sang đặt mua một số hàng cho công ty chúng tôi.

- Ngài là một nhà kinh doanh!

- Vâng.

Nói xong, gã sửa lại chiếc ca vát cho thêm phần trang trọng. Lý Lệ Hoa liếc nhìn gã rồi cười duyên:

- Xin ngài cho biết quý danh?

- Dạ, tôi tên là Ky-sinh.

- Ôi! Tên hay nhỉ!

- Dạ, bình thường thôi mà.

Kinh Vu thầm nghĩ: “Nếu nàng lại biết rằng ta là một đại úy và sắp trở thành một nhà giàu có thì có lẽ nàng còn cảm tình với ta hơn!”. Nhưng rồi gã chợt nhớ tới nhiệm vụ. Chiếc cặp da từ nãy vẫn ôm khư khư trong tay, gã thấy hơi bần bịu, nhìn vào giá để hành lý thì lộn xộn quá khó trông, gã bèn đặt bég vào sau ghế rồi tựa lưng vào, thế là bảo đảm, vừa thoải mái

vừa giữ được chặt chẽ chiếc cặp tài liệu mà tránh được những con mắt tò mò.

Máy bay đã bay được một lúc, trời hửng nắng, mặt biển phản chiếu một màu lấp lánh hiện rõ lên những hòn đảo nhấp nhô với những hình thù kỳ thú khiến Lý Lệ Hoa say sưa ngắm nghía. Chợt nàng kéo tay Kinh Vu trở xuống một hòn đảo hỏi:

- Thưa tiên sinh, đây là đảo gì vậy?

Kinh Vu ngẩn đầu nhìn ra rồi trả lời:

- Đây là đảo san hô nổi tiếng có nhiều san hô quý.

- Trời! Đẹp lạ, ngài ngắm xem vòng quanh đảo hiện lên một vành đai bích ngọc sáng lấp lánh, tôi chưa được ngắm cảnh này bao giờ.

Kinh Vu tỏ ra thông thạo:

- Cô nương chưa được đặt chân lên những hòn đảo kỳ lạ gần quê hương tôi, còn nhiều nơi đẹp vô cùng! Nếu có dịp nào đó được hân hạnh dẫn cô đi thăm một vài nơi thắng cảnh thì chắc cô sẽ vui lòng.

- Vâng, tôi rất mong có dịp được gặp lại tiên sinh.

Kinh Vu bồi hồi xúc động, gã thấy lòng sung sướng tràn ngập một niềm vui.

Trong chuyến đi này gặp một nữ tài tử danh tiếng và nàng lại rất cảm tình với gã. Ôi, vận may đang đến cùng hạnh phúc, cảm hứng gã khe khẽ cất giọng hát một bản nhạc tình:

*“Ôi biển rộng mênh mông bát ngát
Sóng dạt dào, xanh ngắt một màu lơ
Ngồi bên em, anh ngây ngất say mơ...”*

- Tiên sinh hát hay quá!

Lời khen thành thực của Lý Lệ Hoa làm gã phần khởi muốn hát thêm, nhưng rồi gã vẫn tự nhủ: “Phải chú ý đến chiếc cặp da, đừng quên nhiệm

vụ đấy!”. Gã lại tựa lưng vào chiếc cặp, nó vẫn cồm cộm đằng sau, gã yên tâm.

Chuyện vui rút ngắn đường dài, chẳng mấy chốc đã đến nơi, nhân viên hàng không báo tin với hành khách rằng sắp sửa hạ cánh.

Kinh Vu liếc nhìn Lý Lệ Hoa, nàng cũng tỏ ra hơi buồn vì sắp chia ly.

- Thôi sắp phải chia tay rồi!

- Thật đáng tiếc! Cô tôi biết địa chỉ được chẳng?

- Dạ, tôi về nhà người bạn quen rồi mới đến hãng phim. Bạn tôi, ở số nhà 205 đại lộ Chấn An, khi nào thư thả mời tiên sinh tới chơi.

- Rất hân hạnh! Tôi sẽ lại thăm cô nương khi công việc xong xuôi. Sau khi máy bay hạ cánh, hai người lưu luyến bắt tay nhau, cô bước lên chiếc xe chờ sẵn mui trần, còn Kinh Vu cũng xách chiếc cặp da lên một chiếc tắc xi bảo lái xe về khách sạn đã thuê trước.

Xe mở máy, Kinh Vu còn nhìn thấy Lý lệ Hoa thò đầu ra nhìn gã tùm tùm cười và giơ tay vẫy rất tình tứ. Gã càng ngây ngất tâm hồn!

*

* *

Thành phố Xanh-ga-po có một hải cảng lớn, quanh năm, tàu bè ngoại quốc ra vào tấp nập. Một thị trường sầm uất với những công ty xuất nhập khẩu đồ sộ của ngoại quốc đầu tư.

Xanh-ga-po cũng là nơi hấp dẫn khách du lịch, những thắng cảnh nổi tiếng, những tòa nhà sừng sững cao hàng chục tầng, với những đường phố bóng nhoáng rộng rãi, nhiều cây xanh hai bên, những khách sạn hiện đại trên bờ biển, cùng những tiệm nháy, ci-nê, rạp hát, cửa hiệu buôn bán với những biển quảng cáo lòe loẹt, những ống đèn nhiều màu sắc, nhấp nháy suốt ngày đêm làm cho thành phố có phong cách Âu Mỹ nhiều hơn Á đông.

Dân số ở đây phần lớn là ngoại kiều, Hoa kiều chiếm đa số 70% rồi mới đến các kiều dân khác, còn dân bản xứ chỉ vèo vẹt có 15%.

Ngôn ngữ ở đây cũng dùng nhiều thứ tiếng: tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Trung Hoa rồi sau mới đến Mã Lai.

Ngồi trên xe, lướt nhanh qua những phố phường đông đúc, Kinh Vu vẫn thấy lòng băng khuâng, luyến tiếc hình bóng Lý Lệ Hoa, gã chép miệng “Ôi!

Gặp gỡ làm chi cho thêm nhớ thêm mong!”.

Cuộc đời cận vệ của gã bên cạnh đại tá Kim Quân gần chục năm được lão tin cẩn, tình cảm của lão đại tá với gã không khác gì cha con, nhưng gã chưa thấy bao giờ trái tim xúc động bằng hôm nay!

Về tới khách sạn, sau khi gặp người quản lý, gã được người phục vụ dẫn đến phòng thuê, ở trên tầng thứ 5 bằng thang máy.

Một cô hầu phòng người Hoa kiều, xinh đẹp vào trải lại khăn giường, thay hoa ở bàn và chỉ dẫn cho gã những tiện nghi thường thức. Kinh Vu móc túi, lấy cho cô hầu phòng mấy đô la Hồng Kông rồi viết mảnh giấy cho cô ta đem xuống phòng thường trực để hẹn tiếp khách vào buổi tối.

Đến bữa ăn, Kinh Vu cũng không rời chiếc cặp da và cho tới tối, gã cẩn thận nhét cặp tài liệu xuống dưới gối đầu giường và lúc nào cũng chuẩn bị khẩu súng nạp đạn sẵn sàng để đối phó với những bất trắc có thể xảy ra. Khoảng 8 giờ tối.

Kinh Vu đang nằm hút xì gà thì có chuông gọi

Cô hầu phòng đưa vào cho gã một tờ danh thiếp, gã cầm xem:

“Thương gia Trần Vĩnh An”

Gã vui mừng choàng dậy cho mời khách lên. Khách là một người trạc 45 tuổi, đeo cặp kính trắng gọng đồi mồi, để râu mép con kiến, chững chạc trong bộ âu phục mùa thu, đầu để trần, tay xách chiếc cặp da màu nâu còn một tay cầm chiếc cần.

Khách cúi đầu chào rồi hỏi:

- Thưa tôn huynh, ngài vừa ở chỗ lão bá Kim Quân lại đây chẳng?

- Dạ thưa tiên sinh, phải ạ, mời tiên sinh ngồi.

Kinh Vu sốt sắng mời khách xơi nước, hút thuốc rồi nói khẩu hiệu liên lạc:

- Thưa ngài “hàng hóa độ này có khan hiếm lắm chẳng”

Khách từ từ tháo kính xuống, lấy mùi xoa lau rồi nói:

- “Giá đình hương tăng, cao su cũng vậy, riêng cà phê và chè thì lại sụt” nhưng vẫn đủ hàng cho quan khách dùng.

Kinh Vu bèn rút trong túi ra một nửa chiếc lược gầy để trên bàn, khách cũng rút túi ra nửa chiếc như trên, Kinh Vu cầm hai mảnh chắp lại rất khớp, gã tươi cười:

- Thưa tiên sinh, chúng ta đã là bạn đồng liêu rồi, bây giờ ngài có thể dẫn tôi đến gặp ngài “Phao-tơ” được không ạ?

- Thưa ngài, ngài Phao-tơ có giao cho tôi nhiệm vụ bắt liên lạc và để xem có đích xác là người của Kim lão bá thì bấy giờ mới cho gặp, điều trên thì đã xác định. Đề nghị ngài cho biết tài liệu ngài sẽ trao cho chúng tôi có chính xác không?

- Thưa tiên sinh, trước khi giao cho tôi, ngài đại tá đã niêm phong cẩn thận bằng dấu riêng của ngài và tôi đã hết sức bảo vệ nó đến đây an toàn, vậy chắc chắn rằng không có điều gì sai sót thưa ngài.

- Nếu vậy thì rất tốt, ngài có thể đến cùng tôi gặp ngài Phao-tơ và nhận luôn ngân phiếu, vậy mời ngài sửa soạn cho.

Kinh Vu hết sức mừng rỡ, gã mặc quần áo rồi lấy chiếc cặp ở đầu giường ra, song gã cũng cẩn thận xem xét lại chiếc cặp một lần nữa vì qua lời nói của khách gã cũng thấy nghi ngờ.

Chiếc cặp da màu nâu mềm mại đáng yêu ấy bỗng khiến gã giật mình nhìn kỹ ổ khóa. Kinh Vu kinh ngạc, vội lấy chìa khóa ra mở thử thì thấy khó mở, gã toát mồ hôi, mở tung chiếc cặp rồi vội rút bọc tài liệu ra xem. Ôi! Một sự kỳ lạ! Bọc tài liệu vẫn còn nguyên đây, nhưng dấu gấn xi lại khác? Sau khi nhìn kỹ, Kinh Vu kêu lên một tiếng thất đảm:

- Trời ơi! Chết tôi rồi! Chiếc cặp của tôi đã có kẻ nào đánh tráo mất rồi.

Người khách sừng sốt nhìn gã rồi hỏi:

- Sao? Chiếc cặp của ngài bị đánh tráo rồi ư? Thật vậy không?

Kinh Vu ngỡ ngác như người mất hồn:

- Thưa ngài, chính như vậy! Tôi nhớ rằng đại tá cặp chì dấu “Vĩnh sinh” cơ, vậy mà bây giờ dấu cặp chì lại khác và màu vải nylon bọc ngoài cũng sẫm hơn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lạ thật.

Người khách điềm tỉnh hỏi:

- Vậy khi mang tài liệu đi, ngài có rời khỏi nó lúc nào không?

- Dạ, thưa tiên sinh, tôi không rời khỏi nó lúc nào cả, khi lên máy bay, tôi còn để ở sau lưng, ngồi tựa vào.

- Ngài hãy nhớ kỹ xem!

- Vâng! Tôi nhớ rất kỹ.

Rồi Kinh Vu hoảng hốt cởi phăng bọc tài liệu ra xem, bên trong chỉ là một mớ giấy báo cũ.

Sự thật đã rõ ràng, Kinh Vu kêu lên một tiếng thất vọng rồi ngồi thừ người ra, vò đầu bứt tai. Khách thấy vậy vội đứng dậy cáo từ:

- Thôi, thế là sự nghiệp của chúng ta đến đây chấm dứt, xin lỗi ngài, tôi rất bận, không thể giúp ngài thêm gì được nữa, tôi xin về đây!

Kinh Vu vội níu lấy khách khẩn khoản:

- Trần tiên sinh! Ngài giúp tôi với! Bây giờ làm thế nào?

Khách cười nhạt:

- Biết làm thế nào. Ngài đành quay về mà báo cáo lại với Kim lão bá thôi!

Rồi lão gỡ tay gã, cúi đầu chào đi ra.

Chợt nhớ ra điều gì, Kinh Vu đóng vội chiếc cặp da rồi tất tả bước xuống cầu thang ra khỏi khách sạn, thuê xe đến đại lộ “Chấn An” tìm đến số nhà 205. Gã hồi hộp bước chân vào. Đó là một gian hàng bán đồ phụ tùng xe máy, gã hỏi người bán hàng:

- Thưa ngài, tôi muốn gặp cô Lý Lệ Hoa, cô ấy có ở đây không ạ?

Người bán hàng ngạc nhiên nhìn gã trả lời:

- Không có ai là Lý Lệ Hoa ở đây cả.

- Nữ tài tử điện ảnh Hồng Kông, cô ấy cùng đáp chuyến máy bay với tôi sáng nay tới đây và nói rằng về ở đây với người bạn.

Người bán hàng khẳng định:

- Ông nhầm rồi, tôi là chủ nhà này, không có bạn bè nào là tài tử cine cả!

Kinh Vu thất vọng, gã thở dài lủi thủi bước ra, lòng thần thờ căm uất.
Không còn nghi ngờ gì nữa. Lý Lệ Hoa chỉ là một cái tên giả mạo. Tìm đâu ra
ả bây giờ?

Lần đầu tiên trong đời, Kinh Vu bị một vết đau điếng người, làm gì bây giờ
đây? Quay về báo cáo với đại tá chăng? Mất đầu! Ở lại đây chăng? Lấy gì
sinh sống?

Thôi đành! Cũng liều nhắm mắt đưa chân.

XIV. NHIỆM VỤ BẤT THƯỜNG

Sau khi được tin các đồng chí ở ngoài đã giải quyết xong vụ nội gián ở trung đoàn X, Bảo Trung rất vui mừng, tối hôm đó anh lại mời đại tá Ô-buy cùng Pôn Vay-ăng đi ăn, nhưng Ô-buy bận đi dự chiêu đãi trên Bộ nên chỉ có Pôn Vay-ăng đi với anh.

Vừa gặp mặt, Pôn-vay-ăng đã phần khởi báo tin:

- Đại úy! Tôi đã làm xong truy lĩnh cho anh, đại tá ký rồi, mai lên mà nhận tiền.

Bảo Trung vui vẻ:

- Tốt lắm, cảm ơn anh, chúng ta cứ thi hành cái nghị quyết hôm trước nhé, Anh còn nhớ chứ?

- Ồ, cái khoản ấy thì anh không phải nhắc, có lẽ tôi còn nhớ hơn anh. Nghĩa là có 4 phần: 2 phần đưa đại tá, một phần đưa anh còn bao nhiêu tôi sử dụng chứ gì?

- Được lắm, anh cứ tiêu, bao giờ có thì trả.

Pôn-vay-ăng hớn hở:

- Tôi ao ước rằng có vài người bạn như anh, tiếc rằng những thằng bạn Pháp của tôi đứa nào cũng giống tính tôi cả. Cuối tháng nợ nần, đầu kỳ lương lĩnh xong là hết nhẵn.

Bảo Trung khuyên:

- Anh cũng nên tiết kiệm đôi chút chứ!

- Ôi! Anh tính ở cái xứ sở không có tiền đồ này, biết sống chết lúc nào? Mà để dành tiền làm gì. Tôi nghĩ rằng sống ngày nào cứ ăn chơi thỏa thích đi, sau này có chết cũng không tiếc đời.

- Ủ, cũng đúng, tôi có lẽ cũng phải học cái tính bạt mạng của anh mới được.

Pôn Vay-ăng khoái chí cười:

- Hay lắm! Đại úy. Tôi sẽ kết nạp anh vào nhóm bất tử của tôi. Bắt tay nào!

Pôn-vay-ăng chớp lấy tay Bảo Trung lắc mạnh, rồi hai người kéo nhau bước vào một tiệm ăn, đập phá một chiều thỏa thích. Trả tiền bữa ăn xong, Bảo Trung phải dìu Pôn Vay-ăng ra xe vì gã quá say, anh đưa gã về tận nhà nghỉ, xong mới về buồng mình. Đến hôm hay mới thấy tâm hồn thư thái, Bảo Trung chợt nhớ đến lá thư của Giát-manh, anh lấy ra xem.

Pa-ri, ngày...

Anh Bảo Trung thân yêu!

Em vừa ở trường về thì gặp Ngọc Mai, cô ấy báo tin mừng cho em biết rằng anh đã được chính phủ Pháp đòi về trong cuộc trao đổi tù binh với Việt Minh vừa qua!

Ôi! Anh biết em sung sướng như thế nào không? Có thể nói hôm đó là một ngày mà em cảm thấy muôn hoa đều rực rỡ, dưới mặt trời sáng chói, vạn vật đều xanh tươi, em ôm chầm lấy Ngọc Mai, hôn lấy hôn để, em hình dung như chính anh đang ở trước mặt em!

Thật là hạnh phúc! Từ nay Bảo Trung vẫn còn, Bảo Trung đã sống lại trong trái tim khô héo của Giát-manh, người con gái đã yêu anh đầu tiên! Trong suốt thời gian anh bị mất tích, em đau buồn vô hạn, đôi lúc tự an ủi mình và cố quên anh đi, nhưng không sao quên nổi!

Cũng trong thời gian ấy, những bạn em, thằng Mô-rít, thằng Duy-van và Oóc-nê chúng đều tìm cách mua vui cho em, nên em cũng thấy đỡ buồn một phần nào.

Nhưng quên anh làm sao được? Khi trái tim một thiếu nữ giàu tình cảm đã khắc sâu hình ảnh một người, người mình yêu tha thiết!

Em quên mất, không hỏi thăm sức khỏe anh ra sao và hiện nay công tác có thích hợp không. Bao giờ thì anh có thể trở về Pháp được? Giát-manh còn muốn viết nhiều nữa cho anh, để cho bỏ những ngày xa cách, nhưng hiện nay Giát-manh còn ngần ngại, không hiểu rằng trong suốt thời gian qua, đối với anh, đã có nhiều thay đổi chưa?

Nhưng dù, sao Giát-manh vẫn cứ tin anh, anh đừng phụ lòng tin đó! Em mong rằng anh nên thu xếp xin về Pháp sớm đi, ở lại Đông Dương còn có thể nguy hiểm đến tính mạng nữa đấy!

Thôi nhé, em dừng bút tại đây, chúc anh gặp nhiều may mắn và dành một phần trái tim cho người con gái đáng thương này!

Chờ thư anh!

Địa chỉ em vẫn như cũ.

Giắc-cơ-lin Giát-manh

Một người con gái Pháp, bố bị chết trong đại chiến thứ hai đã từng đau khổ, nếm mùi chiến tranh, rất chán ghét chiến tranh, nhất là đã nhận rõ cuộc chiến tranh xâm lược bần thủ của chính phủ Pháp ở Đông Dương là phi nghĩa. Người đó là một người tốt. Hãy giữ lấy tình cảm chân thành trong sáng ấy!

Bảo Trung nghĩ vậy và anh lấy giấy bút viết trả lời ngay, một bức thư dài.

Hà Nội, ngày....

Giát-manh thân yêu!

Nhận được thư em, anh xiết bao vui mừng, những dòng chữ thân yêu đã an ủi rất nhiều cho anh, một thanh niên lưu vong đang sống những ngày vô hy vọng trên một xứ sở chiến tranh tàn khốc vô biên!

Giát-manh ạ! Anh đã bị Việt Minh bắt giữ trong suốt một thời gian dài cay đắng, cũng may là họ chưa giết chết anh, và đến nay, ơn chúa, anh đã được trở về hàng ngũ quân đội viễn chinh để rồi mang trong lòng một mối hận nghìn đời! Không thể nào quên!

Trong những ngày gian khổ ấy, có những lúc chán nản nhất, thất vọng nhất thì anh lại chợt nghĩ tới em, hình bóng em đã làm cho anh thêm sức mạnh chịu đựng, tâm hồn em đã sưởi ấm trái tim giá lạnh của anh, và anh lại muốn sống và anh đã sống!

Để đãi ngộ lòng trung thành của anh, Bộ chỉ huy đã quyết định thăng cho anh lên đại úy, và sắp cử anh sang Nhật Bản dự một lớp huấn luyện.

Anh có viết đơn thiết tha yêu cầu cho anh về phép ít ngày, nhưng vì tình hình rất khẩn trương nên đề nghị của anh không được chấp nhận. Vì vậy hi

vọng được gặp em ngày gần đây cũng bị mờ tan!

Đúng như lời em nói ở những lúc trước: “Chiến tranh ở đây còn kéo dài, những thanh niên Pháp ra đi cũng sẽ ít trở về”. Có nhiều người đã bị vùi thây ở bãi chiến trường, em hãy chuyển lời nhắn nhủ của anh tới các bạn trai em: “Đừng vì danh vọng hão mà tình nguyện đi viễn chinh bất cứ ở đâu, ở Đông Dương, ở An-giê-ri hay ở thuộc địa nào khác!”. Em hãy nói với những bạn gái em: hãy giữ lấy những người anh, người em hay người yêu ở lại để họ giảm được những đau khổ, những nhớ mong như hiện nay em đang gánh chịu. Việt Minh họ chiến đấu càng ngày càng bền bỉ dẻo dai, vì họ có mục đích lý tưởng của họ. Bởi vậy anh cho rằng muốn thắng nổi họ cũng khó khăn lắm!

Anh không muốn nói nhiều đến chuyện chiến tranh nữa, vì chính em không thích. Anh sẽ nói về nguyện vọng của anh nhé!

“Anh muốn rằng hòa bình sẽ lập lại ở Đông Dương, hai dân tộc Pháp-Việt sẽ bình đẳng sống tự do và đặt quan hệ hữu nghị với nhau.”

Trong mỗi tình lớn lao của hai dân tộc, có mỗi tình nhỏ bé nhưng thấm thiết của chúng ta, Bảo Trung và Giát-cơ-lin Giát-manh!

Em nghĩ sao? Đồng ý với anh chứ?!

Thôi, anh đừng bút tại đây, chúc em vui mạnh, người em gái đầu tiên đã chiếm nửa trái tim của anh!

Hôn em nồng nàn

Bảo Trung

*

* *

Hôm nay những sĩ quan thuộc Bộ tham mưu được cử đi Nhật Bản học, đều phải đến tập trung tại câu lạc bộ sĩ quan, để nghe tướng Bơ-ve, Tổng tham mưu trưởng lục quân huấn thị trước khi lên đường. Trong đoàn phần lớn là sĩ quan người Việt, cấp bậc từ thiếu úy đến trung úy, tất cả gần hai chục người, trong số này có mười người từ miền Trung và Nam Việt mới đưa ra. Đúng 8 giờ sáng, các sĩ quan đã có mặt đầy đủ: Lệnh tập hợp vừa ban, hàng ngũ đã chỉnh tề, nhạc binh cử một bài hành khúc. Sau đó làm lễ chào cờ, đại tá Ôbuy, nhân danh Bộ tham mưu lên tuyên bố lý do rồi giới thiệu tướng Rơ-ve lên nói chuyện với các sĩ quan.

Tướng Rơ-ve trịnh trọng bước lên diễn đàn giữa tiếng kèn nhạc binh rầm rộ và những tiếng hoan hô vang lừng. Ông ta giơ tay ra hiệu, toàn thể hội trường im phăng phắc. Những nhà báo quân đội, những nhà quay phim đều hướng ống kính vào ngài tổng tham mưu trưởng chụp và quay liên hồi.

Rơ-ve bắt đầu nói:

- Cùng các ngài sĩ quan trong Bộ tham mưu!

Cùng các sĩ quan danh dự trong hàng ngũ quân đội Liên bang!
Thay mặt Bộ tổng chỉ huy, hôm nay tôi có vài điều cần dặn các ngài sĩ quan sắp sửa lên đường đi huấn luyện.

Thưa các bạn!

Các bạn là những người đứng trong hàng ngũ quân đội Liên bang, các người là đại biểu của sự trung thành và mang trong lòng một bầu dũng khí nên đã được Bộ tham mưu tín nhiệm, cử đi học tại nước ngoài. Đó là điều vinh hạnh lớn cho các người và cũng là niềm tự hào chung cho quân đội chúng ta!

Ô-buay vỗ tay, mọi người vội vỗ theo tới khi Rove ra hiệu mới thôi. Ông ta nói tiếp:

- Vì vậy hôm nay tôi muốn nhắc lại với các bạn những điều cần thiết trước khi lên đường, để các bạn thông hiểu nhiệm vụ:

Điều 1: Các sĩ quan được chọn lọc cử đi học tập tại Nhật Bản phải là những người tuyệt đối trung thành với chính phủ Pháp, phải có một mối thù không đội trời chung với Việt Minh cộng sản.

Điều 2: Sau khi tốt nghiệp, phải phụng sự vô điều kiện trong quân đội Liên hiệp Pháp tới khi nào chiến thắng trong cuộc chiến tranh ở Đông Dương.

Điều 3: Các sĩ quan tham mưu đã tốt nghiệp sẽ được hưởng những đặc quyền theo như quy định của Bộ Tổng tham mưu đã đề ra.

Các bạn hãy tỏ ra xứng đáng với lòng tin cậy của Bộ chỉ huy.

Tôi xin thay mặt Bộ tổng tham mưu, chỉ định đại úy Vích-to Long làm đoàn trưởng, phụ trách đơn vị sĩ quan đi học. Đại úy Bảo Trung làm đoàn phó,

cộng tác với đại úy Vích-to làm nhiệm vụ. Bây giờ đại úy Vích-to sẽ lên đọc lời thề danh dự.

Rơ-ve nói dứt, một tiếng hô nghiêm đông dặc rồi Vích-to Long, một người Pháp lai, mặc quân phục đại úy, bước lên trước hàng sĩ quan 5 bước, giơ tay chào quốc kỳ, rồi tuyên thệ bằng tiếng Pháp:

- Chúng tôi, những sĩ quan được vinh dự cử đi học một lớp huấn luyện tình báo, xin tuyên thệ như sau: Tuyệt đối trung thành với sự nghiệp vĩ đại của quân đội viễn chinh, dù phải hy sinh vì tổ quốc Pháp cũng vui lòng - Gã hô lớn - Chúng tôi xin thề!

Bọn sĩ quan đồng thanh hô vang:

- Xin thề! xin thề!

Rơ-ve vui vẻ nói với họ:

- Chúc các bạn lên đường may mắn, học tập tốt và đem về nhiều kết quả. Bộ chỉ huy luôn luôn theo dõi các bạn.

Sau đó ông ta bước khỏi diễn đàn.

Nhạc binh lại cử lên một bản nhạc hùng tráng.

Tuyên thệ xong, bọn sĩ quan được dự một bữa liên hoan trọng thể với các sĩ quan tham mưu, rồi được nghỉ ngơi tại Câu lạc bộ.

Đúng hai giờ chiều thì họ ra sân bay, lên đường. Ra tiễn chân họ có đại tá Ô-buy, thiếu tá Pôn Vay-ăng, trung tá La-voa-dê cùng các sĩ quan tùy tùng. Trước khi lên máy bay, Bảo Trung bắt tay Ô-buy.

- Tạm biệt đại tá, xin nhờ ngài, nếu có thư của gia đình tôi gửi sang thì ngài chuyển hộ.

- Đại úy cứ yên tâm, tôi sẽ chuyển ngay cho anh- Rồi bỗng lão hỏi một câu nửa đùa nửa thật:

- Thế không còn ai ra tiễn chân anh nữa sao?

Bảo Trung điềm tĩnh đáp:

- Chúng tôi đã gặp nhau suốt đêm qua để tạm biệt nhau rồi, một cô bạn mới quen nhưng rất đáng mến, mong đại tá thông cảm cho.

Ô-buỵ cười:

- Đại úy giỏi về môn tìm người đẹp lắm! Thôi, lên đường học tập cần phải nghiêm chỉnh, nhất là anh lại là đoàn phó, mà này, con gái Nhật Bản cũng khiếp lắm đấy!

Bảo Trung vui vẻ, giơ tay tỏ ra cương quyết:

- Đại tá cứ yên trí, tôi sẽ xin tu chỉnh!

Ô-buỵ nhìn theo anh, gật đầu hài lòng.

Động cơ nổ, máy bay cất cánh lao vút lên khoảng trời xanh mênh mông, mang theo những con người với những trạng thái, ý nghĩ khác nhau. Bảo Trung băng khuông nhìn xuống thành phố lần cuối cùng, anh nhớ tới những đồng chí đang hoạt động mà mình tạm thời phải xa cách. Khi máy bay hạ cánh xuống phi trường Cơ-lác-phin thì trời vừa sẩm tối, đây là chặng nghỉ trên đường bay sang Nhật.

Vích-to Long, đại úy trưởng đoàn, tập trung các nhân viên của mình, kiểm điểm xong, dẫn vào phòng thường trực của không quân Hoa Kỳ đưa báo cáo và đưa giấy, giới thiệu.

Nửa giờ sau, mọi thủ tục đã làm xong, đoàn sĩ quan được đưa tới một khách sạn sang trọng gần phi trường nghỉ ngơi.

Đứng trên tầng gác thứ 12 của khách sạn, Bảo Trung có thể nhìn thấy toàn cảnh phi trường và một góc thành phố.

Phi-líp-pin! Mảnh đất phì nhiêu, tài nguyên phong phú với những đường phố đầy thơ mộng cùng hải cảng nổi tiếng. Sau đại chiến thế giới lần thứ hai, đế quốc Mỹ đã cuốn chặt chiếc vòli bạch tuộc ở xứ này và đã biến nó thành một thuộc địa kiểu mới.

Một căn cứ quân sự khổng lồ, sân bay phản lực hiện đại Cơ-lác-phin quân cảng đồ sộ Xơ-bích-pô-in-tơ nơi trú ngụ của hạm đội 7 ở Thái bình dương và những bộ phóng tên lửa rải rác khắp nơi.

Thành phố chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Mỹ những quảng cáo, mù trời với những đèn neon rực rỡ nhiều màu sắc kết thành những hình thù quái gở, khi nhấp nháy hiện lên những hình người phi ngựa bắn súng, khi thì biến thành những vũ nữ múa may quay cuồng tung váy trên đỉnh những nóc nhà.

Hầu hết những cửa hàng đều bày la liệt những đồ xa xỉ của Mỹ, Pháp, Nhật, Ăng lê, hàng hóa giá chính thức chẳng đáng bao nhiêu nhưng khách có thể móc túi trả tiền tăng lên gấp bội bởi những cái liếc, nụ cười của những cô gái đứng bán hàng thuê cho chủ.

Tựa tay vào lan can, Bảo Trung quan sát phố phường. Anh chú ý đến những chiếc, xe nhà binh Mỹ đang chở những dụng cụ quân sự rú ga phóng bạt mạng trên đường phố bất chấp cả luật lệ giao thông.

Ăn cơm chiều xong, tên trưởng đoàn Vích-to được một tên phái viên quân sự mời đi họp.

Một giờ sau, gã tất tả trở về tìm Bảo Trung và đưa cho anh một bức điện rồi nói:

- Đại úy! Có lệnh của đại tá mời ngài trở về.

Bảo Trung giật mình sửng sốt, nhìn qua bức điện không khỏi lo ngại về lệnh gọi bất thường này, anh nói:

- Thế là thế nào? Ngài trưởng đoàn?

Vích-to lạnh lùng trả lời:

- Chắc là có việc gì liên quan đến ngài!

Bảo Trung thầm nghĩ: Có vấn đề gì mới xảy ra chẳng? Ô-buy đã nghi ngờ ta? Anh nhìn kỹ nét mặt của Vích-to thăm dò:

- Không hiểu sao đại tá lại gọi tôi về bất thần như vậy? Ngài cũng không rõ ư? Vậy thì ai thay tôi làm phó đoàn giúp ngài bây giờ?

Vích to lắc đầu:

- Không có ai thay cả, chỉ có mình tôi chỉ huy thôi. Cũng đành vậy. Thôi, ngài thu xếp để có thể đáp chuyến bay thứ nhất trở về. Có gì lạ sẽ báo tin cho

chúng tôi hay nghe!

- Rất tiếc rằng không được cùng các ngài đi học, thật bất hạnh cho tôi.

Vích-to vỗ vai anh:

- Đại úy cứ yên tâm, không đi dịp này thì đi dịp khác. Chúc ngài trở về bình an, đừng buồn.

- Vâng, cũng xin chúc ngài lên đường giành nhiều kết quả tốt.

Anh bắt tay tạm biệt gã để sớm hôm sau lên đường trở về Hà Nội.
Tại sao Bảo Trung lại bị gọi về đột ngột vậy? Công việc đã bại lộ rồi chẳng?
Trên đường về, anh đặt ra nhiều giả thuyết và nhủ thầm: Kiểm điểm lại những hoạt động của mình thì chưa có hiện tượng gì đáng lo ngại, chỉ sợ cho đồng chí bác sĩ ở nhà, việc gì đã xảy ra với anh ta chẳng? Hãy bình tĩnh để ứng phó với những sự kiện rủi ro!

XV. TIỀN!

Trong một khách sạn sang trọng tại thủ đô Ma-ni, tại căn phòng trên tầng thứ 8 có một cuộc họp mặt tay tư: hai người Mỹ, một người Anh và một người Phi-lip-pin.

Chủ phòng, một người Mỹ mang bí danh là Vôn đang mở tủ lấy rượu và cốc tách đem ra đặt trên bàn còn 3 người khách thì đang thi nhau đốt thuốc lá, chưa ai nói với ai câu nào.

Rót rượu xong, Vôn tuyên bố:

- Thưa các ngài! Tôi mời các ngài đến họp mặt hôm nay tại đây, trước hết là để các ngài làm quen nhau, sau là chúng ta sẽ cùng nhau bàn bạc một số công việc, cần thiết, quan hệ đến sự nghiệp chung của chúng ta. Vậy tôi xin giới thiệu - Hẳn lấy tay chỉ người Mỹ ngồi bên phải - Đây là ngài Rô-bốt Bao, phái viên đặc biệt từ Hoa Thịnh Đốn mới sang - Hẳn chỉ vào người Anh - Đây là thiếu tá Sác-lơ Sốc và đây là thương gia Trần.

Cả ba, người khách đều đứng dậy bắt tay chào nhau. Vôn nói tiếp:

- Chúng ta hãy nâng cốc chúc cho sự họp mặt ngày hôm nay được vui vẻ. Cả bốn người đều chạm cốc nốc cạn rượu. Vôn quay sang nói với người Mỹ:

- Thưa ngài! Chúng tôi muốn được nghe phổ biến những điều mới mẻ mà ngài vừa mang tới cho chúng tôi. Xin mời ngài cứ nói tự nhiên vì đây là hai ông bạn cộng sự rất đặc lực của chúng ta!

Rô-bốt Bao đưa mắt nhìn kỹ Sốc và Trần như muốn đánh giá từng người rồi gã trịnh trọng nói:

-Thưa các ngài! Vì tình hình mấy tháng gần đây trong khu vực Viễn đông đang chuyển biến mạnh rất có lợi cho việc buôn bán của chúng ta, tuy nhiên, những nhân viên của ta còn bàng quan, không biết nắm lấy thời cơ để đẩy mạnh hoạt động làm thiệt thời đến quyền lợi của chúng ta. Vì vậy ngài Cam-minh có phái tôi sang đây trực tiếp gặp các ngài để bàn một số vấn đề trọng yếu. Trước hết phải nắm lấy tình hình ở khu vực này, tìm hiểu những sự kiện phát triển như thế nào. Tôi xin trình bày để các ngài rõ, sự thất bại không thể cứu vãn nổi của Quốc dân quân Trung Hoa làm cho tình

hình trở nên nghiêm trọng. Trung cộng cơ hồ như hoàn toàn thu hồi lãnh địa vào tay họ, do đó ảnh hưởng không nhỏ đến những nước thuộc địa của đồng minh chúng ta. Ở Đông Dương, Việt Minh đang chuyển mạnh cuộc kháng chiến của họ sang giai đoạn tích cực cầm cự, chuẩn bị phản công quân đội Pháp. Ở Mã lai, du kích cũng đã hoạt động mạnh, uy hiếp những vùng đồn điền cao su rộng lớn. Ở đất Phi này cũng lẻ tẻ có những hoạt động lật đổ, rồi thì ở Nam Dương quần đảo, phong trào cộng sản cũng đang bành trướng. Tóm lại, về mặt chính trị thì tình hình không ổn định, nhưng đó cũng lại là điều kiện thuận lợi cho chúng ta.

Nói đến đây. Rô-bốt Bao tự rót lấy một cốc rượu uống. Bọn Vôn, Trần và Sóc đều chăm chú nhìn hắn vẻ sốt ruột. Sắc-lơ Sóc bèn hỏi:

- Thưa ngài! Ngài cho rằng tình hình phát triển xấu như trên mà lại là điều kiện thuận lợi của chúng ta?

Bao gật đầu giải thích:

- Mục đích của chúng ta là gì? Hiện nay, các ngài đã biết đấy, hàng hóa của chúng ta bị ứ đọng đầy ắp ở các kho. Súng ống chế tạo ra rồi chất đống lại cho nó gỉ hết đi sao? Cần phải có nơi tiêu thụ chứ! Chúng ta đã bị thua lỗ nhiều trên đất Trung Hoa rồi, bây giờ phải tìm cách gỡ lại ở những nơi khác. Chúng ta đã và đang bán súng cho những chính phủ địa phương để họ dẹp phiến loạn. Nhưng nếu chúng ta lại mong cho họ chóng dập tắt được quân phiến loạn thì sau này chúng ta sẽ bán súng đạn cho ai? Các ngài hiểu chứ, vì vậy ta phải làm thế nào? Các ngài thử nghĩ xem.

Từ nãy tên Trần vẫn yên lặng, bây giờ mới rụt rè hỏi:

- Như vậy có nghĩa là chúng ta sẽ cung cấp vũ khí cho cả phe du kích?

Bao cười trả lời:

- Ngài Trần, ngài cũng khá thông minh đấy, nhưng không hẳn là thế đâu! Sẽ có những bàn tay trung gian chuyển vũ khí vào tay họ, các ngài hãy cứ biết vậy! Tóm lại, mục đích của chúng ta là phải làm thế nào tiêu thụ được nhiều hàng hóa, càng nhiều càng tốt bất cứ ở đâu. Đó là chủ trương của chúng ta mà hôm nay tôi được lệnh phổ biến tới các ngài!

Tên Vôn vỗ tay khoái chí:

- Hay lắm! Thưa các ngài. Từ trước tới nay, Vôn đây cũng đã nghĩ như thế và vẫn làm như thế. Hoan hô chủ trương của ông chủ Cam-minh! Hoan hô sự cộng đồng bền vững trong thế giới tự do của chúng ta! Xin mời các ngài cạn chén!

Cả bọn hỉ hả nâng cốc, ăn bánh và đốt thuốc khói um cả căn phòng.

Rô-bốt Bao quay sang hỏi Vôn:

- Thưa ngài, nghe nói ngài vẫn liên lạc chặt chẽ với các nhân viên C.I.A. ở khắp nơi chứ? Hoạt động của các ngài dạo này ra sao?

Vôn tự hào nói:

- Báo cáo với ngài phái viên, đứng về chuyên môn thì chúng tôi có thể nói với ngài rằng hoạt động của chúng tôi ở trên thế giới này chưa có tổ chức nào sánh kịp. Có mặt ngài Sốc ở đây chứng kiến đấy. Ngài có thể tin tưởng rằng chúng tôi sẽ đem về rất nhiều lợi ích cho ông chủ.

Bao rất hài lòng:

- Rất tốt! Tôi sẽ báo cáo lại với ông chủ và xin chúc các ngài thành công lớn.

- Xin báo thêm với ngài, chúng tôi đang tiến hành một kế hoạch vĩ đại và chúng tôi đã nắm chắc thắng lợi ở trong tay rồi, khi nào hoàn thành sẽ xin báo cáo với ngài sau.

Bao hoan hỉ ca tụng:

- Ông chủ cũng đã đánh giá đúng khả năng của ngài Vôn! Tôi rất mong ngài báo cáo sớm kết quả về.

Tên Trần xen vào:

- Ngài Vôn đây quả là một nhà lỗi lạc, tôi với thiếu tá Sốc vẫn thường nói với nhau về những đức tính quý báu của ngài. Điều đó làm cho chúng tôi

hết sức tin tưởng và sẽ cộng tác với các ngài chặt chẽ hơn nữa.

Rô-bốt Bao nói với hai tên khách:

- Xin các ngài hãy yên tâm! Người Mỹ chúng tôi thường nói sức mạnh là một uy tín vô địch. Nước Mỹ giàu mạnh sẽ không bao giờ làm giảm uy tín và danh dự của mình! Mong rằng các ngài hãy thật sự cộng tác với chúng tôi. Sự trung thành bao giờ cũng bảo đảm cho sự hợp tác lâu dài. Cả một mớ lý luận của Rô-bốt Bao phun ra làm cho hai tên Sóc và Trần ngây người ngồi nghe, có vẻ chí lý lắm.

Có tiếng chuông réo, Vôn vội vàng đứng dậy đến bên máy điện thoại cầm ống nghe.

- Hê lô! Hê lô! Tôi nghe đây! Được, cứ cho cô ta lên.
Mọi người đều sửng sốt nhìn Vôn dò hỏi. Vôn đặt ống nói rồi bảo họ:

- Một nữ nhân viên của ông Phao-tơ đến gặp tôi, cho cô ta lên không can chi!

Khoảng 5 phút sau, cửa phòng tự động hé mở, một thiếu nữ ăn mặc diêm dúa, toàn đồ ni lông, xách ví đầm bước vào. ả có một sắc đẹp lộng lẫy, đôi mắt sắc sảo trên khuôn mặt trái xoan đang đảo quanh căn phòng và ngần ngại nhìn các vị khách lạ. Vôn đứng dậy niềm nở dang tay mời rồi giới thiệu với mọi người:

- Xin giới thiệu với các ngài, đây là cô Nguyệt Cầm, người giúp việc của ngài Phao-tơ, bạn tôi.

Cả ba tên: Bao, Sóc và Trần đều đứng dậy, ngây ngất giơ tay bắt, Nguyệt Cầm kiêu kỳ rút găng tay để lộ những ngón búp măng trắng nõn, chìa ra bắt tay từng người, đoạn ả ngồi xuống cạnh Vôn. Vôn phấn khởi hỏi Nguyệt Cầm:

- Chắc cô nương đem lại cho chúng tôi tin mừng?

Nguyệt Cầm tươi cười:

- Ngài Phao-tơ cử tôi lại gặp ngài có chút việc cần.

Nói xong ả do dự nhìn những khách lạ. Biết ý, Sóc và Trần bèn đứng dậy cáo từ:

- Xin phép hai ngài và cô nương, chúng tôi có thể về được chăng?

Vôn gật đầu đáp:

- Vâng, xin mời hai ngài hãy vui lòng trở về. Công việc tiến hành sau này thế nào, tôi sẽ xin gặp riêng từng ngài.

Đoạn hấn tiễn chân Sóc và Trần ra khỏi buồng. Còn lại Bao, Vôn và Nguyệt Cầm, Vôn giới thiệu:

- Đây là ngài Rô-bốt Bao, phái viên của ông chủ Cam-minh mới sang đây, người trong nhà cả.

Nguyệt Cầm bèn mở ví đưa cho Vôn xem một bức mật thư. Nhìn nét mặt vui sướng của Vôn, Bao đoán chắc có điều gì mừng, nhưng hấn không hỏi, chỉ say sưa ngắm nhan sắc của Nguyệt Cầm, bỗng hấn đứng phắt dậy, ra mở máy quay đĩa. Nhạc rít lên, bằng một điệu bộ kiểu cách, hấn bước đến trước mặt Nguyệt Cầm dang tay mời:

- Mời cô nương nhảy cùng tôi một bài. Không do dự, Nguyệt Cầm cũng đứng dậy cầm tay hấn. Hai đứa nhún bước theo nhạc giữa lúc tên Vôn đang khoái chí xem kỹ lá thư.

Nhảy được hai vòng, Bao ném Nguyệt Cầm vào tay Vôn, hấn vội đón lấy và bằng một động tác hết sức cao bồi, hấn ôm ngả Nguyệt Cầm vào lòng, đặt một cái hôn vào má rồi say sưa nhảy, cứ thế chúng chuyển tay nhau cho tới khi dứt tiếng nhạc. Bọn chúng trở về bàn ngồi nghỉ, Vôn rót rượu mời Nguyệt Cầm:

- Cô nương, hãy cạn chén chúc cho sự thành công của chúng ta.

Cả ba đứa cùng nốc một hơi cạn rồi cười nói vui vẻ.

Mười phút sau, Vôn mở tủ rút ra tập ngân phiếu, lấy bút ký rồi xé một tờ đưa cho Nguyệt Cầm:

- Cô nương hãy cầm tạm tờ ngân phiếu này và nói với ngài Phao-tơ rằng tôi sẽ gặp riêng ngài vào tối mai.

Nguyệt Cầm cất cẩn thận tờ ngân phiếu vào ví, tươi tỉnh nhìn Vân:

- Cảm ơn ngài, ngài Phao-tơ có nhắc tôi nói với ngài rằng chuyển hộ lời chúc sức khỏe về ông chủ Cam-minh!

- Cô nương cứ yên tâm, ngài Bao đây cũng trở về Hoa Thịnh Đốn, sẽ báo cáo tất cả những kết quả hoạt động của chúng ta với ông chủ.

Chộp ngay lấy cơ hội, Bao nói với Nguyệt Cầm:

- Tôi sẽ thưa với ông chủ về những thành tích của cô và mong rằng sẽ có dịp đón cô về thăm Hô-ly-út, thành phố quê hương tôi.

Nguyệt Cầm cúi đầu cảm tạ:

- Rất hân hạnh, cảm ơn ngài.- Nói xong ả cáo từ ra về.

Chờ ả ra khỏi, Bao hỏi Vân:

- Các ngài kén đâu được những cộng tác viên vừa tài giỏi lại vừa đẹp thế.

Vân cười đắc chí, vỗ vào tập ngân phiếu.

- Người Mỹ chúng ta làm chủ tất cả, muốn gì cũng được, dù bất cứ thần hay tiên miễn là chúng ta có tiền.

Cái triết lý sơ đẳng ấy được Bao rất tán thành. Hai tên khoái trá nhìn nhau cười khanh khách.

XVI. NHỮNG CHUYỆN BỰC MÌNH

Bảo Trung đáp chuyến máy bay thứ nhất trở về Hà Nội, khi hạ cánh xuống sân bay, đã thấy có chiếc xe của Bộ tham mưu chờ sẵn đón anh về ngay trụ sở. Ngồi trên xe, Bảo Trung rất lo lắng, không hiểu lành dữ ra sao. Những khi thấy Ô-buy ra tận cửa phòng đón với nét mặt vui mừng, anh thấy yên tâm, liền hỏi ngay:

- Báo cáo đại tá! Nhận được điện ngài, tôi trở về ngay. Có điều gì cần thiết thưa đại tá?

Ô-buy ra hiệu bảo anh vào phòng rồi niềm nở:

- Đại úy! Ngồi xuống đã, Có một việc rất hệ trọng đến chúng ta, nên tôi phải gọi anh về ngay, điều này chắc làm anh sửng sốt phải không? Không sao, với công tác đặc biệt này chắc anh còn thú vị hơn là đi học, anh lại đây!

Ô-buy kéo Bảo Trung ra trước tấm bản đồ lớn, cầm thước kẻ, chỉ vào một điểm rồi nói:

- Đây! Một sự kiện quan trọng vừa xảy ra ở khu vực này, anh sẽ phải tới đó trong ngày mai để điều tra và tìm cách đoạt lấy tập “hồ sơ mật”. Công việc khó khăn lắm đấy. Hiện nay tình báo của một nước đồng minh đã chiếm tập hồ sơ này từ tay một sĩ quan đặc vụ Quốc dân đảng Trung Hoa. Mà cái đó chúng ta đang cần nó vì có liên quan đến tình hình quân đội ở Đông Dương. Bởi vậy Bộ tổng tham mưu có chỉ thị cho chúng ta phải tìm cách lấy cho bằng được, dù bằng một giá nào đi nữa cũng phải làm.

Ô-buy nhìn thẳng vào cặp mắt của Bảo Trung, nghiêm nghị tiếp:

- Xét khả năng của anh nên tôi quyết định gọi anh về giao cho trọng trách đó, anh nghĩ thế nào?

Bảo Trung thoáng nghĩ: Phải chăng tập hồ sơ mật ấy là kế hoạch ZFI mà chúng ta cũng đang cần?! Hãy nhận lấy nhiệm vụ ấy đi. Tuy vậy anh cũng khiêm tốn nói:

- Thưa đại tá, nếu ngài xét khả năng của tôi có thể làm nổi thì xin cứ giao phó. Tôi sẽ cố gắng làm tròn.

Ô-buy hài lòng khen:

- Tôi biết là anh sẽ không từ chối một công việc gì, khá lắm! Chiến vụ này ta đặt tên là “Miền đất lạ” anh nhớ nhé!

Bảo Trung chỉ vào bản đồ nói:

- Thưa đại tá! Như vậy là tôi sẽ phải tới Xanh-ga-po ngay?

- Đúng, công việc rất khẩn trương, đi sớm ngày nào lợi ngày ấy, đáng lẽ anh phải đi ngay hôm nay nhưng chưa kịp chuẩn bị mọi phương tiện nên đành phải để mai thôi.

- Nhưng, thưa đại tá, có một điều khó khăn là tôi chưa thông thạo xứ này và ngôn ngữ khi giao dịch ra sao?

- Đại úy! Anh không ngại, tôi sẽ cử thêm một người cộng tác với anh để làm việc cho chóng kết quả. Tôi nói qua tình hình ở đây để anh nắm vững: Tại đó, đa số là kiều dân Trung Hoa nói tiếng Quảng Đông, còn các nhà chức trách địa phương họ nói tiếng Anh hoặc tiếng Pháp, không khó khăn gì lắm. Tôi tin rằng anh sẽ làm được việc.

Bảo Trung vui lòng hứa:

- Xin hứa với đại tá, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ để khỏi phụ lòng tin cậy của ngài.

- Tốt lắm! À đây, người nhà vừa gửi sang cho anh cái này.

Ô-buy mở tủ lấy đưa Bảo Trung một bọc lớn kèm theo lá thư từ Pháp sang. Bảo Trung mừng rỡ đón lấy cảm ơn. Ô-buy dặn anh:

- 6 giờ sáng mai, anh sẽ lên đây nhận lệnh, rõ chưa?

- Dạ, đã rõ!

Trở về phòng nghỉ, Bảo Trung bóc thư ra xem, ông bà Ứng Lại gửi quà sang cho anh và nói rằng trong vòng một tháng nữa thì sẽ sang thăm nhưng chưa nói rõ là ông, bà hay Ngọc Mai. Tin đó đến với Bảo Trung, khiến anh lo lắng thêm.

Bảo Trung được một buổi chiều và tối thanh thoi, anh báo tin cho trạm liên lạc biết về tình hình và công việc đột xuất của mình để xin chỉ thị, anh được trả lời “cứ đi, chúc thành công, sẽ có người hỗ trợ”.

Sớm hôm sau, bước chân vào phòng Ô-buy, Bảo Trung hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy lão đại tá đang nói chuyện với một phụ nữ Hoa kiều. Ả trạc tuổi anh, có một thân hình xinh xắn nhưng vẻ mặt có chiều già dặn và đanh đá.

Thấy anh vào, Ô-buy chìa tay giới thiệu:

- Đây là Ngọc Mùi, người sẽ cộng tác với anh để cùng làm việc trong chiến vụ “Miền đất lạ”.

Ngọc Mùi đứng dậy lễ phép cúi chào. Bảo Trung đáp lễ nói:

- Rất hân hạnh làm việc cùng chị.

Rồi thốt nhiên, anh đưa tay lên nắm lại chiếc ca vát khiến Ô-buy không bỏ sót cử chỉ ấy, lão nhìn anh, tủm tỉm cười nói với Ngọc Mùi:

- Đại úy đây là một sĩ quan rất có tài khám phá tài liệu mật. Một sĩ quan trẻ đã được Bộ chỉ huy tín nhiệm, tôi mong rằng cô hãy đem hết nhiệt tình ra cộng tác với anh ấy.

Ngọc Mùi nhìn chằm chằm Bảo Trung với con mắt của một người từng trải, ả hơi nhúu đôi mày, có lẽ chưa tin hẳn vào lời giới thiệu của Ô-buy, nhưng rồi ả cũng vui vẻ đứng dậy với dáng điệu kiêu kỳ, ả chìa tay cho Bảo Trung bắt.

Chờ hai người làm quen với nhau xong. Ô-buy bảo họ vào buồng trong để nhận kế hoạch.

XIX. BỌN “GĂNG TƠ” HOẠT ĐỘNG

Bảo Trung thức giấc thì đã 8 giờ sáng, nhìn sang giường Ngọc Mùi, không thấy ả đâu, anh trở dậy vào phòng rửa mặt, khi lấy quần áo mặc thì chợt nhìn thấy mảnh giấy để trên chiếc bàn con, bèn cầm lên xem:

“Anh Quản Kinh Hoa thân mến!

Ngọc Mùi phải lên phố trên có chút việc cần, 11 giờ mới về, vậy báo để anh rõ, chờ Ngọc Mùi về rồi hãy đi ăn cơm, chớ đi đâu một mình, nguy hiểm đấy! Phải nghe lời “phu nhân” nhé, đừng bướng bỉnh mà hỏng việc.

Chúc anh chàng đẹp trai được vừa ý!

Ngọc Mùi"

Xem thư xong, Bảo Trung ngẫm nghĩ “Ả dọa ta đây thôi! Chẳng lẽ ta cứ như thằng tù giam lỏng ở đây sao? Không, không thể chịu được, hôm nay nhất định phải đi quanh đây đó để tìm hiểu sinh hoạt ở xứ này ra sao chứ! Sợ quái gì”. Nghĩ vậy, anh cả quyết ra khỏi khách sạn chơi. Trước khi đi, Bảo Trung mở vali lấy một khẩu súng ám sát có hãm thanh và chiếc máy ảnh tối tân gắn dưới chiếc đồng hồ đeo tay, đếm lấy một ít tiền rồi khóa phòng đi xuống.

Ra khỏi khách sạn, một quang cảnh ồn ào tấp nập hiện ra, ô tô xếp hàng, nối đuôi nhau trên đường hai chiều. Ban ngày mà trong các cửa hàng đèn nê ông cũng bật sáng chói lọi: Quảng cáo cáo màu nhấp nháy, tiếng ô tô, tiếng xe máy, tiếng rao hàng, tiếng còi cảnh binh rúc từng hồi. Tất cả hợp lại thành một bản giao hưởng hỗn loạn. Nhạc “gia” tử trong các tiệm vọng ra rậm rịch, khách khứa ra vào tấp nập.

Bảo Trung thọc hai tay vào túi bơ-lu-đông lững thững nện gót giày Uy-ních trên hè đá hoa hào nhoáng, chen vai thích cánh với những người qua lại giống hệt như một chàng công tử bột ở địa phương. Anh được biết ở thành phố này cũng có một số cơ sở Việt kiều yêu nước mà anh cần liên lạc.

Xanh-ga-po quả là một thành phố đông đúc, có tới trên một triệu dân ở đây, tuy bề ngoài, nó là một khu vực tự trị trong khối liên hiệp Anh nhưng thực tế thì mọi quyền hành đều nằm trong tay bọn đế quốc Anh Mỹ. Mỹ đã

thọc sâu vào đây, xây dựng các căn cứ quân sự, trường bay, kho dầu, quân cảng v.v...

Bảo Trung hồ hững hờ nhìn những cửa hàng, những tiệm nháy, không mấy may xúc cảm, anh rảo bước ra bờ biển.

Hải cảng Xanh-ga-po quả là quan trọng vô cùng. Nó án ngữ trên đường đi từ Âu châu sang Viễn đông, mỗi năm có hàng vạn tàu bè cập bến nơi đây. Nó là một trung tâm thương mại, một thị trường lớn của thế giới.

Bảo Trung nhìn thấy những tàu lớn của các nước đậu san sát ngoài cảng. Những cần trục tới tấp bốc dỡ hàng. Những tên đốc công người Anh, Pháp, Trung Hoa, Ấn Độ đang hò hét thúc giục công nhân khuân vào những bao hàng lớn như cà phê, hồ tiêu và các sản phẩm khác từ các kho ra xe goòng để chuyển vận xuống tàu.

Khung cảnh hấp dẫn này cũng cần ghi lại vài tấm ảnh, Bảo Trung vờ đóng lại chiếc khuy áo rồi vịn kim đồng hồ, thế là đã chụp xong.

Cùng lúc ấy nếu Bảo Trung để ý nhìn về phía sau thì sẽ thấy, hai người lạ mặt núp sau một chiếc xe, một trẻ, một đứng tuổi đang chăm chú nhìn anh. Bọn chúng đã bám sát anh từ lúc vừa ra khỏi khách sạn. Nhưng Bảo Trung không hề hay biết, anh còn mãi ngẩn nhìn những chiếc tàu lạ mắt cùng sự sinh hoạt ồn ào ở đây.

Một lúc sau. Bảo Trung quay trở lại, rời khỏi cảng, bước theo một đường phố vắng, anh chợt nhìn thấy ánh điện sáng chói từ trên một căn nhà nhiều tầng. Hàng chữ Pháp khổng lồ: “Ô-ten Ô-lanh-pich”. Bảo Trung chợt nảy ra một ý định “Cần phải thuê riêng một chỗ ngủ để khỏi bị quấy rầy”. Anh cả quyết bước vào khách sạn, hỏi thuê buồng, Người Quán lý trả lời anh bằng tiếng Pháp rất thông thạo:

- Thưa quý khách, khách sạn chúng tôi có rất nhiều buồng, đầy đủ tiện nghi, giá phải chăng, đây những số buồng còn trống tùy ngài chọn.

Lão đưa cho Bảo Trung một bản sơ đồ các phòng kèm theo cả giá tiền thuê, Bảo Trung chọn một buồng ở tầng cao nhất, anh đặt tiền cho lão quản lý và bảo:

- Tôi thuê buồng này và chỉ đêm đêm tôi mới về đây ngủ thôi.

Lão Quán lý xé cho anh một tờ biên lai rồi bảo:

- Cầm giấy này, ông có thể ra vào khách sạn bất kỳ giờ nào cũng được. Bảo Trung nhận giấy rồi quay ra, lão quản lý bỗng gọi giật anh lại nháy mắt:

- Này cậu, nếu có muốn dùng “đào” thì phải hẹn trước lão nhé, nhiều món tuyệt lắm!

Bảo Trung cắn môi, cố nhin cười, cũng làm ra vẻ dân ăn chơi, anh gật đầu:

- Tốt, cảm ơn! Sẽ nói chuyện với bác sau.

Lão Quán lý híp mắt cười tống khách.

Ra ngoài phố, nhìn đồng hồ đã 10 giờ, Bảo Trung rảo bước quay về, anh nhủ thầm cần phải về khách sạn trước 11 giờ đừng cho Ngọc Mùi biết rằng mình đã đi đâu.

Lên đến phòng, Bảo Trung yên tâm ngay vì thấy cửa vẫn khóa, ả chưa về. Một buổi sáng êm đềm trôi qua, anh nhảy lên giường, rút quyển sách tự học tiếng Trung Hoa ra nghiền ngẫm. Đến giờ Ngọc Mùi về, cô ả bước vào thấy anh mằm yên đọc sách nên rất hài lòng nhưng vẫn cứ hỏi:

- Thế nào tân lang? Anh không ra khỏi khách sạn chứ.

Bảo Trung nói dối:

- Đấy chị xem, từ lúc chị đi đến giờ tôi đều nằm đây ngốn cái ngôn ngữ này đến phát ngấy!

Ngọc Mùi vui lòng cười:

- Biết điều đấy, ông chồng ạ! Tôi mua quà “thưởng” cho anh đây! Nói mở gói lấy ra mấy quả táo, rồi thân mật ngồi xuống giường, gọt cho Bảo Trung ăn.

Nhìn vẻ mặt phấn khởi của ả, anh đoán chắc có điều gì vui mừng, liền hỏi:

- Ngọc Mùi! Chị đã thấy có chút hy vọng nào chưa?

Ngọc Mùi cầm quả táo đưa Bảo Trung:

- Ăn táo đi đã, rồi tôi cho anh xem cái này.

Bảo Trung miễn cưỡng cầm táo ăn, anh nóng lòng hỏi:

- “Cơ” hay “bich”?

- “Cơ”!

Ả trả lời một cách hồ hởi. Ăn hết quả táo, Bảo Trung ngồi dậy, giục:

- Chị lấy cho tôi xem đi nào!

Ngọc Mùi làm ra vẻ khó khăn:

- Khoan nào, ăn xong đã.

Bảo Trung nóng nảy với tay lấy chiếc ví đầm của Ngọc Mùi. Ả vội cản lại, cầm lấy tay anh bảo:

- Không phải ở đây, đây cơ mà!

Nói xong ả đặt tay lên trên lồng ngực, nhoẻn miệng cười rồi thản nhiên rút ở trong áo lót một mảnh giấy trắng đưa anh và nói:

- Anh xem trong này chúng viết những gì?

Bảo Trung mừng rỡ, đón lấy mảnh giấy trắng khen:

- Khá lắm! Để tôi soi thử xem, chị ra khóa cửa lại đi.

Ngọc Mùi ra khóa cửa xong, lại bàn ngồi, châm một điếu thuốc lá thơm hút, mắt đăm chiêu nhìn Bảo Trung đang lấy những dụng cụ hóa học ra bàn và không nén nổi thắc mắc, ả hỏi:

- Này, đại úy! Tôi thấy người ta nói về anh, trong những ngày còn ở Pa-ri anh không đến nổi ngốc nghếch lắm về cách đối xử với phụ nữ, thế mà tại sao tôi thấy anh hoàn toàn không như người ta nói.

Bảo Trung cau mày, một phản ứng nhạy bén hiện lên, anh đáp :

- Ngọc Mùi ạ! Không phải là tôi ngốc đâu, nhưng trước khi đi, đại tá có căn dặn tôi trước. Tôi đã hứa với đại tá rồi! Vả lại, đây, tôi lấy cái này chị xem để chị hiểu tôi hơn!

Nói đoạn, Bảo Trung mở va li rút ra một tập thư của Giát-manh, đưa cho Ngọc Mùi...

Cầm tập thư, ả thở dài:

- Anh Trung! Tiếc rằng tôi gặp anh quá muộn. Phải nói thật với anh rằng, nếu được một người “chồng thật” như anh, là một niềm phúc!

Bảo Trung vừa nhúng mảnh giấy vào nước thuốc vừa nói:

- Chớ nói vậy, tôi thấy rằng nhiều người còn hơn tôi vẫn đang theo đuổi chị, chị hãy quay lại chọn một người vừa ý, tôi chắc rằng chị sẽ có hạnh phúc!

Ngọc Mùi chua chát:

- Hạnh phúc ư? Đối với tôi nó sẽ không bao giờ đến nữa, trái tim tôi cũng đã khô héo từ lâu! Tất cả những yêu thương nồng cháy chỉ còn là những kỷ niệm mà thời gian đã chôn vùi trong quá khứ! - Rồi bỗng dưng ả đứng phắt dậy, mắt quắc lên - Không! Tôi sẽ không bao giờ yêu nữa cả! Bảo Trung ạ! Kể cả anh nữa... Tôi sẽ dẹp tất cả tình cảm lại để đạt tới một mục đích cuối cùng, có thể tôi sẽ trở thành một mụ đàn bà độc ác và con người đối với tôi chỉ là những kẻ thù!

Rồi như người mất trí, ả vùng chạy lại giường, gục đầu xuống gối nức nở. Cái gì đã gây vò, khiến ả xúc động vậy? Đau khổ ư? Hay cuộc đời giang hồ của ả đã làm cho ả phải hối tiếc! Để phá tan bầu không khí căng thẳng, Bảo Trung cầm mảnh giấy đến bên ả, vui mừng gọi:

- Ngọc Mùi, dậy mà xem, chữ hiện lên đây rồi!

Ngọc Mùi lau nước mắt ngồi dậy, bàng hoàng đón lấy tờ giấy xem: mảnh giấy trắng đã hiện lên những hàng chữ số và những dấu chấm phẩy lạ lùng:

- Thế này là thế nào? Anh có hiểu không?

Bảo Trung vận dụng trí xét đoán, anh để ý đến một ký hiệu ghi ở đầu, anh bỗng reo lên:

- Nằm được chìa khóa rồi! Có thể dịch ra được!

Ngọc Mùi quên hết cả nỗi buồn riêng, ả mừng rỡ ôm chầm lấy Bảo Trung khen ngợi:

- Anh khá lắm! Bảo Trung ạ, may ra công việc của chúng ta chóng hoàn thành đấy, liệu dịch mất bao lâu!

- Khoảng hai tiếng.

- Được rồi, hãy để đấy, đi ăn sáng đã!

Bảo Trung phấn khởi trong lòng, anh trở nên dễ tính với ả, bữa cơm sáng ăn rất ngon miệng.

Cả buổi chiều, Ngọc Mùi không đi đâu nữa, ả nằm nhà, chờ Bảo Trung dịch những con số bí mật ấy, tới khi Bảo Trung báo cho ả biết là đã dịch xong ả choàng dậy đến bên anh:

- Thế nào? Đọc lên đi.

Bảo Trung khẽ đọc:

"Hoàng đại ca. Hàng đã cập bến, sửa soạn kho để chứa, cần gửi gấp "bạch đầu" cho tiểu muội."

Ký tên

C. W. 125"

Ngọc Mùi tươi hân lên, ả lấy giọng cấp trên khen:

- Anh được việc lắm! Đáng khen thưởng.

Đoạn ả nghiêm nghị:

- Tối nay, anh có thể đi chơi một lúc, khoảng 9 giờ tối tôi về, anh sẽ đi nhảy với tôi!

Bảo Trung đã có chủ định riêng, anh ừ hử cho ả vừa lòng.

- Rất hân hạnh, tôi sẽ chờ “tân nương” cứ đi lòng thêm tài liệu đi! May ra có gì mới chẳng.

Cơm chiều xong, Ngọc Mùi lại hấp tấp xách ví đầm ra đi. Chờ ả đi khỏi chừng nửa giờ, Bảo Trung mặc quần áo rồi viết một mảnh giấy để lại:

“Ngọc Mùi!

Anh đi xem chiếu bóng, có lẽ khuya mới về, cứ ngủ trước đi, đừng chờ.

Quán Kính Hoa”

Anh khóa cửa phòng, xuống gửi chìa khóa lão quản lý rồi ra khỏi khách sạn. Bảo Trung dự định đi chơi quanh phố, tới khuya sẽ về khách sạn “Ô-lanh-pích” ngủ, nên anh lững thững bước trên những phố phường đông đúc, cảm thấy lòng khoan khoái khi nhìn những ánh đèn rực rỡ vui mắt, những cặp trai gái khoác tay nhau, với những bộ quần áo lòe loẹt đắt tiền, những tà váy hoa tha thướt. Và vẫn có những cảnh quen mắt như Hà Nội, Sài Gòn. Cao bồi nam, nữ ăn mặc nhố nhăng từ những góc phố huýt sáo gọi nhau, nhiều ả, má phấn môi son, xách ví đầm, xúc nước hoa thơm ngát, lượn quanh các cửa hàng, các rạp hát, chài khách bằng những khéo mắt đưa tình trơn tru.

Đây đó vang lên tiếng nhạc “gia” giật gân, từng tiệm, từng tiệm đếm không xiết. Phim ảnh Mỹ với những biển quảng cáo vẽ phụ nữ khỏa thân, kích thích sự tò mò, thèm muốn của xác thịt.

Trong cái “thế giới tự do” này, ở đâu cũng vậy, nền văn minh Huê Kỳ được truyền bá rộng rãi, tiêu biểu nhất là những lớp người truy lạc, phóng đảng, lưu manh đứng hàng đầu ở con số thanh niên.

Bên cạnh cuộc sống ồn ào hỗn độn, trác táng say mê của những lớp người vô công rồi nghề ở tầng lớp trên thì giai cấp công nhân đang phải sống một cuộc đời bị bóc lột thậm tệ vô cùng khổ cực. Những con người mặt mày nhem nhuốc, lam lũ từ những nhà máy lọc dầu, cao su, hoa quả và hương liệu ùn ùn kéo nhau về những khu lao động, chui rúc trong những túp lều

rách nát với những dáng điệu mệt mỏi, cặp mắt đờ đẫn nhìn cuộc sống một cách chán chường.

Nhưng không, nhân dân Mã Lai không phải cứ khoanh tay mà nhìn nhận sự bảo hộ của bọn đế quốc một cách bất hợp pháp ở mảnh đất Xanh-ga-po này mãi. Đã có những tổ chức đấu tranh đòi thống nhất, đòi tổng cổ đế quốc Anh - Mỹ ra khỏi tổ quốc. Những hoạt động yêu nước ấy đã làm cho bọn thống trị ở đây điên đầu, chúng luôn luôn đàn áp thẳng tay, khủng bố dã man, nhưng không thể khuất phục nổi nhân dân ở đây, ngọn lửa cách mạng đang âm ỉ cháy chờ dịp sẽ bùng lên. Theo thói quen, Bảo Trung lại bước ra phía bờ kè ngoài cảng, phong cảnh thật hấp dẫn, tàu bè ra vào tấp nập, xe cộ huyền náo, anh không ngờ tới phía sau mình, từ một góc đường có ba tên ngồi trong một chiếc xe tắc xi vẫn dán mắt theo dõi từng bước đi của anh, chúng đã bám sát từ lâu và không bỏ qua một cử chỉ nhỏ của người chúng đang theo dõi. Tên lái xe hỏi hai tên ngồi sau:

- Có chắc đúng hần không?

Một tên đáp:

- Đúng rồi! Tao nhận không lầm đâu, nó sắp quay về đấy, liệu mà bám chắc.

Tên lái xe nói:

- Đến ngã tư, tao sẽ cho xe đỗ đón đầu nó, còn chúng mày phải hành động, thật mau nghe không! Chớ để nó kêu một tiếng!

- Cứ yên chí! Không trượt được đâu.

Dạo quanh bờ cảng một lúc, Bảo Trung xem đồng hồ đã gần 9 giờ, anh bèn quay lại, ghé vào một quầy giải khát nghỉ chân.

Một cô phục vụ người Hoa kiều, mặc váy mỏng áo trễ cổ để lộ phần trên bộ ngực nở nang, bước tới bên anh:

- Quý ngài xơi gì ạ!

- Cho tôi một chai bia nhỏ và một gói Phi-líp Mo-ri. Anh nói bằng tiếng Quảng Đông.

Người phục vụ vội mang bia và thuốc lá đến, đặt lên bàn, cô liếc trộm người khách lạ sang trọng, bỗng cô hỏi:

– Quý ngài có phải ở Đài Bắc tới không ạ?

Bảo Trung ngạc nhiên:

- Sao cô biết?

- Dạ! Em xem y phục của ngài nên em biết, vì Đài Bắc chính là quê hương em.

-Ồ thế thì rất may mắn, chúng ta là đồng hương.

Nhưng cô phục vụ không thể đứng nói chuyện với anh lâu được vì rất nhiều khách mới bước vào.

Khung cảnh bờ kè này cũng vui mắt, những quán hàng giăng nhiều đèn xanh đỏ kết hoa, những bộ bàn ghế lưu động có thể xếp gọn, bày la liệt choán gần hết lối đi và những đôi trai gái phóng đặng ngồi thủ thỉ bên nhau, cùng những bóng áo xanh, đỏ chạy lăng xăng phục vụ tới từng bàn với những nụ cười duyên dáng.

Bỗng có thêm hai người khách mới, họ kéo ghế ngồi ở chiếc bàn kề bên. Bảo Trung đưa mắt nhìn, bắt gặp hai cặp mắt cùng liếc trộm anh. Một cảm giác khó chịu dâng lên trong người. Anh chú ý nhìn: Một tên cao lớn, lông mày rậm và một tên béo lùn mặt phị, cả hai cùng mặc quần chần ống và đều khoác bờ-lu-dông cô-m-ba của Mỹ với những cái túi rộng thùng thình. Bất giác Bảo Trung nhớ đến khẩu súng giảm thanh dưới dạng chiếc bút máy, gài trong túi ngực, anh thấy yên tâm. Hai người khách lạ cũng uống bia, nhưng vẫn liếc trộm anh, thỉnh thoảng lại nói với nhau bằng tiếng lóng. Thấy ngồi lâu không lợi, Bảo Trung gọi cô gái tới tính tiền. Anh vừa rời khỏi chỗ ngồi vài bước thì hai tên lạ mặt cũng vội xô ghế đứng lên bước theo anh, một tên thọc tay vào túi áo còn một tên bước vội vượt lên phía trước anh. Thấy khác ý, Bảo Trung chuẩn bị đối phó, quả nhiên tên cao lớn đi trước bỗng quay phắt lại chắn lối, cặp mắt sắc lạnh của hắn nhìn anh trừng trừng rồi hạ lệnh:

- Ngài cho mượn chiếc đồng hồ đeo tay!

Cùng lúc tên đứng sau rút ở túi áo ra một con dao tự động, hấn bấm nút, lưỡi dao nhọn bật ra sáng loáng kề sát mạng sườn anh và nói thêm:

- Biết điều phải tuân theo không toi mạng!

Tình thế vô cùng hiểm nghèo. Người chiến sĩ tình báo phải luôn luôn chuẩn bị cho mình đối phó với mọi trường hợp bất trắc bằng sự phản ứng linh hoạt. Một đức tính cần thiết phải có là sự nhạy cảm do tác động ngoại hình, đó là “linh tính” hay “giác quan thứ sáu”. Ở Bảo Trung cũng vậy, anh đang chờ đón điều hiểm nghèo đến với mình bằng một sự bình tĩnh vững vàng. Làm ra vẻ ngoan ngoãn, Bảo Trung cởi chiếc đồng hồ đeo tay đặt vào lòng bàn tay trái, chìa ra phía trước tên cao lớn, hấn mỉm cười hài lòng rồi vội đưa tay ra đón lấy chiếc đồng hồ. Anh chỉ chờ có thế, khi tên cao lớn vừa đưa tay ra, bằng một động tác nhanh kỳ lạ, anh bước chân phải lên một bước, xoay nghiêng người rồi vung tay chop lấy cánh tay tên cao lớn như một gọng kìm sắt, anh vặn ngược tay hấn rồi bằng thế võ điêu luyện, quật lộn ngửa tên cao lớn văng vào người tên béo lùn, khiến tên này vội vàng rút tay dao lại, chỉ chậm một chút thì chính hấn lại giết đồng bọn. Chưa kịp hoàn hồn thì hấn lại nhận luôn một cú đá vào mạng sườn. Hấn, vội ôm bụng nhẩn nhó quay đầu chạy bỏ mặc tên cao lớn nằm sóng soài trên nền đá.

Thấy ồn ào, mọi người đổ xô nhau lại. Có tiếng còi rúc của cảnh binh. Bảo Trung chưa kịp phân trần thì bỗng có một người kéo tay anh và nói:

- Mời ngài theo tôi ra khỏi nơi đây, không cảnh binh đến lại rầy rà.

Nhìn người lạ mặt đã đứng tuổi, ăn mặc đứng đắn đang cầm tay kéo đi, anh nghĩ ông ta nói phải bèn đi theo. Một chiếc xe du lịch đỗ sát lề đường, người đứng tuổi mời anh lên và nói:

- Xin mời ngài lên xe, tôi sẽ đưa ngài về, nhà ngài ở phố nào ạ?

Cảm động trước sự ân cần của người lạ mặt và cũng muốn rút khỏi nơi đây một cách nhẹ nhàng nên anh vui lòng:

- Rất cảm ơn ngài, cho tôi về khách sạn “Ô-lanh-pich”.

Người lạ mặt mở cửa sau xe mời anh bước lên, trong xe cũng đã có một vị khách ngồi sẵn, hấn nhìn anh khẽ nhếch mép cười. Anh bước lên ngồi giữa hai người khách lạ. Xe rú máy chuyển bánh, bờ cảnh xa dần, xe tăng tốc độ

chạy quảng trường Rây-phơ-lít, qua những nhà hàng rực rỡ đèn xanh đỏ, những hàng chữ quảng cáo nhấp nháy.

Xe chạy mãi, Bảo Trung lấy làm lạ, anh nhắc lại:

- Cho tôi về khách sạn “Ô-lanh-pich”.

- Sắp tới nơi rồi quý ngài ạ!

Con người lịch sự đã mời anh lên xe và vừa nói “quý ngài” ấy bỗng bật cười khanh khách, anh ngạc nhiên quay nhìn, thì đã thấy ông ta thản nhiên cầm khẩu súng ngắn, hướng nòng về ngực anh nói:

- Mong ngài im lặng cho.

Một cái chém tay của Bảo Trung làm khẩu súng của hắn văng ra ngoài, tiếp theo là một đòn “ác tê mi” vào cổ, hắn vội cúi đầu né tránh, trong khi đó vị khách ngồi sẵn trên xe từ trước bỗng vung trong tay một chiếc khăn đập vào mặt anh, một mùi hăng hắc xông ra. Bảo Trung choáng váng tức thờ, mắt anh hoa lên, liền lúc đó có đôi bàn tay cứng như cùm ấn đầu anh xuống.

Hoàn toàn mất hết cảm giác, anh bị ngất đi vì thuốc mê!

Hai tên lạ mặt liền trói chặt tay anh lại, lấy khăn đen bịt mắt sau đó người khách ngồi sẵn trên xe lại rút ra một lọ thuốc nhỏ, mở nút đặt vào mũi Bảo Trung, anh hắt hơi liên tiếp mấy cái rồi dần tỉnh. Bọn chúng lại để anh ngồi chỗ cũ. Thất thế, anh đành im lặng.

Xe rú ga lao với một tốc độ khủng khiếp, những lúc rẽ ngoặt người anh bị chao đi chao lại bên cánh tay những tên gian.

Tiếng ồn ào của phố phường đã giảm bớt, xe đang chạy trên đường vắng, Bảo Trung cảm thấy chúng dẫn anh tới một vùng hẻo lánh ngoài thành phố. Bọn này là ai? Chúng bắt cóc anh với mục đích gì? Chúng cần gì ở anh? Bảo Trung vô cùng lo ngại, anh ân hận vì đã không nghe lời khuyên của Ngọc Mùi. Khoảng 15 phút sau, ô tô giảm tốc độ dừng lại trước một cổng sắt. Cổng mở, xe lại từ từ chạy vào. Bảo Trung nghe rõ, tiếng bánh xe lăn trên sỏi lạo xạo, tiếng lá cây gió thổi rì rào, hình như đã vào trong một khu vườn nào đó.

Khi xe đã dừng hẳn, một tên gian mở cửa đày Bảo Trung xuống, dẫn anh bước lên một cầu thang.

Tới lúc mảnh vải đen bịt mắt được tháo ra thì Bảo Trung phải nhắm lại trong vài giây vì ánh điện nê ông sáng chói. Bảo Trung đang đứng trong một căn phòng rộng, bây giờ có thể nhìn thấy rõ đây là một phòng khách. Một bộ xa lông kê giữa phòng, xế phía trong, một chiếc bàn giấy to quá khổ đặt không đúng chỗ thành ra có vẻ kệch cỡm chướng mắt. Một chiếc tủ nhỏ đứng sát tường, trong để sách vở giấy má ngổn ngang. Trên tường treo một số khung ảnh khá đẹp, nhưng chủ nhân hoặc vì dễ tính hoặc vì không có óc thẩm mỹ nên đã treo lung tung, tùy tiện, tương xứng với những đồ vật bày biện trong phòng.

Một người mặt sần sùi khoảng 40 tuổi, ngồi sau chiếc bàn giấy, hẳn đang ngửa mặt lên trần hút thuốc lá, vẻ đắc ý. Hắn chỉ đảo mắt nhìn Bảo Trung khi anh cất tiếng hỏi bằng tiếng Pháp:

- Các ông là ai? Bắt tôi để làm gì?

Tới lúc này hẳn mới sững sốt chăm chú nhìn anh rồi cũng trả lời bằng tiếng Pháp:

- Xin mời ngài ngồi đã, chúng tôi cần nói chuyện với ngài một cách đứng đắn.

Rồi hắn quát mấy tên tay sai:

- Hãy cởi trói cho ngài chúng bay! Đồ ngu! Để ngài đứng mãi thế?

Sau khi được cởi trói, Bảo Trung lớn tiếng:

- Các ông cần gì ở tôi? Tôi sẽ không trả lời nếu các ông không nói rõ mục đích việc làm mờ ám này.

Tên chủ điền đậm chìa tay mời:

- Xin lỗi ngài, các nhân viên của tôi đã quá tay xúc phạm tới ngài, mong ngài bỏ qua cho, mời ngài ngồi xuống đã. Vâng, xin thưa. Với ngài, vì chúng tôi có chút việc cần nên mới phải mời ngài đến đây một cách không được lịch

sự cho lắm, mong ngài hiểu cho. Chúng tôi mới được biết ngài cùng quý phu nhân vừa từ Đài Bắc tới đây vài hôm...

Bảo Trung thấy vững tâm, anh đoán mình đang bị rơi vào ổ côn đồ lưu manh, chúng không biết anh từ Hà Nội đến đây, như vậy bí mật vẫn bảo toàn. Anh quắc mắt nhìn tên chủ, khiến hắn phải tránh ánh mắt của anh, hấn lúng búng, nói tiếp:

- Thưa ngài! Chúng tôi được biết rằng ngài có mang theo một số tiền để mua hàng, chắc rằng chưa dùng đến và ... công ty của chúng tôi đang cần một số tiền mặt để xây dựng một công trình, vì vậy phiền tới ngài cho chúng tôi vay tạm một ít, khoảng nửa số vốn của ngài, đó là yêu cầu của chúng tôi.

Biết rõ bọn này giở thủ đoạn tống tiền, Bảo Trung cố làm vẻ ngạc nhiên:

- Các ông nhầm rồi! Tôi chỉ là một khách du lịch bình thường, có tiền của gì đâu.

Tên chủ cười nhạt:

- Thưa ngài Quán Kính Hoa! Chắc ngài cho rằng các nhân viên của tôi quá tồi chẳng, nên đã bắt nhầm ngài? Xin thưa rằng những hạng nhà giàu các ngài đi tới đâu đều có người của chúng tôi theo sát đến đấy và khi chúng tôi đã muốn thì không ai thoát được đâu.

Bảo Trung vờ lắc đầu, anh liếc nhanh ra phía cửa. Hai tên lưu manh hồi nãy đang khoanh tay đứng án ngữ, còn tên lái xe thì ngồi trên chiếc ghế đẩu sau anh, tay lăm lăm khẩu súng ngắn. Bảo Trung lấy vẻ tự nhiên, với tay rút một điếu thuốc trên bàn, châm lửa hút và bằng một giọng cả quyết anh nói:

- Thưa, ngài chủ nhân, tôi cam đoan với ngài rằng các nhân viên của ngài đã nhầm lẫn vì bắt lút một đối tượng, xin thú thật với ngài, tôi chỉ là một người du lịch, một nghệ sĩ nghèo nàn mà thôi. Chẳng tin xin ngài hãy đưa tôi mượn một chiếc đàn ghi ta tôi sẽ hát để ngài nghe.

Tên chủ bỗng cười khanh khách:

- Tôi cũng tin như vậy đó! Ngài là một nghệ sĩ, một kịch sĩ có tài, thật vậy! Nhưng thôi đủ rồi, để cho cuộc hội đàm của chúng ta chóng vánh, buộc lòng tôi phải để ngài xem vật quý này - nói đoạn hấn rút túi, chìa ra một tấm ảnh, tấm ảnh chụp một cặp vợ chồng vừa bước xuống sân bay, chính là anh với Ngọc Mùi. Hấn đặc ý:

- Phải chăng đây không phải là ông bà Quán Kinh Hoa.

Bảo Trung làm ra vẻ không chú ý đến tấm ảnh chụp trộm, anh lắc đầu:

- Có thể đây là một sự ngẫu nhiên, chẳng may cho tôi mà các nhân viên của ngài đã ngộ nhận.

Tên chủ nghiêm sắc mặt, những nét bực dọc không kiềm chế được đã hiện trên đôi mày cau có, hấn ném tấm ảnh xuống mặt bàn và đứng vùng dậy nói xẵng:

- Thôi tùy ngài, ngài không nên làm mất thì giờ của chúng tôi. Bây giờ chỉ có hai điều kiện: Một là chịu chuộc mạng năm chục nghìn đô la, hai là sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở về! Tôi cho ngài 5 phút để suy nghĩ.

Bảo Trung thở dài, không ngờ lại xảy ra cơ sự thế này. Anh tự trách mình không theo lời dặn của Ngọc Mùi. Trước mặt anh là một tên cướp đáng sợ, chúng đã nói là làm. Nghĩ đến khẩu súng tự động dưới dạng chiếc bút máy vẫn còn nguyên trong túi ngực, Bảo Trung liềm tính một nước cờ... Được lắm, nếu cần hãy xử trí với tên đầu sỏ này!

Nhưng, liệu anh có thoát khỏi nơi này không? Thân cô thế cô, không có người yểm trợ? Không, cần phải bảo vệ an toàn để hoàn thành nhiệm vụ to tát hơn. Bảo Trung nén lòng dành nói:

- Thôi được, nếu các ngài đã cố tình ức hiếp chúng tôi, chúng tôi đành chịu, nhưng các ngài lấy đủ 50 nghìn thì quả thật các ngài đã triệt hết đường sinh sống của chúng tôi.

Tên chủ tươi hấn nét mặt, hấn gật gù:

- Ngài biết điều lắm! Như thế có phải đỡ mất thì giờ không?

Nói đoạn, hấn rút khăn bàn lấy một mảnh giấy và cây bút đưa anh rồi bảo:

- Ngài hãy viết đi! Ghi theo lời tôi đọc...

Miễn cưỡng, Bảo Trung cầm bút, hẩn đọc với một giọng trịnh trọng và thỏa mãn:

Gửi Quán phu nhân!

Hồi 22 giờ ngày...

Nhận được giấy này, em đem ngân phiếu ra ngân hàng lĩnh 50 nghìn đô la, đem lại đường Lanh-côn giao cho một người lái xe tắc xi, số hiệu xe W.B.420, đậu ở góc vườn hoa.

Rất cần! Anh sẽ được về với em ngay. Thời gian không quá 10 giờ sáng ngày,...

Quán Kinh Hoa

Viết xong, hẩn bắt Bảo Trung ký tên rồi trao tối hậu thư cho tên tay sai đem lại khách sạn giao cho Ngọc Mùi, đoạn hẩn vui vẻ bảo Bảo Trung:

- Nếu yêu cầu của chúng tôi thỏa mãn, thì ngài sẽ được tự do, ngược lại, như ngài đã biết đấy không việc gì ở trên đời này mà chúng tôi không làm nổi!

Rồi hẩn quay bảo tay sai:

- Sửa soạn phòng cho tiên sinh nghỉ đi bay! Phải sẵn sóc ngài tử tế nghe! Một tên hầu mời anh sang phòng bên, Bảo Trung buồn rầu bước theo nó, lòng rối bời như mớ bòng bong

*

* *

Về tới phòng ngủ, Ngọc Mùi không thấy Bảo Trung đâu, ả hốt hoảng cất tiếng gọi, không ai đáp lại, chợt ả nhìn thấy một mảnh giấy để trên bàn, vội cầm lên xem.

Đọc xong thư của Bảo Trung, Ngọc Mùi cúi kính vò nát ném xuống sàn, ả bực mình vì anh chàng bướng bỉnh dám tự ý bỏ đi chơi khuya.

Bỗng một tiếng chuông, cửa phòng hé mở, một người phục vụ cầm lên một lá thư dán kín đưa cho ả, Ngọc Mùi xé ra xem và thất sắc. Đó là bức thư tổng tiền mà tên trùm gang tơ đã đọc cho Bảo Trung viết. Vừa giận, vừa lo, ả lạng người đi, tự trách mình đã không có những biện pháp quyết liệt để ngăn cản nổi Bảo Trung, nên mới xảy ra chuyện rắc rối này. 50 nghìn đô la! Cả số tiền Ô-buyn giao cho để chi phí vào khoản mua tài liệu, nay bỗng nhiên bị mất trắng chỉ vì tính ngang ngạnh của anh chàng khó bảo. Ngọc Mùi nghĩ càng thấy căm ghét. Bảo Trung. Thôi kệ xác hắn. Chẳng hơi đâu mà chuốc lấy cái vạ vào thân, cứ báo cáo về cho đại tá và xin người khác sang giúp việc.

Nghĩ vậy, song Ngọc Mùi lại thấy lòng không nở, ả thấy không thể làm như thế được, một cái gì day dứt tâm hồn. Không, phải tìm cách cứu hắn mới được. Ngọc Mùi lấy lại bình tĩnh, sau khi lấy vài thứ cần thiết, ả vội xuống tìm người quản lý khách sạn hỏi rõ tình hình về lá thư do ai mang lại, đoạn thuê xe đến trụ sở cảnh sát địa phương nhờ họ can thiệp việc này. Nhưng suy nghĩ kỹ, Ngọc Mùi thấy rằng có nhờ họ cũng chẳng ích gì mà còn nguy hiểm cho tính mạng Bảo Trung, ả bèn thay đổi ý kiến, quyết định đến cầu cứu tên tình nhân họ Hoàng.

Thấy Ngọc Mùi đến, Hoàng mừng rỡ hỏi ngay:

- Em đồng ý lại với anh đấy chứ?

Ngọc Mùi buồn rầu ngồi xuống ghế, chậm rãi nói:

- Hoàng huynh! Nhờ anh giúp em một việc, cần lắm! Em hy vọng vào anh đấy!

Hoàng ngạc nhiên đến bên Ngọc Mùi cầm tay hỏi:

- Có việc gì vậy? Với em thì anh không tiếc gì cả đâu!

- Em cần một số tiền, trong khoảng 10 ngày sẽ trả lại anh.

- Để làm gì thế? Cần nhiều không?

- Để dùng vào một việc rất cần, sau này sẽ nói cho anh biết! Anh cho em vay 50 nghìn đô la.

Hoàng căn môi, kinh ngạc:

- Trời ơi! Nhiều thế cơ ư?

- Vâng 50 nghìn, chỉ 10 ngày sau sẽ trả lại anh thôi.

Hoàng chần chừ:

- Anh không tiếc em đâu, nhưng hiện nay anh cũng đang dùng vào việc quan trọng... để anh nghĩ xem cô cách gì giúp em không?

Ngọc Mùi thất vọng:

- Anh hứa rằng anh không tiếc gì kia mà, nếu không thì nguy mất!

- Sao vậy? Có thể cho anh biết qua sự việc được không?

Ngọc Mùi lắc đầu:

- Cần tiền để đặt một món hàng, thế thôi nếu anh có thể giúp được thì tốt, còn không thì cũng chẳng cần.

Ngọc Mùi giả bộ giận dỗi, quả nhiên tên Hoàng bỗng trở nên ngoan ngoãn, hấn vội ngồi xuống cầm chặt lấy cánh tay Mùi:

- Thôi được, vì em tất cả, anh sẽ gắng thu xếp giúp em, nhưng... hôm nay ở lại đây với anh nhé!

Ngọc Mùi gỡ tay hấn ra rồi ngọt ngào:

- Hoàng huynh! Anh là người rất tốt, em biết lắm, nhưng hôm nay, em chưa thể ở lại đây với anh được, vì công việc còn bừa bộn, anh tha lỗi cho... còn số tiền kia thì em cần có ngay sáng mai, anh chuẩn bị cho em và chắc chắn đấy nhé!

Hoàng căn môi, chép miệng:

- Anh đã hứa giúp là giúp, không ngại, miễn là em hiểu cho lòng anh. Vậy sáng mai em cứ lại đây sớm mà lấy.

Ngọc Mùi vui vẻ đứng dậy, ả bá cổ Hoàng đặt một chiếc hôn.

- Cảm ơn anh, rất cảm ơn anh!

Hoàng tiễn chân Mùi ra tận cổng, lòng băn khoăn vì yêu cầu quá đột ngột của người yêu, đối với hắn, số tiền 50 nghìn không phải là to, nhưng hắn cũng không phải là cái mỏ dễ đào. Bỗng chợt nhớ ra điều gì quan trọng, hắn hỏi Ngọc Mùi:

- À, còn chỗ ở của em? Có thể cho anh biết được không? Để có thể anh mang tiền lại sớm cho em.

- Thôi, không phiền anh đến nữa, em sẽ lại nhà anh, còn chỗ ở của em hiện nay khách sạn Thế giới, buồng số 6, gác hai.

- Ồ, thế ư?

Hoàng khẽ kêu lên kinh ngạc.

Ngọc Mùi không chú ý đến sự ngạc nhiên của hắn, ả chào tạm biệt rồi cầm đầu bước nhanh về chỗ ở, lòng tràn ngập một sự hờn giận pha lẫn lo âu. Sự việc sẽ đi đến đâu? Nếu không giải quyết trọn vẹn chuyến này thì tan nát cả ước mơ.

*

* *

Sau khi biết được chỗ ở của Ngọc Mùi, tên Hoàng vội trở về phòng làm việc quay điện thoại.

Cầm ống nghe, Hoàng băn khoăn, một nét nhăn hiện trên vầng trán bóng nhoáng sấp thơm. Từ đầu dây bên kia có tiếng nói:

- A lô! Ai đấy?

- Hoàng đây! A lô!

Tiếng nói ở đầu dây bên kia trở nên cung kính:

- À, Hoàng chủ nhân đấy à? Ngài vẫn khỏe chứ?

Hoàng ngắt lời:

- Anh Lã đấy phải không? Thế nào, công việc tiến hành đến đâu rồi? Sao các anh không báo cáo về cho tôi biết tin?

- Dạ! Thưa Hoàng huynh: Mọi việc đều tiến hành tốt đẹp, chúng tôi định báo cáo sớm mai vì sợ ngài mất giấc ngủ. A lô! Thưa chủ nhân, xin báo cáo với ngài, chúng tôi đã tóm được con bò sữa một cách dễ dàng và êm thấm. Hần đã chấp thuận yêu cầu của ta sáng mai sẽ nộp đủ số tiền mua hàng.

- Các anh đặt giá bao nhiêu đấy?

- Dạ, thưa chủ nhân, 50 nghìn đô la đấy ạ! Ngài nghĩ thế nào, xin cho thêm ý kiến?

50 nghìn đô la, con số sao khớp với yêu cầu của Ngọc Mùi? Hoàng giật mình, cau mày hỏi tiếp:

- A lô! Các chú khá lắm! Nhưng này, cho tôi biết con bò ấy ở đâu thế?

- Một tên mập ở Đài Bắc đấy ạ!

Hoàng ngắt lời:

- Tôi biết rồi! Nhưng muốn hỏi hẳn trọ ở đâu cơ chứ?

- Dạ bẩm ông chủ, bọn chúng ở khách sạn Thế giới đấy ạ!

Không còn nghi ngờ gì nữa, Hoàng chắc lười: Thôi đúng rồi, phải chăng người đã cùng đi với Ngọc Mùi tới đây mà cô ta đã nói dối mình là cùng đi với bà chị họ, vậy thì gã là thế nào với Mùi? Nghĩ vậy hẳn bèn hạ lệnh:

- Này chú Lã, chú hãy dẫn người đó lại đây ngay để tôi xem mặt ngay chưa? Và chớ làm gì mất lòng hẳn nhé!

- Dạ, xin tuân lệnh, tôi sẽ bảo chú Dương nó dẫn đến ngay cho ông chủ, à mà cả tôi nữa.

- Được!

Đặt ống nói xuống, Hoàng bóp trán rồi đi lại quanh phòng. Các nhân viên của hẳn đã bắt cóc một người mà người đó lại có quan hệ với Mùi. “Vợ chồng nhà kinh doanh trẻ tuổi Quán Kinh Hoa từ Đài Bắc vừa tới”. Hừ! Cái

tên mới lạ tai chứ! Ngọc Mùi đã lấy chồng ư? Không có lẽ, thì chẳng phải bọn tay chân đã báo cáo trước là có một cặp vợ chồng? Nhưng tại sao Quán Kinh Hoa phải đi thuê riêng buồng ngủ ở khách sạn “Ô-lanh-pich”? Thế là thế nào, hay là người này là chồng của bà chị họ cô ta?

Những ước đoán cứ xáo trộn trên đầu Hoàng, hấn chợt nhớ đến một tấm ảnh mà bọn tay sai gửi đến bữa trước mà trong lúc bận việc hấn chỉ liếc qua, hấn vội mở ngăn bàn ra tìm. Hấn rất kinh ngạc khi nhận rõ trong ảnh Ngọc Mùi đang khoác tay một thanh niên trẻ tuổi từ sân bay đi ra...

Lòng ghen tức ngấm ngầm nổi dậy, mặt hấn nóng bừng đầu nhưc nhối khó chịu, hấn bèn rót một cốc rượu mạnh.

Bỗng có tiếng chuông báo, cánh cửa phòng hé mở, tên Lã bước vào nghiêm trang báo cáo:

- Thưa ông chủ, chúng tôi đã dẫn anh ta đến.

- Cho mời vào.

Tên Lã giơ tay ra hiệu. Hai tên tay sai dẫn Bảo Trung bước vào.

Thoáng nhìn, Hoàng nhận ngay ra người trong ảnh, hấn hấn học hất hàm:

- Mời ngài ngồi!

Bảo Trung bước tới chiếc ghế. Hấn mở hộp thuốc lá đầy tới trước mặt anh

- Dám hỏi Quán tiên sinh: Ngài cùng quý phu nhân mới ở Đài Bắc tới đây?

- Các ngài đã biết cả rồi, hà tất phải hỏi!

Tên Hoàng lắc đầu:

- Không thưa ngài, theo tôi dự đoán thì ngoài không phải là người Đài Bắc.

- Vâng, ngài đoán rất đúng, tôi là Hoa kiều mới ở Pháp về.

- Ngài lập gia đình lâu chưa?

- Vài năm nay.

Tên Hoàng sững sốt, mới cách đây 6 tháng Ngọc Mùi còn gặp hấn ở Hồng Kông và cô ta hãy còn là một thiếu nữ vậy mà anh ta lại nói là lập gia đình đã vài năm. Việc này chắc có gì uẩn khúc. Lòng của hấn bỗng xẹp xuống, hấn ôn tồn hỏi tiếp

- Xin lỗi ngài, tôi quá tò mò nhưng vì một điều cần biết nên phải hỏi ngài, vậy quý phu nhân cũng cùng ở Pháp về?

- Lễ tất nhiên.

Bảo Trung cũng lấy làm lạ về thái độ dò xét của Hoàng, tuy nhiên anh vẫn trả lời dứt khoát.

Một phút im lặng, tên Hoàng nhú đôi mày, hấn ra hiệu cho bọn tay chân lui ra ngoài rồi tự tay rót rượu mời Bảo Trung

- Quán tiên sinh! Theo tôi hiểu thì những lời ngài vừa nói đây đều là không đúng, tôi mong ngài thành thực hơn.

Bảo Trung cả quyết:

- Nếu ngài không tin thì... điều đó tùy ngài, các ngài còn muốn gì ở tôi nữa? Bao nhiêu tài sản của chúng tôi ngài cướp trắng cả rồi, các ngài còn muốn xoay xở cái gì nữa? Chẳng còn gì đâu!

Tên Hoàng bỗng cười nhạt:

- Tôi không cần đến tiền, mà chỉ cần ngài nói cho tôi rõ một điều: quan hệ giữa ngài và Ngọc Mùi thế nào? Theo tôi hiểu thì hai người chưa hẳn đã là vợ chồng.

Đến lượt Bảo Trung ngạc nhiên, tên trùm gang tơ ma quái này cần biết chuyện đó để làm gì? Hay là hấn quen biết Ngọc Mùi, để thí nghiệm xem ước đoán của mình đúng hay sai, anh trả lời:

- Thưa chủ nhân, ngài quá tò mò đấy! Đó là chuyện riêng của gia đình chúng tôi, tôi nghĩ rằng không liên quan gì đến các ngài. Các ngài đã bắt chúng tôi nộp 50 nghìn, thì vâng ngày kia sẽ có 50 nghìn, thế là đủ rồi hà tất phải hỏi chuyện lôi thôi.

Giọng tên Hoàng trở nên tha thiết:

- Quán tiên sinh! Mặc dù ngài là một nhân vật thế nào đi nữa, thì những điều tôi yêu cầu ngài cũng không nên từ chối, vì không có lợi cho ngài. Tôi xin hứa sẽ không làm gì hại đến công việc của ngài nếu ngài mới rõ cho tôi biết giữa ngài và Ngọc Mùi quan hệ thế nào? Không nên làm mất thì giờ chung của chúng ta.

- Ngài chỉ cần biết thế thôi chứ?

- Vâng, xin nhắc lại: “Tôi chỉ cần biết rõ quan hệ giữa hai người?”
Bảo Trung đã khẳng định ước đoán của mình đúng. Sau một vài giây suy nghĩ, anh đáp:

- Vâng, tôi xin nói thật: Chúng tôi không phải là vợ chồng. Tôi chỉ là người thư ký giúp việc cho bà ấy trong thời gian buôn bán ở đây. Và tôi nhận làm chồng bà ấy tạm thời chỉ là để dễ dàng giao dịch với các công ty ngoại quốc mà thôi.

Mặt tên Hoàng bỗng tươi tỉnh hơn, hấn sốt sắng hỏi:

- Ngài nói thật đấy chứ?

- Vâng, đúng như thế, vì vậy tôi phải thuê riêng buồng ngủ.
Tên Hoàng thở phào, hấn đã trút được hết những thắc mắc ghen tuông, hấn sôi nổi nói:

- Quán tiên sinh ạ! Tôi biết lắm, tôi nghi là vì anh còn quá trẻ, so tuổi anh với cô ta ngang nhau. Nhưng thôi chuyện đó không có liên quan gì đến tôi cả, anh có muốn đề nghị chúng tôi giảm bớt số tiền chuộc đi không? Hoặc là nếu các nhân viên của tôi quá bất lịch sự với anh thì tôi sẽ bảo chúng đối xử cho tử tế.

Tôi hứa với anh là chúng tôi sẽ chỉ nhận 10 nghìn thôi, thế cũng tạm đủ rồi và mai thì anh sẽ được tự do.

Nói xong hấn bấm chuông gọi bọn tay chân rồi nói:

- Thôi đã khuya rồi, mời anh về địa điểm nghỉ. Cứ yên tâm, đừng ngại.

Đoạn hấn quay bảo tên Lã:

- Chú đưa tiên sinh về nghỉ, bảo chúng nó tiếp đãi ngài thật tử tế và ngày mai chỉ nhận 10 nghìn thôi nghe không?

Ra khỏi biệt thự “Tùng Lâm”. Bảo Trung lấy làm lạ về sự đối xử của tên Hoàng, trí xét đoán và sự nhạy cảm của anh đã giúp nhiều thuận lợi bỗng nhiên được giảm 40 nghìn đô la tiền chuộc. Giữa tên trùm và Ngọc Mùi ắt hẳn có sự quan hệ gì phức tạp. Dù sao mặc lòng, Bảo Trung vẫn thấy mình đáng trách. 10 nghìn đô la không phải là nhỏ, còn cả danh dự của mình nữa.

Không, không thể để mất không 10 nghìn một cách dễ dàng, phải thoát khỏi tay chúng, phải cho chúng biết rằng chúng đã gặp một đối thủ lợi hại! Với lòng quyết tâm tin tưởng vào tài trí của mình, của chính nghĩa, Bảo Trung vững dạ, anh tự nhủ: sẽ không mất một xu nhỏ nào cho tội gắng tởm đồ đệ của Hoa Kỳ này.

*

* *

Khoảng 9 giờ sáng hôm sau: Ngọc Mùi đến nhà Hoàng với hy vọng tên Hoàng giúp đỡ số tiền hắn hứa, nên vừa gặp, ả hỏi ngay:

- Thế nào Hoàng huynh! Anh đã thu xếp cho em chưa?

Hoàng nhìn ả bằng con mắt xoi mói rồi thủng thỉnh nói:

- Tiền thì đã sẵn có đây rồi, nhưng anh muốn biết rõ em sử dụng vào việc gì đã?

Ngọc Mùi tươi tỉnh đáp:

- Hoàng huynh! Anh là người rất tốt, cảm ơn anh. Còn số tiền, sử dụng vào việc gì kệ em, anh hỏi làm gì? Đây là một công việc riêng của em, không liên quan gì đến anh, đừng hỏi nữa nhé!

Hoàng nhếch mép cười kín đáo, hắn rút ngăn bàn lấy ra tấm ảnh ném xuống trước mặt Mùi:

- Em đã nói dối anh, thế ai đây? Nhìn tấm ảnh bị chụp trộm hôm ở sân bay.

Ngọc Mùi hốt hoảng, biết không thể giấu nổi hắn nữa, ả cắn môi và không giữ nổi điềm tĩnh, ả buột miệng:

- Thế là anh biết cả rồi! Thằng ngốc, chỉ vì cái thằng ngốc này nên xảy ra lùm chuyện lôi thôi!

Tên Hoàng phá lên cười khanh khách:

- Chết thật, sao lại nở mắng đức lang quân là thằng ngốc! Cô em?

Ngọc Mùi giận dữ hét to:

- Chồng con gì cái thằng mất dạy ấy! Thôi Hoàng huynh, anh đừng làm khổ tôi nữa!

Nói xong, thuận tay ả xé vụn tấm ảnh.

Tên Hoàng đắc ý, hần thấy lòng vui vẻ hần lên, như vậy là Quán Kinh Hoa đã nói đúng, sự ghen tuông tiêu tán hết, hần bước đến vỗ về an ủi Mùi:

- Thôi đi em, đừng bức mình nữa, việc này anh đã rõ cả rồi, có một điều là cô em tôi vẫn không thay đổi tính nết, hay chơi trò mạo hiểm, bạt mạng quá xá! Ở cái xứ hỗn loạn này mà không tìm đến một chỗ dựa vững chắc thì nguy hiểm lắm! Thôi cứ yên tâm anh sẽ giúp cô.

- Anh lấy đâu ra tấm ảnh này, và tại sao anh lại biết rõ chuyện chúng tôi, hay là chính bọn anh nhúng tay vào vụ này đấy?

Tên Hoàng hơi lúng túng, nhưng hần điềm tĩnh đáp:

- Không đâu! Anh có bao giờ làm những chuyện tầm bậy như thế! Còn tấm ảnh thì có gì khó hiểu, ở đây bất cứ chỗ nào cũng có nhân viên của anh công tác, vì vậy có chuyện gì xảy ra mà anh chẳng biết! Cái anh chàng cùng đi với em lúc bị bắt cóc chắc có nhân viên của anh trông thấy nhưng không cứu được. Cái bọn lưu manh ấy ở đây khá đông, chưa trị nổi! À mà bọn chúng hẹn đến bao giờ thì phải nộp tiền?

- Trước 10 giờ sáng mai, trao cho một tên lái xe tắc xi.

- À ra thế! Em có ý định nhờ nhà chức trách địa phương đây can thiệp không?

Có nhờ họ thì cũng công toi, mà rồi nguy hiểm cho anh ta, vì vậy em không nhờ.

Tên Hoàng thâm hiểm hỏi:

- Thế em quý hẳn ta lắm sao?

Ngọc Mùi cau mày đáp:

- Sao anh lại nói thế? Không phải là quý nhưng nó là người giúp việc rất tốt của em, dù sao cũng phải cứu nó. Thôi anh lấy tiền cho em đi!

Tên Hoàng chần chừ:

- Tận 10 giờ sáng mai mới phải nộp kia mà, vội gì, anh sẽ bàn với em những biện pháp đối phó may ra có cách gì gỡ được không, tội gì mà mất không 50 nghìn đô la!

- Anh bảo nên làm thế nào bây giờ? Hay là anh có quen bọn chúng thì anh điều đình giúp em vậy.

Tên Hoàng làm ra vẻ ái ngại, con cáo già đất nhiều thủ đoạn lừa bịp, thật không hổ danh một bên trùm gang tở, hẳn nói:

- Ngọc Mùi ạ! Anh sẽ sẵn lòng vì em tất cả. Cả sự nghiệp lẫn thân thể của anh, việc này rất quan trọng nhưng anh hứa là sẽ giúp em trọn vẹn chỉ cần em hiểu rõ lòng anh là đủ.

Ngọc Mùi cảm động:

- Hoàng huynh! Anh là người đáng quý mến nhất của em, xin cảm ơn anh nhiều.

- Em còn khách sáo lắm, sao không thể là người đáng yêu nhất được? Thế này nhé, hôm nay em cứ ở lại đây với anh, ta bàn kỹ kế hoạch đối phó việc này, cùng lắm thì tiền đây anh đã sẵn rồi, đừng lo gì cả. Đồng ý không? Có thể anh sẽ điều đình với bọn chúng. . .

Ngọc Mùi chép miệng:

- Thế cũng được, nhưng anh phải để cho em được yên tĩnh nhé!

Tên Hoàng mừng rỡ, hân cười xảo quyệt:

- Tùy ý em, bà chủ tương lai của tôi ạ!

XX. LỖ VỐN

Đã một ngày qua.

Bảo Trung bị giam giữ tại khu nhà của bọn cướp tại ngoại vi Xanh-ga-po. Bọn chúng nhốt anh trong một căn phòng trên tầng hai trong một biệt thự rộng rãi có nhiều cây cối rậm rạp, có hồ nước và tường cao bao quanh. Sào huyệt của bọn gang tơ ẩn trong khu nhà cũng giống như những biệt thự khác nên nó đã che mắt được các nhà chức trách ở đây, bởi vì ở những nước tư bản thì bao giờ nhà giàu cũng được các nhà chức trách kiêng nể. Những hành động ám muội, những thủ đoạn sát nhân, bắt cóc, tống tiền thường xảy ra luôn nhưng phần lớn người ta không tìm thấy thủ phạm vì người ta không ngờ rằng những tên nhà giàu lại là những kẻ cướp do đó bọn chúng càng thao túng hoành hành.

Chủ căn nhà này là tên họ Lã mà chúng ta đã quen mặt.

Đứng đầu một tổ chức lưu manh là cánh tay đắc lực của tên Hoàng, tay sai đế quốc Mỹ, tên Lã đã nhúng tay vào rất nhiều tội ác đối với nhân dân sống trên đất Xanh-ga-po. Thường thường tên Lã chỉ huy những vụ cướp bóc, tống tiền, bắt cóc những người có máu mặt. Hành động của bọn chúng đều được che giấu kín đáo.

Trong biệt thự của Lã có những hầm ngầm để thủ tiêu những người không chịu nộp tiền chuộc mạng

Bọn tay chân của Lã được tuyển lựa trong đám cao bồi lưu manh, hung ác. Những tên thân tín được ở ngay trong biệt thự của Lã là tên Dương, tham mưu kiêm lái xe; tên Tiểu Cần và Đại Cần là hai anh em cùng bố khác mẹ, có họ xa gần với tên Lã, ngoài ra còn những tay chân khác, nằm ở các bến tàu, khách sạn, sân bay v.v...

Ngoài nghề nghiệp trên, Lã còn có một cửa hàng kinh doanh ở giữa thành phố do vợ Lã cai quản là cửa hàng mua bán đồ cũ “Phước Tân” và tiệm nháy “Lạc Tân” do người em họ Lã trông nom, vì vậy không ai dám bảo Lã làm ăn không chân chính. Còn việc Lã cấu kết với Hoàng Tứ Khả chặt chẽ vì lý do khác. Bọn chúng đang âm mưu thực hiện một ý đồ to lớn về chính trị để phục vụ cho quan thầy Mỹ.

Trở lại khu nhà chúng đang giam giữ Bảo Trung để tống tiền, chúng nhốt anh vào một buồng trên tầng hai phía sau tòa nhà lớn, có một cửa ra vào

thông xuống cầu thang và một cửa ra ban công hướng ra khu vườn rậm rạp, kiến trúc của căn buồng này giống như một chiếc nhà thủy tạ, vì phía mặt sau biệt thự có một hồ nước hình bán nguyệt ôm lấy xung quanh rất đẹp mắt.

Tầng dưới, trước là chỗ uống trà ngắm cảnh nay không hiểu vì lý do gì tên Lã đã cho bịt kín bằng những chấn song sắt và thả vào đó mấy con khỉ để chúng cắn nhau chí chóe suốt ngày. Một điều lạ nữa là quanh hồ, tên Lã còn cho chăng dây thép gai vây kín, nói là để bảo vệ những giống cá quý hiếm nuôi, lấy giống từ đảo Ha-oai. Nhưng hề tỉnh ý thì thấy rằng: chẳng may có ai vô ý ngã từ ban công tầng hai xuống hồ sẽ không tài nào lên khỏi bờ được. Bọn chúng đã giam giữ Bảo Trung trên căn buồng đó.

Bước chân vào phòng, Bảo Trung nhận thấy đó là một buồng ngủ, góc phòng có kê một chiếc giường Hồng Kông đủ cho hai người nằm, giữa phòng một bộ xa lông nhỏ, giáp tường có một tủ thấp để ấm chén, rượu, và bình hoa v.v... Tường bên trái và phải đều có cửa sổ tròn, có chấn song sắt đan chéo, vừa đẹp mắt vừa kiên cố. Trên tường có treo những bức vẽ, chân dung những danh nhân. Nói chung căn phòng khá lịch sự, nhưng do chủ nhân không có óc thẩm mỹ nên đồ đạc bày biện tùy tiện, nhất là những bức tranh treo trên tường lộn xộn, không cân xứng chút nào.

Bảo Trung đã sống một ngày dài trong căn buồng đó, anh để ý quan sát kỹ từng góc phòng, từng khe cửa. Chiếc cửa thông ra ban công được khóa lại cẩn thận bằng chiếc vòng xích lớn, còn chiếc cửa ra vào thì bị khóa trái cẩn thận rồi. Bảo Trung cố tìm lấy một lối thoát nhưng đều thất vọng, anh đã chú ý nhiều đến chiếc cửa phụ ở trên cửa ra ban công, đó là một chiếc cửa tròn có gắn kính dày. Nếu phá vỡ chiếc cửa đó thì có thể chui ra ngoài để nhảy xuống ban công, nhưng Bảo Trung đã ghé mắt quan sát thấy rằng dù có ra được ban công cũng chỉ có thể nhảy xuống hồ nước, mà nếu đã nhảy xuống hồ thì cũng không có lối lên bởi vì dây thép gai chăng kín. Hơn nữa cái hồ nước đáng nghi ngờ ấy không biết chúng thả những quái vật gì? Đành chịu bó tay sao? Ở miền đất lạ này, anh đành bỏ dở công việc chăng? Bọn gian quả thật bố trí rất chu đáo, khu vực chúng chọn làm sào huyệt này thật nhiều ưu điểm. Nhưng trong sự chu đáo nào cũng có thể có chút sơ hở và trong ưu điểm nào cũng có thể còn nhược điểm. Vậy hãy tìm những sơ hở và nhược điểm của nó mà lợi dụng. Hãy kiên nhẫn tìm tòi.

Bảo Trung quan sát tới những bức tranh treo lộn xộn trên tường. Thật là kỳ quái khi những bức chân dung các danh nhân đáng lẽ phải treo lên cao hơn những tranh phong cảnh thì chủ nhân để thấp lè tè, có một bức tranh vũ nữ Ấn Độ thì lại treo cao tít gần sát trần nhà rất chướng mắt.

Bỗng nhiên bức tranh vũ nữ Ấn Độ đã thu hút sự chú ý của Bảo Trung. Những vết tay mờ mờ còn hiện trên khung ảnh hình như cách đây không lâu đã có người tháo chiếc khung ấy.

Tò mò, Bảo Trung kéo chiếc bàn lại gần, kê thêm chiếc xa lông rồi trèo lên nhấc chiếc khung ảnh xuống.

Sau khi nghe ngóng kỹ không thấy ai ngoài cửa. Bảo Trung mạnh dạn tháo chiếc khung ra xem. Lật hết tấm ván hậu, anh thấy tấm bìa cứng màu đen trên bức tranh, nhưng sau khi lật tấm bìa cứng lên thì anh còn thấy một mảnh giấy trắng mỏng hơi nhàu nát.

Tất nhiên không phải cần một miếng giấy mỏng ấy đệm vào giữa bức tranh, vậy thì vô lý mà người ta phải để miếng giấy vô nghĩa vào đây!

Nhấc mảnh giấy trắng lên, Bảo Trung đưa lên mặt soi, một tia vui mừng hiện lên, anh liền cuộn nhỏ mảnh giấy nhét kỹ vào vạt áo. Xong xuôi, anh lắp lại khung ảnh, lấy khăn lau hết những vết tay rồi treo trả như cũ.

Bỗng có tiếng ồn ào ở phòng bên cạnh. Bảo Trung lắng tai nghe, hình như bọn gian đang họp. Lúc ấy vào khoảng 9 giờ tối, có tiếng động ngoài cửa, tiếng mở khóa và một tên gian trẻ ló đầu vào hỏi với một giọng tử tế:

- Quán tiên sinh! Ngài có cần gì không ạ!

Trung quay nhìn ra, chính tên thanh niên ngồi sẵn trên xe bắt anh hôm qua, hẳn không dám nhìn thẳng vì bắt gặp ánh mắt căm hờn của anh.

- Cho tôi một tách cà phê, một ấm trà và một Phích nước nóng.

- Vâng, ngài chờ cho một lát, xin có ngay.

Tên gian trả lời xong lại khóa cửa cẩn thận, lát sau hắn mở cửa, bưng vào cho anh thứ yêu cầu và đặc biệt có thêm một bao thuốc lá thơm kèm theo hộp diêm Mỹ. Đặt các thứ lên bàn nó bảo:

- Nếu ngài cần gì thì cứ bấm chuông.

- Thôi đủ rồi, cảm ơn!

Một ý định táo bạo vụt nảy, chỉ một động tác nhẹ nhàng, anh có thể quật ngã tên gian ngay lập tức, rồi thì bắt nó thay thế trong căn buồng này, lột quần áo của nó mặc vào người rồi ra khỏi nhà này đàng hoàng. Nhưng kìa một tên thứ hai đang lấp ló ngoài cửa, dường như chúng đề phòng sẵn rồi. Bảo Trung đành thở dài nhắc lại:

- Cảm ơn, thôi đủ rồi, nếu cần tôi sẽ bấm chuông.

Tên gian quay ra, khóa trái cửa như cũ. Bảo Trung lên giường nằm, bóc thuốc lá hút, chờ cà phê rỏ từng giọt thánh thót trong chiếc cốc như đếm từng chuyển động của thời gian.

Một giờ nữa trôi qua. Phòng bên, tiếng ồn ào nghe rõ hơn, bọn chúng đang cãi nhau ầm ĩ.

Lúc này thì Bảo Trung đã nghe rõ.... thì ra bọn chúng đang chụm đầu đánh bạc bóc lột lẫn nhau.

Tiếng hò hét: Hối! Hối! Mậu tắc! Tắc! Tiếng đếm: Dứt, dì, sáu v.v... Bảo Trung nghe và hiểu được lõm bõm, canh bạc đang lúc phát triển, càng về khuya càng sôi nổi.

Ít nhất cũng có đến bốn hoặc năm đũa tụi đầu vào đấy.

Cần hành động gấp trong đêm nay! Bảo Trung tự nhủ và chuẩn bị tinh thần, hạ quyết tâm! Phải đem cho chúng những cái thật bất ngờ!

*

* *

Bọn gian sát phạt nhau tới khuya mới ngừng canh bạc. Tên Lã bảo bọn đàn em:

- Này! Bây giờ mấy chú thay phiên nhau gác nhé! 11 giờ rồi, Tiểu Cần gác đến 1 giờ sáng. Đại Cần gác từ 1 giờ đến 3 giờ, còn chú Dương sẽ gác từ 3 giờ đến 5 giờ, sáng thì gọi tôi dậy.

Tên Dương có vẻ coi thường, hấn vừa ngáp vừa nói:

- Khóa chặt cửa rồi còn lo gì? Gã có cánh cũng chẳng bay đi được.

Tên Lã trừng mắt mắng:

- Chớ coi thường, biết đâu đêm nay gã trốn mất thì mai lại “hốc sức”! Cứ cẩn thận là hơn.

Bọn đàn em đành phải tuân theo. Tiểu Cần thức ngồi canh cho ba tên ngủ trước.

Khoảng 12 giờ đêm, Tiểu Cần nghe thấy có tiếng lục đục ở phòng bên, hắn liền chạy sang nhìn qua khe cửa. Ánh đèn vẫn sáng soi rõ Bảo Trung đang nằm ngủ trên chiếc giường lớn, có lẽ anh ta trở mình, yên trí, Tiểu Cần lại lui về buồng mình, ngồi ngả lưng trên chiếc xa lông. Hắn thấy đôi mắt nặng trĩu vì buồn ngủ. Chiếc đồng hồ quả lắc kiểu Rơ-ming-tông điểm ngân nga 12 giờ rưỡi đêm rồi, Tiểu Cần cố gắng thức nốt nửa tiếng nữa để hết phiên mình, hắn ngáp dài đứng dậy để chống lại cơn buồn ngủ đang hành hạ.

Bỗng Tiểu Cần giật mình vì hắn vừa nghe thấy tiếng động lớn bên phòng Bảo Trung. Hắn vội chạy vụt sang nhìn vào khe cửa thấy đèn đã tắt. Hắn nghe thấy rõ ràng có tiếng người đi trong phòng rồi một tiếng “choang”. một miếng kính ở cửa sau ra ban công vỡ tan rơi xuống rào rào. Hoảng hốt, Tiểu Cần vội chạy trở vào buồng đánh thức bọn gian dật. Bọn chúng cuống cuồng lấy chìa khóa sang mở cửa phòng. Giữa lúc ấy thì lại nghe thấy tiếng “Ùm!” phía ngoài ban công. Hình như có người vừa nhảy xuống hồ! Tên Lã vội bật hệ thống đèn ngầm. Ánh sáng đục mờ soi rõ căn phòng. Bọn chúng hết sức kinh ngạc khi không thấy Bảo Trung đâu nữa, một miếng kính bên trên cánh cửa phụ bị vỡ toang, đủ chỗ chui lọt người ta ra ngoài ban công.

Tên Lã hét lên và chạy ra mở cửa ngó xuống:

- Thằng cha liều thật, nhảy xuống hồ rồi, không khéo bị điện giật chết mất! Chú Dương, hãm điện mau lên! Còn Tiểu Cần và Đại Cần theo tôi. Dương lập tức chạy đi khóa công tắc điện. Còn tên Lã và hai tên tay sai kéo nhau chạy xuống nhà ra phía hồ xem xét. Ánh điện sáng cộng với ánh đèn pin soi rõ mặt nước hồ đang rung rinh gợn sóng và chiếc khăn phủ la len của Bảo Trung đang nổi chập chờn.

Tên Lã bực bội quát lên:

- Đồ con lợn! Nhảy xuống đấy để mà chết à? Lên đi thôi!

Nhưng không có tiếng ai mặt nước cũng im dần.

Lã cầm đèn chiếu, đi soi xung quanh hàng rào dây thép có mắc điện, bốn bề đều nguyên vẹn chưa có một vết suy suyễn nào, xung quanh bờ hồ vẫn khô ráo! Bảo Trung chết chìm ở dưới đáy hồ rồi chẳng? Vô lý thật! Hay là anh ta có tài lặn hàng giờ dưới nước

Tên Lã vội ra lệnh cho Đại Cần:

- Chú Đại Cần! Chịu khó nhảy xuống mô xem sao?

Đại Cần lè lưỡi ngằn ngại:

- Rét lắm anh Lã ạ! Cứ lấy sào mà chọc xem thế nào?

Tên Lã quắc mắt:

- Con khỉ! Nhảy xuống đi tao sẽ cho mày 10 đô la.

Đại Cần vội vàng cởi quần áo vứt trên bờ, bắc một tấm ván đi lên hàng rào dây thép, trèo qua, sau mấy giây do dự, hấn nhảy ùm xuống hồ để tìm kiếm.

Hắn mò sục hồi lâu dưới chiếc hồ nhỏ ấy rồi thất vọng báo cáo:

- Chẳng thấy gì cả anh Lã ạ!

Nhìn đồng hồ đã 30 phút qua, Lã lắc đầu lăm bằm:

- Tài thật! Gã biến đi đằng nào nhỉ!

Thế rồi cả ba đều quay lên buồng, nơi giam giữ Bảo Trung. Giữa lúc ấy tên Dương cũng đang loay hoay xem xét chỗ miếng kính bị vỡ, hấn đã mở tung cả cửa ra ban công để xem dấu vết nhưng vô hiệu quả.

Quán Kinh Hoa là ma chẳng? Gã biến đi đâu mất rồi!

Tên Lã tức điên ruột. Một mặt hấn quát tay chân chia nhau đi lùng các ngả, các xó xỉnh trong khu vườn xem có thấy dấu vết gì không? Một mặt hấn

quay điện báo tin không hay này cho Hoàng Tử Khả.
Hoàng chủ nhân hạ lệnh cho Lã mang xe đến đón để hấn đến nơi xem xét.
Tên Lã bèn hạ lệnh cho Dương:

- Chú mang xe đi đón ông chủ lại đây ngay! Vì đường khó đi nên ông không lái xe riêng đến được, khẩn trương lên!
Tên Dương vội vã tuân lệnh. Hấn chạy xuống ga-ra, mở máy cho xe chạy ra cổng, Tiểu Cần đã mở sẵn cánh cửa sắt cho hấn lái ra.

Đại Cần cũng vừa mặc xong quần áo, hấn run bắn vì rét, vội chạy lên lò sưởi điện ngồi co ro sưởi ấm.
Tên Lã vẫn loanh quanh đi lại trong phòng giam giữ của Bảo Trung, và chợt nhớ tới điều gì, hấn vội tháo bức chân dung xuống, thất sắc khi thấy có vết mới mở. Hấn cuống cuồng cạy nắp khung lên thốt lên tiếng kêu:

- Thôi chết tôi rồi! Hấn vò đầu bứt tai nghiêng rằng tức giận.

Chắc hấn hấn vừa bị mất một thứ gì quan trọng lắm!
Đại Cần đã hết rét, chạy sang chỗ tên Lã để giúp sức quan sát căn phòng, bỗng ngạc nhiên hỏi Lã:

- Lã huynh! Anh có thấy cái phích nước sôi đâu không?

Đang bực mình, Lã cáu gắt:

- Ai biết đâu cái của nợ ấy! Hỏi vợ vẫn.
Nhưng sự phát hiện mất phích nước làm cho Đại Cần phải chú ý, gã trầm nghĩ: Chẳng lẽ anh chàng tù nhân lại lấy cả phích nước nóng đi hay sao? Và lấy để làm gì?
Đại Cần định nói rõ sự thắc mắc của mình cho Lã biết, nhưng thấy Lã đang cáu, hấn lại thôi.

Cùng lúc ấy tên Dương đang phóng xe vun vút từ ngoại ô vào thành phố đón tên chủ Hoàng Tử Khả.
Sự tẩu thoát của Quán Kinh Hoa khiến cho hấn phải hoang mang suy nghĩ. Kỳ quái thật, gã biến đi đằng nào nhỉ? Nếu nhảy từ ban công xuống hồ thì không thể nào ra thoát hàng rào dây thép có mắc điện. Hay gã chết đuối ở

dưới hồ! Không! Đại Cần đã xuống mò không thấy gì! Vậy thì gã độn thổ đi đâu nhỉ! Thế là 50 nghìn đồng đi tong!

Suy nghĩ miên man, phút chốc xe đã tới trước biệt thự của Hoàng. Dương xuống xe bấm chuông, một người phục vụ ra mở cửa.

- Bác trông giúp xe hộ tôi một tý nhé, tôi lên gọi ông chủ đi ngay, nói xong tên Dương chạy vội lên gác.

Người gác cổng ngáp dài ngái ngủ, lơ lơ đang nhìn chiếc xe đỗ vệ đường.

Hình như có người nào đó đang lục đục ở trong xe, lão càu nhàu:

- Cái thằng ma bắt ấy! Chúng đi hai người mà lại còn bắt mình đứng trông xe. Khổ thật!

Lão vừa dứt câu thì bỗng nghe thấy động cơ xe nổ, lão vội nói:

- Này! Chờ ông chủ xuống đã chứ.

Không có tiếng đáp lại, rồi chỉ thấy chiếc xe rú ga phóng vụt đi mất.

Lão gác cổng ngơ ngác nhìn theo và vội vàng đưa tay lên làm dấu thánh - Giê-xu-ma, lạy chúa! Lại có kẻ đánh cắp xe của ông chủ rồi! Xong, lão khóa chặt cửa lại, chạy vụt lên gác.

Đến chân cầu thang lão bắt gặp ông chủ lão cùng tên Dương đang xuống.

Lão báo cho hai tên biết tin buồn ấy.

Tên Dương hốt hoảng chạy vội ra cổng. Thôi đúng rồi! Chiếc xe của hắn vừa lái tới đây đã biến mất!

Tên Hoàng rất đổi kinh ngạc, hấn hỏi Dương:

- Anh đến đây cùng với ai?

- Dạ, thưa ông chủ, tôi đi có một mình.

- Trước khi đi anh có kiểm soát xe không?

- Có ạ, tôi mang xe từ ga-ra ra, có Tiểu Cần nó biết đấy.

- Tại sao đến đây không khóa công tắc lại? Tên chủ gắt lên.

- Thưa ngài! Tôi đã khóa nhưng không rút chìa, bởi vì đã có lão già gác cổng trông hộ. Định lên mời ngài đi ngay.

- Con khỉ lắm! Thôi được, bây giờ lấy xe của tôi đi vậy. Này chìa khóa đây.

Lão chủ ném cho tên Dương chiếc chìa khóa để lấy xe riêng.

Chiếc xe Vơ-đét bóng nhoáng từ từ tiến ra. Hoàng mở cửa xe bước lên.

Trước khi đi hẳn còn dặn lão già.

- Để cho cô Mùi ngủ yên nhé! Chớ nói cho cô lấy biết rằng tôi đi đâu nghe!

Lão già cúi đầu vâng dạ. Chiếc xe lại bon bon trở về đường cũ.

Được tin chủ nhân đến, tên Lã cuống cuống, lắp vội chiếc khung ảnh treo lên tường như cũ đoạn tất tả chạy xuống đón.

Hoàng chủ nhân bước lên phòng vừa giam Bảo Trung. Hắn nhìn quanh một lượt rồi bảo Lã:

- Anh báo cáo lại cho tôi chuyện xảy ra như thế nào?

- Lúc 12 giờ, vào phiên gác của Tiểu Cần, nó nghe thấy có tiếng động ở trong phòng, nhìn vào buồng vẫn sáng và người ấy vẫn nằm ngủ trên giường.

Khoảng 12 giờ 30 Tiểu Cần nghe thấy có tiếng đập vỡ cửa kính, nhìn vào thấy đèn tắt nên nó đánh thức tôi dậy. Khi chúng tôi bật điện ngầm và mở cửa buồng vào thì anh ta đã biến mất, qua lỗ hổng kia. Trong lúc mở khóa, chúng tôi có nghe thấy tiếng người nháy xuống hồ “ùm” một cái, chúng tôi vội chia nhau xuống tìm kiếm, nhưng không thấy gì ngoài chiếc khăn của anh ta nổi lênh bênh trên mặt hồ. Tôi đã cho Đại Cần nháy xuống mò nhưng không thấy gì hết. Anh ta đã biến đi đâu mất rồi!

- Hừ! Đồ ăn hại! Tên chủ cau mày nhìn Lã. Hắn đứng dậy chống hai tay vào mạng sườn đi đi lại lại quanh phòng xem xét, đoạn hẳn quay phắt người lại nhìn bọn Lã, Dương quát:

- Các anh có biết ai vừa đánh cắp chiếc xe tôi đã cấp cho các anh không?

Tên Lã hỏi:

- Xe nào cơ ạ?

- Hừ, còn xe nào à? Dương! Sao mày không nói cho ngài Lã rõ?

Lã bắt gặp con mắt lo lắng của Dương, gã đã chợt hiểu. Bỗng tên Hoàng quắc mắt hỏi Lã:

- Trong phòng có mất cái gì không?

Tên Lã còn đang lúng túng thì Đại Cần đã đỡ lời:

- Thưa ông chủ, có mất một phích nước đấy ạ!

Hoàng chủ nhân vỗ đét hai tay vào nhau rồi giậm chân xuống đất, đoạn hất hàm ra lệnh cho Lã:

- Tập trung tất cả lại đây!

Lã vội gọi tất cả 3 tên tay sai vào buồng. Cả bọn lấm lét nhìn nhau lo ngại. Tên Hoàng khoanh tay ngồi ghé lên trên thành đi văng rồi bằng một con mắt náy lửa nhìn bọn tay mai, hấn hỏi:

- Các chú có biết thằng cha ấy thoát ra bằng cách nào không?

Cả bọn im lặng! Hoàng nói tiếp:

- Chính lúc thằng Tiểu Cần nghe thấy kinh vỡ là lúc mà nó lấy tay quần khăn phủ la, dấm vỡ kính, sau đó nó cầm phích nước ném qua lỗ hổng, qua ban công rơi xuống hồ. Bọn chúng mày nghe thấy tiếng phích rơi xuống nước, tưởng rằng có người nhảy xuống đấy nên vội vàng hò nhau xuống xem sao. Và cũng lúc ấy thì cánh cửa phòng, chúng bay vẫn để mở, nó đã nấp sẵn ở sau cánh cửa kia nên chúng mày không ngờ đến, thế rồi lợi dụng lúc chúng mày ra vườn cả, nó liền nhảy xuống dưới nhà lần vào ga ra để ô tô. Nó đã nhanh nhẹn lật đệm xe lên chui vào đó....Tới khi thằng Dương đem xe đến đón tao vì sơ ý nên để nó cướp mất chiếc xe khi đỗ ở cổng!

Cả bọn trở mắt nhìn tên Hoàng giải thích, lòng đầy khâm phục sự xét đoán của chủ nhân. Tên Hoàng dần giọng nói tiếp:

- Cũng may cho thằng Dương đấy! Phải như tao là nó thì tao đã giết chết ngay mày khi mày còn đang lái xe cơ. Thôi thế là đi đứt 50 nghìn đô la, lại còn lỗ vốn thêm chiếc xe du lịch nữa. Thật chúng mày là đồ khốn kiếp, ăn hại cả một lũ. Ngày mai chiếc xe này sẽ ở đồn cảnh sát và nếu người ta truy ra chủ nhân nó là chúng mày thì ở tù cả một lũ!

Bọn tay sai xanh mặt nhìn nhau lo sợ. Tên Hoàng vội trấn an bọn chúng:

- Nhưng thôi, ta đã có cách! Sáng mai thằng Dương phải lên trình ngay đồn cảnh sát rằng: Mày bị kẻ gian lấy cắp xe từ đêm qua, nghe chưa, nó cũng chẳng có chứng cứ gì để buộc tội là mày đã bắt cóc nó để tống tiền! Cứ thế thôi may ra lấy được xe về.

Hoàng nói xong, bọn tay sai vâng dạ rồi rít, tên Lã tán dương chủ nhân:

- Hoàng chủ nhân thật là sáng suốt và tử tế. Chúng tôi xin cảm ơn chủ nhân đã rộng lượng tha tội cho!

Tên Dương tiếp theo:

- Ngài thật là phúc đức!

Hoàng quắc mắt lờm bọn chúng:

- Thôi đủ rồi! Tháng này đừng có mà đến ngửa tay xin tiền nữa, nghe không? Thôi tụi bay để tao về, thằng Dương lái xe tao rồi sớm mai lên trình đồn luôn thể, còn cho tụi bay đi nghỉ đi! Hai giờ hơn rồi.

Bọn gian rậm rập tuân theo. Chiếc xe “Vơ đét” lại bon bon đưa tên Hoàng về biệt thự.

Lên tới phòng riêng, Hoàng vắt tay lên trán trần trọc không ngủ được, hấn lẩm bẩm:

- Ngày mai biết nói năng thế nào với Ngọc Mùi, uy tín của mình có lẽ bị giảm mất vì trót đi hớ một nước cờ.

XXI. NHỮNG BÍ MẬT SAU BỨC CHÂN DUNG

Ngọc Mùi trở dậy thì đã 8 giờ sáng. Ẳ vào phòng rửa mặt trang điểm xong thì tên Hoàng bước vào, thấy hấn, ả hỏi ngay:

- Hoàng huynh công việc thế nào ? Đã điều đình với họ chưa?

Tên Hoàng giấu diếm sự thật, hấn nói:

- Vì em nên anh đã hết sức can thiệp, bọn chúng đã thả anh ta về rồi, em về khách sạn sẽ gặp.

Ngọc Mùi sung sướng vô cùng! Ẳ vội bá lấy cổ Hoàng, đặt một cái hôn vào má rồi nói:

- Anh Hoàng, anh là người tốt nhất ở đây! Em sẽ không quên anh đâu!

Tên Hoàng cảm động, hấn nhìn Ngọc Mùi say sưa:

- Chỉ cần em đáp lại thế nào cho phải. Thú thật là vì em tất cả.

Ngọc Mùi giơ một ngón tay lên mồm, vẽ âu yếm:

- Em biết rồi ! Sẽ đền bù anh sau nhé! Bây giờ em phải về đã.

Nói xong ả nhảy từng bước hai bậc thang trở về khách sạn.

Tới phòng ngủ, ả lấy chìa khóa riêng mở cửa, ả rất xúc động khi nhìn thấy Bảo Trung đang thiêm thiếp trên giường.

Ngọc Mùi vừa mừng vừa giận. Ẳ dự định mắng Bảo Trung một trận nhưng đứng trước anh lại tiêu tan hết ý định cũ, ả chỉ thấy anh rất đáng thương. Lòng mến thương của ả đã chiến thắng sự bực tức. Nhìn anh thiêm thiếp ngủ say vì mệt, Ngọc Mùi không nén được lòng. Ẳ liền ngồi xuống cạnh giường, lấy tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc rối bời của Bảo Trung, tim ả đập mạnh, ả cúi mình ghé sát đầu xuống mặt anh và đặt trên môi một chiếc hôn nồng cháy!

Bảo Trung chợt mình mở choàng mắt, ngồi phắt cho dậy! Ngọc Mùi lấy tay ấn anh xuống rồi bảo:

- Thế nào ngài? Đi chơi một chuyến thú chứ? Hãy nghỉ đi cho lại sức. Ngài đáng tội lắm! Bỗng ả nhìn thấy vết bẩn trên áo sơ mi của Bảo Trung.

- Kìa! Đức lang quân, ngài chui vào gầm xe nhà ai hay sao mà áo toàn dầu thế kia? Trời! Thế mà cứ để nguyên đi ngủ được!

Bảo Trung ngồi lúi lại cuối giường, anh tựa lưng vào thành giường uể oải:

- Đúng! Chị nhận xét rất giỏi. Cũng nhờ có cái gầm ghế xe ấy mà tôi mới thoát về tới đây.

Ngọc Mùi ngạc nhiên:

- Anh nói sao? Không phải bọn chúng thả anh về ư?

Bảo Trung lắc đầu:

- Không! Tôi không thể chịu để mất không 50 nghìn đô la được, chị có nhận được thư của tôi đấy chứ?

- Ủa! Vậy sao... hắn ta lại nói với tôi rằng, hắn đã điều đình với bọn cướp để trả anh về?

Đến lượt Bảo Trung ngạc nhiên, anh nheo mắt nhìn Ngọc Mùi.

- Chị nhờ ai điều đình hộ? Không, chẳng có ma nào giúp cả, tự tôi thoát ra đấy thôi. Tôi sẽ kể lại đầu đuôi cho chị nghe.

Ngọc Mùi xích lại gần Bảo Trung, ả nắm chặt lấy tay anh, giục :

- Anh nói cho tôi nghe đi vì sao anh bị chúng nó bắt và anh đã thoát về bằng cách nào?

Bảo Trung tường thuật tỉ mỉ lại sự việc xảy ra cho Ngọc Mùi nghe từ lúc anh ra bến tàu tới khi bị bắt cóc và sau đó chúng đem về giam tại một biệt thự vùng ngoại ô, tiếp theo cuộc gặp gỡ với tên trùm ở một khu nhà sang trọng. Anh tả kỹ hình dáng tên trùm cho Ngọc Mùi biết, khiến ả giật mình. Không còn nghi ngờ gì nữa, chính tên Hoàng là đầu sỏ tội cướp này. Không nén nổi giận dữ, ả thốt lên:

- Hừ thằng Hoàng khốn nạn! Tôi phải sửa cho nó một trận mới được!

Bảo Trung kể tiếp đến lúc anh đánh lừa bọn chúng để thoát ra ngoài buồng giam, rồi chui vào gầm ghế ô tô, tới khi tên Dương lái xe đến biệt thự đón tên Hoàng thì anh thừa lúc tên Dương vào biệt thự đã đoạt lấy chiếc xe của chúng phóng về... Rồi mệt quá, anh lao ngay lên giường ngủ, không kịp thay quần áo nữa. Riêng việc lấy được tờ giấy sau khung ảnh, Bảo Trung không nói.

Nghe Bảo Trung kể hết, Ngọc Mùi bàng hoàng, những tình cảm phức tạp, vui, buồn, giận dữ đang xáo trộn trên đầu khiến ả thờ người một lúc, tính chủ động vẫn tiềm tàng trong người, nghĩ đến nhiệm vụ ả trấn tĩnh lại ngay và hỏi Bảo Trung:

- Vậy thì chiếc xe đó hiện nay anh để ở đâu?
- Tôi tưởng nó ở gần đồn cảnh sát thành phố rồi.

Ngọc Mùi vội đứng phắt dậy, đã có một quyết định nhạy bén, ả bảo Bảo Trung:

- Bây giờ tôi cần đi ngay, anh hãy nằm nghỉ thêm cho khỏe, và xin nhớ khóa cửa thận cũng như phải đem luôn vũ khí phòng thân, nhất thiết anh chớ đi đâu nữa chờ tôi về đã.

Bảo Trung gật đầu.

Ngọc Mùi ra khỏi khách sạn, trước hết đến trạm liên lạc đánh điện về cho đại tá Ô-buy biết qua tình hình, đề nghị với đại tá cử cho hai người bảo vệ sang ngay để giúp sức. Sau đó Ngọc Mùi đến đồn cảnh sát thành phố gặp nhà cầm quyền ở đây trao đổi một số việc cần.

Còn lại Bảo Trung ở khách sạn, anh không thể ngủ được nữa, nên đã mở va ly, lấy một quyển sách tự học tiếng Trung Hoa ra xem, anh tự nhủ: Đã đến lúc mình phải hiểu kỹ thứ tiếng này, biết thêm càng tốt cho công tác của mình.

Một ngày trôi qua....

Đã 10 giờ đêm vẫn chưa thấy Ngọc Mùi về, Bảo Trung cảm thấy lo cho ả, biết đâu số phận không may chẳng đến với cô ta? Đêm qua ả không ngủ ở nhà, vậy thì ngủ ở đâu? Quan hệ xã hội của ả cũng phức tạp và bí ẩn không kém bản thân của ả! Giữa ả với tên Hoàng như thế nào?

Bảo Trung tập trung tất cả những sự việc, những hiện tượng của Ngọc Mùi, anh cố đi đến một kết luận nhưng cảm thấy mơ hồ. Ắ làm với Pháp vì mục đích lý tưởng gì? Vì động cơ nào? Và cái gì đã kêu gọi thôi thúc để khiến ắ trở thành một nữ điệp viên của đế quốc?

Đối với ắ, dù rằng những hoạt động thường ở trên địa bàn thế giới nhưng đều phục vụ cho quân đội viễn chinh Pháp ở Đông Dương vì vậy Bảo Trung vẫn coi là thù địch, ngoài lòng khinh bỉ sẵn có, anh còn ẩn những cảm hờn. Tuy nhiên trong hoàn cảnh hiện tại, ắ vẫn là người cộng tác đắc lực với anh, nên anh thấy cần phải giúp đỡ ắ và cũng phải tỏ ra cho ắ biết anh luôn luôn quan tâm đến sức khỏe của ắ.

Bảo Trung gọi người phục vụ mang lên cho chàng một hộp sữa và một phích nước sôi, anh mở sẵn sữa để ra cốc để ắ về, có thể pha uống ngay được. Xong anh chợt nhớ đến một việc cần phải làm ngay, mở va ly lấy một hộp thuốc, đoạn rút mảnh giấy trắng lấy được ở sau khung ảnh nhà tên Lã, trải lên mặt bàn.

Bảo Trung bôi một lượt thuốc hóa học lên tờ giấy đoạn soi lên đèn, nhưng anh thất vọng, vì tờ giấy vẫn trắng nguyên, không hiện lên một lên một dấu vết gì cả.

Nhớ đến chiếc đèn pin Mỹ trang bị một lớp thạch anh đặc biệt, Bảo Trung vội lấy ra, tắt điện đoạn nhảy lên giường trùm chăn kín xong cầm mảnh giấy bấm đèn soi.

Ánh sáng xanh chiếu lên tờ giấy hiện rõ những đường nét ngoằn ngoèo cùng những chữ số và dấu hiệu lạ lùng, phía mép dưới tờ giấy nổi lên hai hàng chữ Nhật Bản nhỏ li ti.

Bảo Trung mừng rỡ vô cùng, giữa lúc ấy có tiếng gõ cửa, Bảo Trung nhận ngay là ám hiệu của Ngọc Mùi, anh vội giấu kỹ tờ giấy vào túi áo rồi ra mở cửa.

Ngọc Mùi bước vào với một dáng điệu lo lắng hỏi:

- Từ tối đến giờ có ai đến hỏi gì không anh?

- Không! Có điều gì vậy?

Bảo Trung hỏi và anh đã nhận thấy nét mặt không bình thường của ắ.

- Tôi vừa ở trụ sở cảnh sát ra thì gặp một tên lạ mặt đi theo, nhưng may quá có một nhân viên cảnh sát đi tuần tra dọc phố, tôi liền đi cùng với anh ta nên mới về đây yên ổn. Bảo Trung này! Tôi đã điện về cho đại tá để đại tá cử người sang bảo vệ chúng ta, ngày mai thì tới hơi. Còn đêm nay tôi đã nhờ nhà cầm quyền ở đây giúp chúng ta rồi, cũng có thể là yên ổn đấy, nhưng không hiểu vì sao bọn gian cứ theo dõi chúng ta mãi thế này! Ngọc Mùi cởi áo khoác ngoài treo quay lên mắc rồi quay lại mở chiếc ví đựng lấy tờ giấy nhỏ đưa Bảo Trung.

- Đây điện từ Hà Nội tới, đại tá có lời khen ngợi anh và chúc chúng ta mau hoàn thành nhiệm vụ.

Nhận bức điện, Bảo Trung vừa xem vừa nói:

- Chị pha sữa uống đi, cho đỡ mệt... Ô hay quá, nếu đại tá biết được rằng tôi vừa điều tra thêm một bí mật nữa thì ngài vui mừng thế nào?

Ngọc Mùi không khỏi ngạc nhiên, ả hỏi:

- Gì cơ hả anh?! Anh vừa nói bí mật gì vậy?

Bảo Trung bảo Ngọc Mùi khóa cửa, buông rèm cẩn thận xong, anh móc túi lấy ra mảnh giấy trắng hồi nãy, tắt đèn đoạn bấm đèn pin soi cho Ngọc Mùi xem. Đọc những dòng chữ Nhật nhỏ li ti ở dưới giấy, Ngọc Mùi không giấu nổi những nét sung sướng, ả phấn khởi, giọng run run:

- Này, anh lấy ở đâu được của này vậy? Đây là một bản đồ chỉ dẫn đường tới mục tiêu mang ký hiệu V.K.2. Chắc là một nơi cất giấu thứ quan trọng lắm thì phải.

Bảo Trung cẩn mồi suy nghĩ trong giây lát rồi anh bảo Ngọc Mùi:

- Chị sao lại nguyên văn bản đồ này ra làm hai, ta sẽ gửi về cho đại tá một bản, còn một bản để nghiên cứu, còn bản chính thì... rất có thể chủ nhân của nó sẽ phải tìm đến ta mà chuộc lại.

Ngọc Mùi ngần ngại một chút, nhưng rồi cũng im lặng làm theo lời Bảo Trung. ả đã sao lại tỉ mỉ và đầy đủ không sót một chữ hay một dấu vết nào. Bảo Trung bảo ả giữ lấy hai bản sao, còn anh cầm bản chính. Công việc xong xuôi thì đã 2 giờ khuya. Bảo Trung giục Ngọc Mùi:

- Thôi chị đi nghỉ đi, chắc chị mệt lắm thì phải.

Ngọc Mùi chần chừ ngồi xuống cạnh Bảo Trung.

- Về đây tôi thấy hết mệt ngay, thấy anh tôi lại vững dạ, cũng chưa buồn ngủ lắm!

Bảo Trung nhắc khéo ả:

- Khuya rồi Ngọc Mùi ạ! À hình như chị còn quên chưa nói cho tôi biết việc trung tá La-voa-dê viết thư thăm chị đấy nhỉ?

Ngọc Mùi lắc đầu đứng dậy, vẽ luyến tiếc:

- Anh khéo lắm Bảo Trung ạ! Nhưng thôi, từ nay chúng ta sẽ làm việc với nhau một cách đứng đắn.

Bảo Trung cười:

- Rất tán thành!

Ngoài trời gió bỗng rít lên dữ tợn, mưa bắt đầu rơi, những giọt mưa nặng nề đập vào cửa một cách gay gắt. Mưa rơi ngoài trời, mưa cả ở trong lòng Ngọc Mùi! Người ả lúc này tinh thần không ổn định, buồn, vui, lo lắng xáo trộn nhau, một cái gì vừa dịu dàng lại vừa ghê gớm đang dày vò tâm hồn ả. Nên đối xử thế nào với tên Hoàng; với La-voa-dê bây giờ? Còn đối với Bảo Trung... ả thở dài ngao ngán: Anh ta chỉ là một thằng ngốc, trong sự tiếp xúc, với phụ nữ mà thôi!

Tấm bản đồ, có ghi những lời chú dẫn bằng chữ Nhật làm Ngọc Mùi suy nghĩ, thao thức không sao ngủ được. Người vẽ tấm bản đồ này ký tên là "Tùng Cốc". Tiếng Nhật đọc là "Matsur ta ni". Vậy thì "Matsur ta ni" là một kỹ sư hay một sĩ quan phụ trách thiết kế xây dựng công trình này? Ngọc Mùi chợt nhớ tới một tiệm kem giải khát của một góa Phụ Nhật Bản ở gần quảng trường Rây-phơ-lít. Hình như có một lần vào ăn kem, Ngọc Mùi đã nghe thấy mấy kỹ sư Nhật Bản ngồi một bàn gần đấy nói chuyện và nhắc đến tên: Matsur ta ni hay Mashi ta mô gì đó! Một số cô gái Nhật trẻ đẹp phục vụ tại đó cũng đáng ngờ lắm! Có thể là họ có nhiệm vụ sang đây tìm kiếm tấm bản đồ này chăng?

Ngọc Mùi quyết định mai sẽ đưa Bảo Trung đến tiệm đó ăn kem, qua đó lấy ý kiến nhận xét của anh

Phải chăng trên xứ này là nơi gặp gỡ của những anh hùng hảo hán tứ phương để giành giật, xâu xé nhau cướp đoạt hay mua bán một tấm bản đồ hoặc một tài liệu mật?!

Vậy thì Ngọc Mùi và Bảo Trung còn phải lo đối phó nhiều với các loại gián điệp quốc tế ở đây.

Ngọc Mùi thở dài, nhắm mắt đón một giấc ngủ nặng nề.

XXII. ĐIẾP VỤ V.K.2

Chiếc xe Tôyôta cao lênh khênh vừa dừng bánh trước biệt thự xinh xắn, người quản lý vội chạy từ cầu thang hành lang xuống, kính cẩn đến bên xe mở cửa để một người béo lùn ăn mặc sang trọng bước xuống, đó là Yô-shi-ca chủ một xưởng máy chế biến cao su tại Phi-líp-pin.

Yô-shi-ca tuổi trạc 40, sinh trưởng tại Đông Kinh Nhật Bản, nhưng lại nhập quốc tịch Hoa Kỳ. Hắn có một thân hình vạm vỡ cùng cặp mắt sắc sảo, Yô-shi-ca hất hàm về phía chiếc Vơ-đét bóng nhoáng đỗ ở bên đường hỏi người quản lý:

- Xe của ai kia?

Người quản lý lễ phép:

- Thưa ông chủ, đó là xe của ngài Cơ-lin-tơn, hiện ngài đang ngồi chờ ông chủ trên phòng khách.

Yô-shi-ca khẽ nhú đôi mày:

- Ông ta đến lâu chưa?

- Dạ, thưa ông chủ, ông ta vừa đến được 5 phút thôi ạ.

Yô-shi-ca ra hiệu cho tài xế cho xe vào ga-ra rồi hắn xách chiếc cặp da, thông thả bước lên bậc thang vào phòng khách, lúc đó một người Mỹ cao lớn đầu chải bóng cũng vừa buông tờ báo đứng lên, vẻ mừng rỡ: - Chào ngài Yô-shi-ca, ngài vẫn mạnh chứ?

Yô-shi-ca cũng dang tay niềm nở:

- A! Xin chào ngài Cơ-lin-tơn! Rất hân hạnh được đón tiếp ngài. Xin mời ngồi.

Sau khi cất chiếc cặp da vào ngăn kéo, Yô-shi-ca ra hiệu cho người quản lý lấy rượu rồi bước đến xa-lông ngồi đối diện với Cơ-lin-tơn, hắn móc túi lấy hộp thuốc lá đặt lên bàn nói:

- Xin mời ngài, ta cùng uống một tí nhé.

- Xin cảm ơn.

Người Mỹ rút một điếu, châm lửa hút rồi vui vẻ nói:

- Tôi có mang tới làm quà cho ngài một hộp xì gà La-ha-van, loại hảo hạng, chắc ngài ưa dùng loại đó?

Yô-shi-ca mỉm cười:

- Ô! Rất cảm ơn! Ngài thật là một người tế nhị!

- Một chút quà mọn, có gì đâu đáng giá – nói đoạn hắn mở cặp lấy ra hộp xì gà rất đẹp đặt lên bàn đồng thời rút thêm một hộp nhỏ nữa để bên hộp xì gà. Yô-shi-ca ngạc nhiên:

- Gì vậy thưa ngài?

Cơ-lin-tơn tươi cười:

- Một thứ “Phơ-lơ-đa-mua” nhờ ngài chuyển giùm cho Sa-kư-ra, cô cháu gái đáng mến của ngài. Và xin ngài cho biết Sa-kư-ra hiện nay sống ra sao ?

- Xin cảm ơn sự săn sóc của ngài. Cháu gái tôi vẫn mạnh, cháu cùng mẹ cháu trong nom, cửa tiệm ở trên phố. Còn ngài, chuyến về Mỹ của ngài vừa qua có gì mới lạ không, xin ngài thuật lại cho nghe, thưa ngài Cơ-lin-tơn.

Cơ-lin-tơn gật gù vẻ khoái trí:

- Ô! Tất nhiên có nhiều điều mới lạ, tôi sẽ nói để ngài hay. Nhiều việc có liên quan đến ngài và nhà máy của ngài đó Yô-shi-ca ạ! Thôi chúng ta đi ngay vào đề nhé! Người Mỹ chúng ta là những người theo chủ nghĩa thực dụng, tôi xin nói ngay. Trước hết là xin chuyển tới ngài lời thăm hỏi của ngài Lan-đen. Cấp trên có nhận xét về công việc của chúng ta trong thời gian gần đây, mặc dù đã đạt được một số kết quả khả quan nhưng thực ra thì họ chưa hài lòng cho lắm, thậm chí còn khiển trách chúng ta là triển khai công việc quá ư chậm chạp. Ngài Lan-đen có thúc tôi là phải nhanh chóng hoàn tất điệp vụ V.K.2. Thời hạn họ cho là còn 60 ngày tới, vì vậy với thời gian ngắn ngủi đó tôi nghĩ rằng ngài phải gắng sức mới có thể hoàn thành

sứ mạng được. Vậy xin ngài cho biết đã có thêm tin tức gì sáng sủa về vụ V.K.2 chưa?

Yô-shi-ca lấy tay bóp vàng trán hỏi trả lời một cách nặng nhọc:

- Thưa ngài Cơ-lin-tơn, quả thật là chúng tôi đang gặp khó khăn về vụ này. Sau khi kỹ sư Ma-tes-ta-ni ông anh rể của tôi chết đi có để lại là chúc thư, người em trai ông ta đem nộp cho chính phủ như chúng ta được biết thì trong chúc thư có nói đến một tấm bản đồ bí mật được trao lại cho một kỹ sư người Phi-líp-pin. Cũng cộng tác làm sân bay với ông ta. Theo nguồn tin chính xác của chúng tôi thì viên kỹ sư Phi-líp-pin kia cũng đã chết rồi. Vì vậy công việc bị bế tắc từ khâu ấy, mong ngài thông cảm cho.

Cơ-lin-tơn nhếch mép mỉa mai.

- Ngài định bó tay sao thưa ngài thiếu tá Kê-m-pêi-tai? - (Cơ-lin-tơn cố tình nói móc Yô-shi-ca vì hấn nguyên là “thiếu tá hiến binh” của quân đội Nhật hoàng).

Bị chạm tự ái, Yô-shi-ca đỏ mặt lắc đầu giận dữ:

- Ngài Cơ-lin-tơn, không đâu! Không hẳn là chúng tôi phải bó tay đâu, tuy nhiên chúng tôi đã có cách và sẽ tìm thấy con trai viên kỹ sư Phi-líp-pin, chắc chắn rằng tấm bản đồ ấy còn nằm trong tay con trai ông ta. Chúng tôi đang tìm và đã thấy vết chân.

Cơ-lin-tơn gạt gù tự tay rót hai cốc rượu rồi nâng lên ngang mặt:

- Vậy thì xin chúc mừng ngài! Chúng tôi hy vọng trong 60 ngày tới, ngài sẽ thành công.

Yô-shi-ca tự đắc, giọng nói đầy tin tưởng:

- Có thể sẽ rút ngắn thời hạn xuống 30 ngày. Vâng chỉ 30 ngày nữa thôi. Chính Sa-kư-ra, cháu gái tôi sẽ hoàn tất điệp vụ này.

- Ô! Xin chúc mừng tài năng của Sa-kư-ra và tôi hy vọng, rất hy vọng vào cô cháu gái của ông!

Giữa lúc hai tên đang hào hứng tâng bốc nhau thì viên quản lý lại bước vào kính cẩn thưa:

- Thưa ông chủ, có ngài quản đốc nhà máy cần gặp ngài báo cáo việc khẩn cấp ạ!

Yô-shi-ca hơi sửng sốt, hấn bảo người quản lý:

- Bảo với ông ấy là tôi đang có khách, chờ cho một lát.

Viên quản lý rụt rè:

- Dạ thưa, tôi đã có nói nhưng ông ta yêu cầu gặp ngay ông chủ vì việc rất quan trọng ạ!

Yô-shi-ca liếc nhìn Cơ-lin-tơn đắn đo, nhưng sau hấn ra lệnh cho viên quản lý:

- Thôi được, cứ cho ông ta vào đây.

Một người Nhật khoảng 30 tuổi, nước da hơi tái bước vào cúi gập người chào: Yô-shi-ca ra hiệu cho gã ngồi xuống rồi nói bằng tiếng Nhật:

- Đây là ngài Cơ-lin-tơn khách quý của tôi, ông có thể cứ báo cáo, có sự gì xảy ra ở nhà máy?

Viên quản đốc liếc nhìn Cơ-lin-tơn rồi nói nhỏ với Yô-shi-ca:

- Dạ thưa ông chủ, khi ông vừa về khỏi thì công nhân ở phân xưởng chế biến họ cũng bỏ việc để phản đối lệnh bắt làm thêm giờ của ông. Chúng tôi có nói là sẽ trừ lương thì họ làm rầm lên là nếu không thanh toán đầy đủ, họ sẽ phá hỏng hết máy móc. Vì vậy tôi vội chạy về đây báo cáo với ông chủ ngay.

Yô-shi-ca tròn tròn mắt, hấn nghiêng chặt hai hàm răng lại rít to:

- A , Bọn công nhân bây giờ lại dám hỗn thế à? Thế còn ngài Yô-shi-đa, em trai tôi đâu?

Viên quản đốc sợ sệt:

- Dạ thưa, ngài kỹ sư trưởng lúc ấy cũng có mặt nhưng họ cũng không sợ, họ còn dám nói là “anh em nhà ông phải bỏ ngay cái thói bóc lột ấy đi!” và ngài kỹ sư trưởng bảo tôi đi xe gắn máy về đây mời ông tới nhà máy ngay không thì lộn xộn lắm, bọn chúng đồng tình với nhau gây rối.

Yô-shi-ca giận dữ hạ lệnh:

- Anh về nhà máy báo cho công nhân ở lại, tôi sẽ đến ngay nói chuyện với họ.

Viên quản đốc cúi đầu chào kính cẩn bước ra, Yô-shi-ca quay lại nói với Cơ-lin-tơn:

- Xin lỗi ngài Cơ-lin-tơn, tôi phải xuống ngay nhà máy không bọn công nhân nó sẽ làm loạn bây giờ, xin hẹn gặp ngài hôm khác ta bàn tiếp vậy:

Cơ-lin-tơn giơ tay cản lại:

- Hãy khoan đã ngài Yô-shi-ca, ngài đừng nóng nảy, tôi xin góp ý với ngài đôi chút, tôi biết vấn đề này phải giải quyết có kế hoạch thì mới ổn, vội vàng không được đâu!

Yô-shi-ca vẻ nghi ngờ hỏi:

- Vậy theo ý ngài tôi phải làm gì với bọn công nhân bất trị ấy?

Cơ-lin-tơn thò ngón tay út vào ngoáy lỗ mũi rồi bằng một giọng cấp trên, hằn hoi Yô-shi-ca

- Trước hết hãy cho tôi biết số lượng công nhân trong nhà máy của ngài?

- Dạ gần 3000 người

Trong đó có bao nhiêu nữ?

- Khoảng 500 nữa, còn lại nam tất.

- Tuổi trung bình?

- Từ 18 đến 40.
- Bao nhiêu người chưa có gia đình?
- Khoảng một nửa.
- Thành phần dân tộc.
- 50%, Hoa kiều, 20% Việt kiều còn 30% người bản xứ.
- Những cán bộ kỹ thuật của ông ?
- Hầu hết là người Nhật Bản.
- Những đốc công?
- Phần lớn là người Hoa và một vài người Việt và Phi.
- Thôi rõ rồi.

Cơ-lin-tơn gật gù, hấn lấy tay gõ nhẹ lên mặt bàn rồi phán:

- Bây giờ trước hết ngài phải tăng lương cho bọn đốc công, cai thầu để tạo cho xung quanh mình có một vành đai cận vệ trung thành, tiếp tới ngài phải tổ chức ra một nghiệp đoàn công nhân, chọn những người đáng tin cậy cho làm lãnh đạo, phân biệt đối xử với các tầng lớp, các dân tộc khác nhau, như vậy sẽ khơi sâu mối hận thù để chia rẽ họ, họ chỉ còn lo cắn xé nhau suốt ngày, còn thì giờ đâu nghĩ đến chuyện đấu tranh với ông thủ. Mặt khác ngài cũng phải làm ra vẻ chăm nom săn sóc đến đời sống công nhân như lập phòng phát thuốc cho người ốm, trợ cấp cho gia đình công nhân nghèo v.v... Nếu ngài thực hiện được đúng như vậy thì tôi tin rằng sau này ngài chẳng cần bắt họ làm thêm giờ, họ cũng tự nguyện làm cho ngài do chính nghiệp đoàn vận động, và ngài khỏi lo có chuyện họ phá máy móc nữa.... và ngài lúc bấy giờ sẽ có nhiều thì giờ rảnh rang để thực hiện nhiệm vụ cao cả mà cơ quan CIA đã tin cậy giao cho ngài.

Yô-shi-ca sáng mắt lên, hấn nhìn Cơ-lin-tơn thám phục:

- Xin thành thực cảm ơn ngài “trung tá Cơ-lin-tơn”, không có ngài hôm nay chắc rằng tôi sẽ phạm phải sai lầm rồi. Cầu chúa ban phước lành cho ngài.

Nói xong Yô-shi-ca rót rượu mạnh ra cốc mời.

- Xin mời ngài! Những ý kiến của ngài thật quý giá, ngàn vàng còn chưa đáng.

Cơ-lin-ton nghiêm nghị:

- Thiếu tá, tôi chờ một lời hứa hẹn của ngài!

Yô-shi-ca với vẻ mặt trịnh trọng:

- Xin hứa với trung tá phái viên, tôi, Yô-shi-ca sẽ quyết tâm thực hiện những điều mà cấp trên đã chỉ thị, tôi sẽ cố gắng hoàn tất nhiệm vụ.

Cơ-lin-ton đứng dậy chìa tay bắt và nói:

- Tôi tin tưởng và hy vọng. Chúc thiếu tá thành công tốt đẹp, tạm biệt!

Yô-shi-ca, cúi đầu chào:

- Thành thật cảm ơn ngài, tạm biệt!

Yô-shi-ca tiễn chân Cơ-lin-ton xuống hết bậc thang rồi hắt quay lên nhà sửa soạn một vài thứ. Đoạn hắt gọi tài xế chuẩn bị xe để xuống nhà máy giải quyết công việc. Hắt dặn viên quản lý:

- Nếu cô Sa-kư-ra có đến thì bảo cô ngồi chờ, tôi cần gấp có việc rất quan trọng!

Viên quản lý cúi đầu vâng dạ.

*

* *

Lã Cổ Trăn không sao nhắm mắt nổi từ lúc Quán Kinh Hoa trốn thoát, gã hậm hực tự trách mình quá ngu xuẩn đến nỗi miếng thịt béo đã cầm ở trong tay rồi mà lại để rơi mất. Không những thế, còn điều làm gã đau đớn

hơn là: Tăm bản đồ bí mật mà gã giấu sau bức chân dung cũng bị anh chàng láu cá ấy tước mất! Gã không dám hé răng ra nói cho đồng bọn biết chuyện này, ngay cả với chủ nhân Hoàng Tử Khả. Gã đã giấu giếm bí mật tấm bản đồ kỳ dị ấy. Xem chừng gã có ý đồ gì mờ ám uẩn khúc ở trong mà chỉ riêng gã biết.

Lã Cổ Trăn cũng không phải là một tay khờ dại gì! Từ ngày bắt tay cộng tác với Hoàng, tên trùm “găng tơ” nổi tiếng, ngoài những món hàng hành động chung cho công ty, Lã vẫn có những mưu đồ cá nhân để chuẩn bị điều kiện cho mình một địa bàn hoạt động độc lập, gã đã tiến hành một cách bí mật riêng gã và một người thứ hai, rất trung thành được biết mà thôi.

Theo quy định của công ty thì tất cả những hoạt động của nhân viên đều phải chịu sự kiểm soát của một ban đặc biệt do Hoàng Tử Khả trực tiếp chỉ huy. Tất cả những mưu đồ, hành động riêng lẻ đều bị coi như phản bội và sẽ bị trừng trị nghiêm khắc. Vì khi gia nhập công ty này mọi người đã có lời thề: “Phải tuyệt đối trung thành với công ty không được tính toán đến lợi ích cá nhân phải hành động có tổ chức, nếu không sẽ bị xử tử như những tên phản bội”.

Đối với Lã, lời thề đó chẳng qua như một sợi chỉ mỏng manh, ràng buộc Lã với Hoàng mà thôi, vì đứng về mặt bản lĩnh mà nói thì gã có thể là một cánh tay phải của Hoàng, một người tham mưu hoặc phó đẳng... Cho nên mưu đồ của gã không phải là ngẫu nhiên.

Vậy thì gã có mưu đồ gì đây? Tấm bản đồ bị mất ở sau bức chân dung chỉ cái gì? Tại sao gã không cất giấu vào một nơi cẩn thận hơn? Ta cũng nên biết rằng, tại nhà riêng của Lã có một chiếc tủ đặc biệt để cất giấu tài liệu mật giống như tủ của Hoàng. Vậy thì phải có lý do chứ? Đúng! Để tỏ rằng mình rất trung thành với Hoàng Tử Khả, Lã đã giao cho Hoàng một chiếc chìa khóa riêng, nếu cần thì Hoàng có thể đến nhà Lã tự do mở tủ như ở nhà mình vậy. Thêm nữa, Lã còn có ý ngăn ngừa sự tò mò của bọn tay chân vì những thứ càng quan trọng bao nhiêu thì lại càng bị người ta chú ý bấy nhiêu. Bởi thế, Lã đã cất tấm bản đồ bí mật vào sau bức chân dung, nơi mà không ai có thể ngờ đến, nhất là nơi đó đôi khi dùng để giam giữ những “khách hàng lịch sự”.

Thế nhưng, lần này Lã Cổ Trăn đã mắc phải sai lầm tai hại vì quá chủ quan. Bị kích động quá đột ngột, gã thấy người mỏi nhừ, thiếu ngủ mà không sao ngủ được. Tấm bản đồ quý giá ấy cứ ám ảnh gã. Làm thế nào để lấy lại

được bây giờ? Lại tổ chức bắt cóc Quán Kinh Hoa lần nữa chẳng? Không thể tái diễn cái trò ấy được nữa rồi! Con chim đã sổ lồng bay bổng. Anh chàng kinh doanh trẻ tuổi ấy là hạng người thế nào? Một nhà buôn thuần túy hay một nhà hoạt động bí mật?

Còn tấm bản đồ? Hẳn chiếm của ta để làm gì? Không! Không thể khoanh tay mà nhìn những bất hạnh đến với mình, phải đòi lại bằng được, bất kỳ giá nào... Tài sản của ta, xương máu của ta là ở đấy!

Lã Cổ Trân cố nhắm mắt tĩnh dưỡng, những hình ảnh của một thời quá khứ cứ hiện lên như một cuốn phim thời sự...

Ngày ấy... phía Tây nam thành phố Xanh-ga-po có một ngôi nhà đồ sộ dựng trên khu đất số 420. Trong những năm cuối của cuộc chiến tranh thế giới lần thứ hai, ngôi nhà này do một viên cựu sĩ quan Nhật tên là Ma-tsư-ta-ni ở. Lão là một kỹ sư thầu khoán nhà binh. Lão chịu trách nhiệm thiết kế xây dựng sân bay cho quân đội Nhật hoàng ở khu vực này, nhân dân quanh vùng thường quen gọi ngôi nhà này là nhà quan hai thầu khoán.

Ma-tsư-ta-ni có một người vợ Trung Hoa, lão lấy vợ từ năm chiếm đóng Thượng Hải và đem vợ sang Xanh-ga-po làm việc.

Không rõ hồi còn ở Nhật lão đã có vợ con chưa nhưng từ khi đi viễn chinh, lấy vợ lão không có con đẻ mà chỉ nuôi một đứa con trai người Trung Hoa, thằng nhỏ rất kháu khỉnh.

Ma-tsư-ta-ni còn có người bạn thân là kỹ sư Cao Tường Điệp, người Phi-líp-pin. Trong thời gian làm sân bay ở Xanh-ga-po, Cao Tường Điệp đã cộng tác chặt chẽ với Ma-tsư-ta-ni tiến hành công việc mộ phu xây dựng sân bay.

Đại chiến thứ hai kết thúc, phát xít Nhật đầu hàng đồng minh vô điều kiện, quân đội của Nhật hoàng ở khắp Đông Nam Á đều bị giải giáp hồi hương, Ma-tsư-ta-ni cũng nằm trong diện này, lão rất chán nản, buồn rầu thu xếp cuốn gói lên đường, lão không thể đem theo vợ về Nhật được, mà chỉ mang theo đứa con nuôi. Lão đã để lại cho vợ ngôi nhà và cả gia tài gồm cả chiếc xe du lịch của lão thường dùng.

Sau khi lão đi khỏi thì vợ cũng đem bán tất cả đồ đạc lẫn chiếc xe lấy một số tiền lớn, rồi vợ bỏ căn nhà, rời khỏi thành phố Xanh-ga-po này đi đâu ở đâu không ai rõ.

Chính phủ Xanh-ga-po đã tịch thu ngôi nhà ấy và đặt ở đây một bệnh viện chữa mắt.

Ba năm sau, có một bác sĩ trẻ tuổi được cử đến làm việc tại bệnh viện này, tên là Cao Hồng Phấn.

Bác sĩ Cao Hồng Phấn về làm việc chẳng được bao lâu thì bị chết một cách đột ngột ở ngay phòng làm việc vì “cảm bất thường”.

Cái chết của Cao Hồng Phấn thật kỳ lạ, theo các nhân viên ở bệnh viện cho biết thì sau giờ làm việc buổi sáng, vì trời nóng bức bác sĩ vào phòng tắm tắm rửa xong về phòng làm việc ngồi nghỉ rồi bị cảm, lên cơn sốt rồi chết ngay!

Người ta phải cử y sĩ Lý Ngộ tạm thời lên thay thế bác sĩ trông nom bệnh viện.

Được ít ngày sau, y sĩ Lý Ngộ cũng lại bị mất tích.

Cái chết của bác sĩ Cao Hồng Phấn và sự mất tích của y sĩ Lý Ngộ có liên quan gì với nhau không? Về phần này, các nhà chức trách địa phương cũng đang đặt vấn đề điều tra nghiên cứu, nhưng sự việc vẫn chìm dần vào bóng tối. Nhưng Lã Trăn thì biết rõ sự việc như đếm trên đầu ngón tay, vì chính y sĩ Lý Ngộ với Lã Cố Trăn chỉ là một, chính y lại là em ruột của vợ hai Ma-sư-ta-ni.

Sau khi ám hại Cao Hồng Phấn, con trai của kỹ sư Cao Tường Điệp để chiếm đoạt tấm bản đồ mật của Ma-tsư-ta-ni, Lã Cố Trăn hy vọng sẽ tìm thấy một kho tàng quý báu của tên sĩ quan Nhật để lại. Lã Cố Trăn đã mất rất nhiều công sức để dò tìm một nơi cất giấu, nhưng vì trình độ thông hiểu của gã chỉ có hạn nên những đường ngang nét dọc trên tấm bản đồ kia đối với gã chỉ là những con toán học búa, mà một tên học trò dốt nát không thể làm nổi. Vì vậy gã đành tạm thời cất giấu để chờ đợi thời cơ.

Nhưng, dường như oan hồn của Cao Hồng Phấn luôn luôn ám ảnh gã, đem lại cho gã những chuyện không may. Tấm bản đồ đã bị tước đoạt mất rồi! Lã Cố Trăn rất hối tiếc, cái kho tàng vô giá của Ma-tsư-ta-ni sẽ vĩnh viễn vẫy chào lòng tham lam, tàn ác của gã, gã đau xót và hờn căm.

Đồng hồ đã điểm 3 giờ sáng, vạn vật sắp đón chào bình minh tươi sáng, nhưng Lã Cố Trăn vẫn không hề nhắm mắt, gã thấy sắp phải đón chờ những ngày tối tăm đầy tuyệt vọng.

*

* *

Cách quảng trường Rây-phơ-lít không xa có một tiệm giải khát mang tên “Nashihana”, tiệm mở cửa hàng ngày từ 10 giờ sáng đến 12 giờ khuya; khách khứa ra vào tấp nập. Ở đây không những hấp dẫn du khách bằng món kem hạnh nhân Nhật Bản, mà còn lôi cuốn mọi người vì những cô gái phục vụ trẻ đẹp đưa từ Nhật sang, các cô gái duyên dáng và biết chiều khách, thêm nữa có những chỗ ngồi chạy dọc hành lang với những chiếc phô tô bằng mây êm ái, khiến cho khách cảm thấy rất thoải mái khi ngồi đây thưởng thức cốc kem hay ly rượu sa kê đặc biệt.

Nhạc đĩa mở suốt ngày, toàn những bài ca êm ái du dương như “Đêm Trung Hoa”, “Hà nhật quân tái lai”, “Hoa Bắc Kinh” v.v... khi nghe, người ta hoài cảm đến một thời oanh liệt của quân đội Nhật hoàng đã từng lê gót viễn chinh khắp vùng Đông Nam Á.

Chủ nhân, bà Suguri là một góa phụ Nhật Bản chị ruột của anh em Yô-shi-ca và Yô-shi-đa chủ nhà máy chế biến cao su. Suguri có một gương mặt dịu dàng và đôi mắt tối âm thầm, người phụ nữ Nhật này đã từng chịu đựng quá nhiều đau khổ chẳng?

Ngọc Mùi dẫn Bảo Trung tới đây từ chập tối, hai người ngồi khuất phía trong gần lối cửa vào phòng tiếp khách của chủ nhân. Bảo Trung đưa mắt quan sát xung quanh, khách tới đây đủ mọi thành phần giai cấp, dân tộc khác nhau nhưng phần lớn là Hoa kiều và Nhật kiều làm việc ở các nhà máy. Bảo Trung thầm nghĩ: “Thật là một địa điểm giao lưu rất thuận tiện”. Anh chú ý đến hai người khách ngồi bàn gần đây đang tranh luận với nhau một vấn đề gì đó rất sôi nổi bằng tiếng Nhật.

Ngọc Mùi thông thạo tiếng Nhật nên ả giải thích:

- Hai tay này là kỹ sư làm việc ở Nhà máy chế biến cao su.

- Họ tranh luận gì vậy?

Họ nói chuyện tình hình công nhân ở nhà máy của họ. Hình như có cuộc đình công gì đó để phản đối ông chủ bắt làm thêm giờ. Viên kỹ sư trẻ thì bênh vực đấm công nhân; còn viên nhiều tuổi thì bênh vực chủ nhà máy. Họ đang tranh luận với nhau về những biên pháp mà chủ nhân thực hiện, Bảo Trung thầm nghĩ: “ở đâu cũng vậy, có bóc lột là có đấu tranh, và giai cấp công nhân bao giờ cũng là người đi đầu trong những cuộc chiến đấu”. Song anh nói với Ngọc Mùi:

- Các ngài công nhận là hay yêu sách, lắm chuyện lắm!

Ngọc Mùi phụ họa:

- Đình công để mà đối nhẵn răng ra mấy nhau á!

Giữa lúc ấy từ trong phòng khách của chủ nhân có tiếng chân bước. Tấm màn trúc dao động. Một người đàn ông đứng tuổi bước ra, theo sau là một thiếu nữ Nhật Bản. Bảo Trung liếc mắt nhìn, sắc đẹp của thiếu nữ thật là lộng lẫy, cô ta ăn mặc theo lối tân trang, chiếc giuýt serê màu nước biển, áo sơ mi trắng bông vai cắt bó sát thân hình mở mang cân đối. Cô tiễn chân người đàn ông ra khỏi phòng vài bước rồi nói:

- Cậu cứ yên tâm, cháu sẽ gắng hoàn tất nhiệm vụ đúng thời hạn. Cậu Yô-shi-da ạ!

Yô-shi-da đặt tay lên vai cô gái:

- Sakura! Cậu rất tin tưởng ở cháu. Chúc cháu thành công. Tạm biệt cháu, cậu Yôshica bận không lại thăm cháu được nên cậu đến thay, cháu hiểu rồi chứ?

- Dạ cháu hiểu.

Yô-shi-da bước ra khỏi tiệm. Sakura định quay vào nhưng cô chợt nhìn thấy Ngọc Mùi ngồi gần đấy, cô chăm chú nhìn, vẻ sửng sốt. Ngọc Mùi cũng đã nhận ra Sakura, ả ngạc nhiên đứng dậy và khẽ reo:

- Sakura đấy ư? Sao bạn lại ở đây?

Sakura cũng vui mừng bước tới nắm lấy tay Ngọc Mùi:

- Ồ Ngọc Mùi! Cô đến đây hồi nào? Đây là nhà mình, bà Suguri là mẹ mình đấy!

Ngọc Mùi kéo Sakura ngồi xuống ghế rồi giới thiệu:

- Đây là Quán Kinh Hoa chồng mình, còn đây là Sakura bạn học của em.

Bảo Trung niềm nở giơ tay:

- Rất hân hạnh được làm quen với cô.

Bảo Trung nổi tiếng Trung Hoa, Ngọc Mai phải phiên dịch lại cho Sakura nghe, Bảo Trung chăm chú nhìn Sakura, cô ta có khuôn mặt trái xoan, da trắng mịn màng; đôi mắt bồ câu đen lánh và cặp môi rất tươi khi cười có sức quyến rũ lạ lùng. Sakura hỏi Ngọc Mùi:

- Bạn thành lập gia đình từ bao giờ?

Ngọc Mùi vui vẻ cười:

- Chúng tôi đang hưởng tuần trăng mật ở đây.

Sakura vẻ thành thật:

- Chúc mừng hai bạn nhiều hạnh phúc.

Sakura liếc nhìn Bảo Trung, thoáng có một nhận xét và đánh giá về anh, Sakura hỏi Ngọc Mùi:

- Quê hương anh ấy ở đâu?

- Ở Đài Bắc!

Sakura tỏ vẻ ngạc nhiên rồi cô ta nói chuyện ríu rít với Ngọc Mùi, thỉnh thoảng liếc nhìn Bảo Trung với đôi mắt đầy thiện cảm. Một lúc sau, Sakura đứng dậy cáo lỗi:

- Xin lỗi hai bạn, mình phải vào để giúp mẹ mình chút việc, hẹn gặp nhau lúc khác nhé. Mời hai bạn luôn đến đây thăm mình.

Ngọc Mùi cũng lịch sự trả lời:

- Bọn mình sẽ đến luôn thăm bạn, người đẹp Phù-tang ạ!

Bảo Trung cũng nắm chặt tay Sakura:

- Xin hẹn gặp cô dịp khác, tạm biệt!

Sau khi Sakura lui vào rồi, Ngọc Mùi nói nhỏ với Bảo Trung:

- Điệp viên xuất sắc của Nhật đấy, người “Shô kai jô”(1), hẳn cùng học với tôi một lớp ở Đông Kinh, đúng như mình dự đoán!

Bảo Trung tiếp lời:

- Như vậy có nghĩa là ở đây là “nơi thu nhật tình báo của Nhật”. Sakura sang đây hẳn là phải có mục đích gì to tát?

Ngọc Mùi gật đầu:

- Hẳn đang đề nghị tôi hợp tác để tiến hành một công việc theo hẳn nói chỉ là để tìm kiếm một người bị mất tích, khi tôi hỏi cô ta sang đây tiến hành công việc gì.

- Ngọc Mùi có nhận lời không?

- Tôi trả lời là chúng tôi đang hưởng tuần trăng mật nên cần được nghỉ ngơi, hẳn cứ nài nỉ.

Bảo Trung bảo Ngọc Mùi:

- Ta nên tránh xa nơi này thì hơn, biết đâu bọn chúng chẳng đánh hơi thấy gì ở ta. Và biết đâu Sakura chẳng có nhiệm vụ sang tìm kiếm tìm bản đồ bí mật?

Ngọc Mùi cũng tán thành ý kiến của anh:

- Anh nhận xét rất đúng. Xem chừng họ đang chú ý tìm kiếm một người nào đó và cũng có thể liên quan đến tấm bản đồ mật của viên kỹ sư Nhật.

Nói xong Ngọc Mùi gọi cô phục vụ đến thanh toán tiền rồi kéo tay Bảo Trung ra về

Và đúng như dự đoán của Bảo Trung, khi anh và Ngọc Mùi vừa bước ra khỏi tiệm, Sakura từ một góc phòng trên lầu đang gọi điện sang căn nhà đối diện cho một người đàn ông ngồi thường trực.

Bằng một giọng trong trẻo nhưng đầy quyền lực, Sakura hạ lệnh:

- Hirata ! Anh có nhìn thấy cặp vợ chồng trẻ vừa đi ra không? Ừ, cử người bám sát xem họ ở đâu rồi báo cáo ngay cho tôi, rõ chưa?

Từ đầu dây bên kia Hirata ngoan ngoãn vâng lời.

(1). Tình báo sở.

XXIII. NHỮNG NGƯỜI BẠN MỚI

Rời tiệm, Ngọc Mùi cùng Bảo Trung vội về chỗ ở đánh điện về Hà Nội báo cáo với đại tá Ô-buy về tình hình tiến triển công tác, Bảo Trung nhận được lệnh của Ô-buy phải gấp rút di chuyển chỗ ở để bảo vệ an toàn. Lão cũng rất quan tâm đến sức khỏe của anh nên đã gửi kèm theo một bưu phẩm gồm một số thuốc bổ mua từ Pháp sang, đặc biệt có thêm một lọ thuốc an thần kèm theo một lá đơn của bác sĩ X. dặn riêng anh cách sử dụng.

Bảo Trung hết sức mừng rỡ khi nhận được những thứ trên, nhất là lá đơn của bác sĩ X. Trong lá đơn, nhìn bề ngoài thì chỉ thấy ghi cách thức sử dụng thuốc cho hợp lệ, nhưng anh không khỏi sung sướng sau khi biết rằng đó là một bản mật mã ghi chỉ thị của cơ sở.

Chờ khi Ngọc Mùi vắng nhà, Bảo Trung nhúng tờ giấy vào thuốc hóa học và lần dịch những hàng chữ mật.

Bảo Trung hồi hộp ghi nhớ tất cả những điều căn dặn ở trong giấy. Anh thầm nghĩ: “Lúc nào tổ chức cũng quan tâm, theo sát ta để giúp đỡ hoàn thành nhiệm vụ, thật là kỳ diệu, người của chúng ta ở đâu cũng có!”.

Bảo Trung thấy lòng phấn khởi anh rất tin tưởng vào thắng lợi vì anh sẽ không phải đơn độc trong cuộc chiến đấu gay go phức tạp này, bên cạnh anh không những có các đồng chí của ta, mà còn có các đồng chí bạn ta nữa. Anh chuẩn bị tinh thần để tìm bắt liên lạc.

Anh bàn với Ngọc Mùi, hai người quyết định tìm chỗ ở mới.

Việc đó không khó khăn gì lắm vì Ngọc Mùi đã từng quen thuộc rất nhiều ở đây, nên chỉ ngày hôm sau, hai người đã tìm được một nơi vừa ý. Ngay tức khắc, hai người lặng lẽ rời khỏi khách sạn một cách bí mật mặc dù tiền thuê phòng đã trả trước một tuần.

Sự việc đó làm sững sốt một người khách mới đến thuê căn phòng đối diện từ hôm qua. Gã đã phí toi công theo dõi suốt 24 tiếng đồng hồ mà chẳng được tích sự gì! Gã hậm hực và cũng rút lui một cách lặng lẽ. Gã là ai! Theo dõi Đảo Trung và Ngọc Mùi để làm gì? Không rõ! Nhưng chắc chắn có nhiều việc liên quan đến hai người vì gã là một Nhật kiều, người của Sakura.

*

* *

Sau một thời gian ở Xanh-ga-po, Bảo Trung đã tích cực học thêm được một số ngôn ngữ phổ thông bằng tiếng Trung Hoa, anh có thể nói chuyện thường thức hàng ngày với Ngọc Mùi mà không hề sai văn phạm. Khiếu thông minh kỳ lạ của anh khiến Ngọc Mùi vô cùng thán phục, ả phải khen:

- Bảo Trung! Cứ cái đà này thì chỉ ít ngày nữa là tôi hết vốn dạy anh mất thôi!

- Chị quá khen, sợ rằng giọng nói của tôi còn ngọng như trẻ con chẳng?

- Không, anh nói rất sõi, không ai có thể ngờ rằng anh là người Việt đâu.

Bảo Trung khiêm tốn:

- Chỉ cần phải uốn nắn kỹ cho tôi cách đặt câu nếu nhằm thì có thể bị lộ tẩy đấy!

Ngọc Mùi thành thực nói:

- Thú thật là tôi rất hài lòng có người học trò thông minh như anh. Anh có thể ra ngoài tiếp xúc với người Hoa ở đây được rồi đấy!

Bảo Trung mừng thầm, anh tỏ ý khích lệ Ngọc Mùi:

- Thế là trong chuyến đi này tôi biết thêm được một thứ tiếng nữa, đó là công của chị, tôi thành thực cảm ơn.

- Vẽ! Anh chóng biết thì công việc của chúng là càng dễ dàng, không biết rằng thời gian còn kéo dài đến bao giờ nữa? Cái nút đang cở đến đây thì bị tắc lại rồi

Bảo Trung thăm dò:

- Sao bữa trước chị nói rằng đã nắm được trong tay rồi kia mà?

- Đã nắm được rồi, nhưng luôn mấy lần sau, tôi đến tìm, hẵn đều đi vắng, gia nhân bảo hẵn có việc phải đi xa chưa về.

- Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi ở đây mà chờ hẵn sao?

- Không, chúng ta sẽ không chờ nhưng trước khi hành động, chúng ta phải nghiên cứu cho thật kỹ xem đã...

Bảo Trung bóp trán suy nghĩ, anh thấy rằng trong hoàn cảnh này phải hết sức linh hoạt thì mới mau kết quả. Cần phải giành lấy thế chủ động. Hiện nay Ngọc Mùi chưa có một phương sách gì ngoài sự trông cậy vào một tên tướng cao bồi, anh bèn bàn với ả:

- Ngọc Mùi này! Tôi có ý định như sau: Một là phải báo cáo với đại tá những khó khăn của chúng ta để ngài cử thêm người sang giúp sức, hai là tôi sẽ xông xáo vào những nơi cần thiết để khai thác thêm tài liệu mới, có vậy mới hy vọng mau chóng được.

Sau một lúc suy nghĩ, Ngọc Mùi thỏa thuận:

- Bảo Trung! Ý kiến của anh rất đúng, chính mấy bữa nay tôi thấy sốt ruột quá vì chưa có biện pháp gì để giải quyết. Công việc của chúng ta hiện nay đang bị thời gian thôi thúc, không thể nằm lì ở đây như thời kỳ tôi thường trú ở Hồng Kông được, phải hoạt động tích cực hơn! Anh có thể phải giúp đỡ tôi, xông xáo một vài nơi, nhưng tôi mong anh lưu ý, nếu có ra ngoài thì phải cẩn trọng cẩn thận đấy! Ở đây chúng ta với danh nghĩa là những người Trung Hoa đi lánh nạn, bà chủ nhà này có con gái là bạn thân của tôi hiện lấy chồng ở Hồng Kông vì vậy đối với tôi bà cụ rất quý mến, chúng ta có thể tin cậy được, tuy vậy vẫn cứ phải cảnh giác với những con mắt xung quanh. Tóm lại, anh nên thận trọng đừng để chạm trán với tụi gang tơ lần nữa.

Bảo Trung gật đầu:

- Rất đồng ý với chị, tôi sẽ hết sức dè chừng, chị cứ yên tâm. Tôi đoán rằng bọn tay chân của tên Hoàng đang tìm kiếm chúng ta để chiếm lại tấm bản đồ đã mất, nhưng bọn chúng đừng hòng. Đó chỉ là một ảo tưởng mà thôi! Tôi dự kiến một kế hoạch thế này nhé! Chị thử xem có được không?
Bảo Trung trình bày một số biện pháp và kế hoạch hoạt động với ả. Ngọc Mùi vô cùng hứng khởi với kế hoạch vô cùng táo bạo của anh. Cuối cùng ả khâm phục:

- Bảo Trung! anh thật là một con người trí dũng song toàn, tôi thành thực mến phục anh! Bây giờ xin nhường lại tất cả cho anh chủ động, còn tôi, tôi sẽ là người phụ tá cho anh, chỉ tiếc rằng... - Ắng ngập ngừng - đối với tôi, anh quá khô khan trong vấn đề sinh hoạt.

-Chị đừng hiểu lầm tôi, và cũng không nên trách tôi nữa. Tôi không phải là một thằng ngốc với phụ nữ, nhưng lạ Chúa, tôi đã có lời nguyện: “phải giữ lấy sự cao quý nhất trong lương tâm, không để bị hoen ố! Đó là lòng chung thủy của con người”.

Ngọc Mùi buồn rầu mai mĩ:

-Vâng, chung thủy! Ôi, cao quý thay! Nhưng anh chung thủy với người ta mà chắc gì người ta đã chung thủy với anh? Anh có thể bị thiệt thòi đấy, Bảo Trung ạ!

- Cái đó còn tùy ở Chúa!

- Chúa với Trời! Tất cả đều chỉ là giả dối, không thực tế!

*

* *

Trời đã về chiều. Trên đường ra ngoại ô phía nam thành phố có một em gái trạc 10 tuổi quần áo lam lũ, hai tay ôm một bó củi cằn khệ nệ. Trời hơi lạnh, em chỉ mặc một tấm áo mỏng manh nhiều mụn vá. Mái tóc cắt ngắn kiểu Trung Hoa phất phơ bay cuốn ngang tai, để lộ một khuôn mặt nhỏ nhắn, cùng đôi mắt đen láy rất đáng thương.

Em dừng lại trước một biệt thự, tựa lưng vào bức tường rào, mệt mỏi ngửa mặt lên trời thở. Một tia vui mừng hiện lên ánh mắt. Trên đầu em giữa những cành cây rậm rạp, có một nhánh khô thờ xuống, chỉ cần trèo lên bức tường, bám vào chấn song sắt là em có thể thò tay bẻ gãy cành khô ấy, thêm một thanh củi đem về, thế là em thực hiện ngay ý nghĩ ấy. Tiếng cành khô gãy rắc! Em gái vui mừng, nhảy xuống gài nhánh củi vào bó toan bước đi thì một tiếng quát làm em giật mình:

- Con bé kia hãy đứng lại!

Từ trong biệt thự, một thằng bé trạc 15 tuổi ăn mặc lòe loẹt, khệnh khạng đi ra tay cầm xích, dắt một con chó lai vừa trợn mắt quát tiếp:

- Ai cho mày trèo lên tường nhà tao?

Nhìn con chó dữ tợn và bộ mặt hung ác của thằng công tử, em gái sợ hãi tái mặt, em ấp úng:

- Tôi chỉ lấy canh củi khô về đun thôi mà.

Thằng công tử sẵn số bước đến:

- Ai cho phép mày lấy củi ở đây? Muốn sống thì đem nộp tất cả cho tao!
Em gái run rẩy, ôm chặt bó củi vào người, kêu van:

- Không! củi này tôi đi kiếm, nhà tôi hết củi rồi, anh đừng lấy của tôi!

Thằng bé được thể, cười độc ác:

-

Không à! Tao bảo nộp thì phải nộp, không thì đừng trách.
Nó xong hấn dắt chó bước lại gần, con chó hình như biết ý chủ, nghe rằng, căng xích hằm hè. Sợ quá, em gái kêu rú lên và ôm bó củi quay đầu chạy.
Thằng công tử nổi nóng và tức giận, hấn bảo con chó:

- Tu ti! Mày cắn què chân nó cho tao! Rồi hấn buông tay xích cho con chó đuổi theo.

Con chó rít lên một tiếng rồi nhảy bổ về phía em gái, em gái sợ cuống cuống vấp ngã sóng soài, văng bó củi sang một bên, khóc thét lên.

Con chó chồm lên, nghe rằng ngoạm vào cẳng chân khẳm khiu của em gái giữa tiếng cười đắc chí của thằng công tử.

Bỗng con chó kêu “oảng” một tiếng, một cái đá rất mạnh giáng vào bụng con chó làm nó phải nhả miếng mồi và cúp ngay đuôi kêu ăng ẳng chạy về phía chủ. Tên công tử giận dữ, mặt nẩy lửa nhìn vào một người thanh niên vừa đá chó, anh ta đang xé khăn buộc vết thương cho em gái.

Nhìn bàn chân của em gái máu chảy đỏ thẫm chiếc khăn và đôi mắt nghiêm khắc của người thanh niên đang bế em gái bước lại gần, tên công tử bột bỗng hốt hoảng dắt chó chạy vụt vào trong cổng rồi vội vàng đóng sập cánh cửa sắt lại lần trốn.

Người thanh niên đó là Bảo Trung anh đang đi tìm liên lạc với người của ta.

Bảo Trung cõng em bé quay trở lại, một tay anh nhặt bó củi rơi rồi hỏi em:

- Em có đau không?

- Em không đau lắm, chỉ sợ thôi!

- Không sợ! Anh đã rắc thuốc vào rồi, nhà em ở đâu? Anh sẽ đưa về.

Em gái thõn thức giơ tay chỉ:

- Nhà em ở phía này, ở khu lao động.

- Ba em làm gì ?

- Làm công nhân bến tàu.

- Còn mẹ em?

- Bán hàng rong, làm “cháo quấy”.

- Anh sẽ đưa em về nhà, liệu ba có ở nhà không?

- Ba em hiện ốm mấy hôm nay, vẫn nghỉ ở nhà.

- Thế thì anh sẽ gặp ba em, tốt lắm!

Bảo Trung cõng em bé đi quanh co vào xóm lao động, một lúc sau anh dừng lại trước một căn nhà lá lụp xụp.

Có tiếng ho húng hắng của một người nằm ở trong nhà. Trời đã nhá nhem tối. Một bà từ phía sau đi lên tay cầm ngọn đèn dầu, tay bưng một bát cháo nóng bước về phía giường.

- Má! Má! Em gái cất tiếng gọi rồi la lên khóc.

Bảo Trung cõng em bước vào giữa con mắt kính ngạc của hai vợ chồng bác công nhân. Bà mẹ thất sắc, kêu lên:

- Trời ơi! Múi, con làm sao thế này?

Ông bố cũng gượng ngồi dậy, nhìn ngơ ngác:

- Sao thế con?

Bảo Trung đặt em xuống chiếc giường tre, rồi nói vắn tắt sự việc cho vợ chồng bác công nhân nghe. Hai người nhìn anh cảm động:

- Cảm ơn chú! Không có chú hôm nay thì cháu Múi chết mất.

- Hai bác cứ yên tâm, tôi đã băng thuốc cẩn thận cho cháu rồi, chỉ vài ngày là khỏi thôi.

- Biết lấy gì đền ơn chủ bây giờ?

Người vợ bắn khoăn nói tiếp:

- Thật khổ quá, nhà tôi lại bị ốm mấy ngày nay. Cũng may là nhờ có anh em cùng làm giúp đỡ thuốc men.

- Hai bác đừng ngại! - Bảo Trung ngắt lời - Thấy cháu gặp nạn tôi phải có trách nhiệm giúp đỡ, nhất là cùng người đồng hương.
Giữa lúc ấy thì cánh liếp hé mở, một người má, tóc đã điểm bạc, tay cầm một cuốn sách bước vào, nói:

- Chú Phùng, đã đỡ chưa? Cháu Múi sao thế hả thím?
Và chợt nhìn thấy có người lạ, người ấy vội nhét cuốn sách vào túi vẻ thoáng ngạc nhiên. Thấy người ấy vào, cả hai vợ chồng bác công nhân mừng rỡ:

- Kìa Bác Lý. Chúng tôi đang mong bác! Không có chú này hôm nay thì cháu Múi đến chết mất!

Bác gái vừa chỉ vào Bảo Trung vừa kể vắn tắt chuyện xảy ra cho bác Lý nghe. Bác Lý nhìn Bảo Trung bằng con mắt đầy cảm tình:

- Cảm ơn chú! Chú đi đâu qua đây mà lại gặp cháu vậy!

- Dạ, tôi xuống thăm một người quen làm việc ở bến tàu, bác cùng làm việc với bác Phùng ạ?

Bác Phùng trai đã tỉnh táo, sai vợ pha trà rồi giới thiệu với Bảo Trung:

- Đây là bác Lý! Người Việt kiều thầy dạy học của anh em chúng tôi, còn chú muốn tìm thăm ai ở bên? Làm công nhân hay cai thầu?

Sau vài giây quan sát và đắn đo, Bảo Trung quyết định nói rõ tên người mình cần gặp:

- Tôi xuống thăm bác Lương cũng Việt kiều có chút việc cần!

Nghe nói đến bác Lương, cả bác Lý cùng vợ chồng bác Phùng đều có vẻ ngạc nhiên. Bác Phùng hỏi tiếp:

- Có Phải bác Lương, Việt kiều làm tài công không?

- Dạ đúng ạ!

- Vậy chú đã gặp bác ấy chưa? Chỗ bác ấy với chúng tôi cùng là anh em cả, không ngờ chúng ta lại là người quen với nhau cả. Thế chú gặp bác Lương có việc gì thế?

- Dạ, không, chỉ xuống thăm vì lâu ngày thôi ạ và cũng chưa tìm được chỗ ở của bác ấy!

Bác Phùng gái sốt sắng:

- Vậy để tôi dẫn chú đi, nhà bác Lương ở gần đây thôi.

Đến lúc này thì bác Lý vui vẻ, rút trong túi ra một cuốn sách đưa cho bác Phùng:

- Tôi đem lại cho chú đọc cuốn sách này.

Bác Phùng trai mừng rỡ đón lấy cuốn sách, vội mở ra. Bảo Trung thoáng nhìn thấy ở trang đầu có in chân dung Các Mác, anh hồi hộp nhưng trấn tĩnh nói:

- Rất may mắn được gặp các bác, mong bác gái dẫn tôi đến gặp bác Lương càng sớm càng tốt.

Bác Lý nhìn Bảo Trung như xét đoán rồi nói:

- Thôi, thím phải ở nhà chăm sóc cho chú ấy, lát tôi về, tôi dẫn chú ấy qua nhà bác Lương một thể, chú hãy uống trà đi đã, vội gì.

Bảo Trung phấn khởi, anh thầm nghĩ: “Rất may mắn cho mình, có lẽ đây toàn là những hạt nhân tốt mà cơ sở đã giới thiệu cho mình liên lạc”. Tuy vậy anh vẫn cảnh giác đề phòng những bất trắc xảy ra.

Uống trà xong, bác Lý căn dặn riêng bác Phùng rồi cùng Bảo Trung đi ra. Báo Phùng gái bỗng hỏi Bảo Trung:

- À! Chú cho biết tên để cháu Múi nó nhớ...

Bảo Trung bước đến gần em gái, xoa đầu em và nói:

- Tên chú là chú Nam. Chúc cháu chóng khỏe nhé!

- Cảm ơn chú - em Múi tròng mền nhìn anh - Thỉnh thoảng chú Nam lại chơi nhà cháu nhé!

- Ừ, chú sẽ đến luôn!

Bảo Trung cùng bác Lý tìm đến nhà bác Lương, một người tài công Việt kiều đứng tuổi.

Sau khi trao đổi mật hiệu xong, họ liền nhận ra nhau là những người “đồng chí”!

Bảo Trung đã tìm thấy những người bạn mới trên xứ sở xa lạ và đầy nguy hiểm, anh phấn khởi vô cùng!

XXIV. NGƯỜI ĐẸP TRONG BIỆT THỰ

Một buổi sớm, thành phố hãy còn chìm trong làn sương mù dày đặc, đã thấy hai người thợ điện khoác những cuộn dây từ phía ngoại ô đi vào. Một người trung niên cao lớn và một thanh niên khỏe mạnh, họ dừng bước bên cạnh một biệt thự có cây cối um tùm. Hai người đi vòng quanh khu nhà một lần xem xét, hình như họ có nhiệm vụ kiểm tra đường dây dẫn điện vào biệt thự này.

Trong căn nhà lớn trên tầng hai, ánh đèn ngủ lơ mờ xanh, lọt qua khung cửa sổ. Gia chủ hãy còn triền miên trong giấc ngủ đầu mùa đông. Người trẻ tuổi, thì thầm với người trung niên mấy câu rồi tức khắc người ấy đến trước một cột điện, nhanh nhẹn trèo lên, cắt một sợi dây chì.

Tất cả ánh sáng trong nhà đều vụt tắt.

Xong xuôi, người thanh niên tụt xuống rất nhanh rồi hai người cùng bước lên giữa phố vào một quán điểm tâm. Chừng nửa giờ sau, một người làm bếp trong biệt thự hối hả mở cửa, dắt xe đạp đi ra. Mừng rỡ khi gặp hai người thợ điện đi ngược lại, anh ta liền gọi:

- Này hai bác, vào xem giúp điện trong nhà tôi một chút, may quá, tôi định chạy lên sờ máy điện gọi thợ. Ông chủ tôi trở dậy mà không có nước nóng rửa mặt thì rất phiền.

Hai người thợ điện vui vẻ mang dụng cụ bước vào. Trên gác hai, đã thấy có tiếng nheo nhéo gọi người hầu. Người bếp nói với vẻ mặt lo lắng:

- Cô hai đã dậy rồi! Bếp điện tắt ngấm cả, làm thế nào bây giờ?

Người thợ trung niên mỉm cười nói:

- Thì bác nấu tạm bằng củi vậy. Phải chữa lâu đấy!

Sau khi chỉ cho hai người thợ chỗ để công tơ, người bếp tắt tả chạy xuống bếp.

Hai người thợ điện bấm nhau mỉm cười rồi tự do lần theo những đường dây điện đi quanh khắp những căn phòng tầng dưới

Trên nhà có tiếng cầu nhàu của một người ngoại quốc và tiếng thỏ thẻ của phụ nữ; Hai người thợ điện bảo nhau cùng leo lên lầu.

- Ai đấy? - Tiếng một thiếu phụ Trung Hoa hỏi.- Chúng tôi lên chữa điện.

- À, tốt lắm! Mời hai ông cứ lên, không hiểu sao tự nhiên nhà chúng tôi mất điện.

- Xin bà chỉ dẫn cho những nơi mắc đèn.

Người trẻ tuổi nói và kịp chú ý đến người thiếu phụ. Bà ta mặc một bộ quần áo ngủ lộng lẫy bằng thứ hàng đắt tiền và không khỏi ngạc nhiên vì sắc đẹp của thiếu phụ. Một thân hình nở nang gợi cảm, một khuôn mặt trái xoan cân đối với những đường nét tuyệt trần, nhất là đôi mắt đầy sức quyến rũ. Hương thơm xa xỉ toát lên sặc sụa cả căn phòng.

Thiếu phụ chỉ dẫn quanh những căn buồng chỉ cho hai người. Từ một chiếc gương Hồng Kông trong buồng ngủ, có tiếng nói của người ngoại quốc.

- Có chuyện gì thế Nguyệt Cầm?

- À, họ đến chữa điện anh ạ!

- Khỉ thật, sao lại hỏng điện sớm thế?

- Chẳng biết!

- Thiếu phụ trả lời bằng tiếng Anh với hần rồi quay ra giải thích với hai người:

- Ông chủ nhà đây là bác sĩ, chuyên gia Hoa Kỳ, các ông chữa cho cẩn thận thì sẽ được thưởng nhiều tiền đấy!

- Cảm ơn bà, chúng tôi sẽ làm hết sức cẩn thận ạ.

- Liệu chữa có lâu không? -Thiếu phụ hỏi.

Người trẻ tuổi trả lời:

- Chóng thôi ạ! À, bà làm ơn cho biết, đồng hồ chỉ mấy giờ rồi ạ?

Thiếu phụ giơ tay xem đồng hồ:

- Bấy giờ đúng! Cái đồng hồ của tôi mới bị hết giây...

Vừa nói, người trẻ tuổi vừa đưa tay lên vặn lại kim đồng hồ và lên giây cót.

Người nhiều tuổi bảo người trẻ tuổi:

- Chú ở đây để anh kiểm tra lại đường dây xem sao nhé!

Nói đoạn, người nhiều tuổi quay xuống, còn lại người thợ trẻ, anh chăm chú nhìn những đường dây mắc trên trần, nhưng đồng thời quan sát rất kỹ những bài trí trong nhà, từ chiếc tủ cho đến những bức tranh treo trên tường.

Chủ nhân cũng đã trở dậy, hẩn xoi mói nhìn chằm chằm người thợ trẻ. Người thợ trẻ vội lấy tuốc nơ vít tháo một chiếc công tắc rồi loay hoay lắp lại, anh vặn thử nút điện, đèn bỗng nhiên sáng trưng.

- Ô kê! Khá lắm!

Chủ nhân bật lên tiếng khen và vui vẻ rút ngăn bàn lấy bao thuốc thơm chìa mời người thợ trẻ.

- Cảm ơn ông chủ!

Vừa lúc ấy người thợ nhiều tuổi cũng đã quay lên. Hai người vui vẻ nhận tiền công rồi chào chủ nhân cùng thiếu phụ ra về.

Bằng con mắt cảnh giác, tên chủ nhìn theo hút hai người mãi tới khi khuất khỏi cổng biệt thự, hẩn mới hỏi thiếu phụ:

- Ai gọi bọn này đến thế hử em?

- Thằng bếp đấy mà!

- Lần sau đừng để chúng xồng xộc lên đây nhé!

- Không, em gọi họ lên đây chứ! Thế họ không lên thì làm sao mà chữa được điện hử anh Phao-tơ?

- Ừ nhỉ, xin lỗi em nhé!

- Anh rõ lẫn thẩn.

Nói xong Nguyệt Cầm tiến lại gần Phao-tơ, kề má phấn áp vào môi hắn, Phao-tơ sung sướng ôm lấy ả ghé răng cắn nhẹ vào má.

- Ôi! Đau chết em mất!

- Để cho em nhớ vì mai em phải đi Phi-líp-pin rồi!

- Kệ anh! Em không đi đâu!

- Ấy chết, ngài phái viên Rô-bốt Bao cần gặp em, vả lại phải đi công việc cho anh chứ!

- Không, em để cho Khánh Chân nó đi thay nhé! Em không muốn đi đâu cả. Phao-tơ nhúu đôi mày suy nghĩ rồi bỗng hắn vui vẻ nói.

- Ờ nhỉ! Anh không nghĩ ra, để cho Khánh Chân đi thay em cũng được. Cô ấy cũng có triển vọng sang Hoa Kỳ đấy! VẬY em bàn giao tỉ mỉ cho cô ta nghe!

- Tất nhiên rồi! Thôi anh đi rửa mặt đi còn ăn điểm tâm.

Phao-tơ đi vào buồng tắm, Nguyệt Cầm trở lại phòng trang điểm rồi lát sau ả quay điện nói chuyện với một người nào đó một lúc lâu.

Buổi tối, khi Phao-tơ đi vắng chưa về, trong biệt thự lại bị tắt điện lần nữa. Trên gác lúc ấy chỉ có hai người đàn bà.

Và lần này thì Nguyệt Cầm vừa mới quay điện báo tin cho nhà đèn... đã thấy người thợ trẻ ban sáng đến. Anh ta loay hoay tháo lắp một lúc ở trong phòng. Điện lại sáng như cũ và lần này thì anh ta không những không dám nhận tiền của Nguyệt Cầm mà còn xin lỗi là buổi sáng làm chưa được cẩn thận.

Hai người đàn bà lại tiếp tục câu chuyện bỏ dở:

- Khánh Chân này! Chị đã chuẩn bị mọi điều kiện tốt cho cô đi thay chị chuyển này, chắc cô hài lòng chứ?

- Cảm ơn chị, Nguyệt Cầm ạ! Em rất thú vị khi chị ngỏ ý kiến này với em, thành thật là em cũng rất muốn được sang Mỹ chơi ít lâu

- Vậy thì cô sẽ được toại nguyện! Chị đã giới thiệu kỹ cô với ngài Rô-bốt Bao. Cả anh Phao-tơ nữa, cũng đã điện cho lão chuẩn bị đón tiếp em. Chắc gặp mặt em lão ta sẽ rất vui mừng, cô em trẻ đẹp của chị ạ!

Khánh Chân rạng rỡ nét mặt, nhưng còn thắc mắc hỏi:

- Quả thật em chưa hình dung nổi cái lão phái viên ấy như thế nào? Có “điển trai” bằng Phao-tơ của chị không? Hay là lại lộm khộm như lão đại tá Kim Quân thì chán ngấy. Em ngại lắm.

- Ôi! Em khỏi phải lo chuyện ấy! Chị cam đoan với em là gặp hẳn ta, em sẽ phải “rung động” ngay. Một con người lịch sự và hào phóng chính tông Huê Kỳ, chị tin là em sẽ vừa ý ngay thôi.

- Chị không nói dối chứ? Em cảm ơn chị nhiều!

Nguyệt Cầm mỉm cười tế nhị nói:

- Chúc cho cô em của chị chóng kiếm được một tấm chồng danh giá! Ôi có khi em còn hạnh phúc hơn chị đấy nhé!

Khánh Chân đầm khế vào vai Nguyệt Cầm nũng nịu:

- Thôi chị hai, chị đừng đùa em nữa, em không thích đâu, à, thế em sẽ phải khởi hành vào lúc nào nhỉ?

- Sáng mai, em đi thôi, anh Phao-tơ đã lấy vé máy bay cho em rồi!

- Mai đã đi à? Vội nhỉ!

- Thôi cô em đừng vội vĩnh nữa, muốn đi ngay sớm quá đi lại còn... Chị đi guốc vào bụng cô rồi.

Khánh Chân nguýt Nguyệt Cầm, giận dỗi:

- Ai cũng như chị ấy: Suy bụng ta ra bụng người, chị tệ lắm!

Nguyệt Cầm làm lành:

- Thôi chị đùa tí mà! Kìa, hình như anh Phao-tơ đã về! Đúng rồi!
Có tiếng còi ô tô ở dưới nhà. Hai chị em vội sửa lại mái tóc cho nhau và cùng nhìn nhau cười ngây ngất.

Họ là những người “đẹp” trong biệt thự của tên gián điệp đội lốt bác sĩ chuyên gia ở khu vực này.

XXV. VÁN BÀI QUYẾT ĐỊNH

Đặt tấm ảnh lên mặt bàn, một người tóc đã đốm bạc hướng về phía người đàn ông mặt sạm nắng:

- Ri-xan-đô! Anh hãy nhận mặt cho kỹ người này, xem anh đã gặp cô ta ở đâu chưa?

Ri-xan-đô cầm tấm ảnh giơ lên ngang mặt rồi vui mừng reo:

- Thôi đúng nó rồi! Nữ tài tử Lý Lệ Hoa!

Và bằng con mắt ngạc nhiên, gã hỏi:

- Thưa bác! Bác tìm thấy ả ở đâu vậy?

Người có mái tóc đốm bạc mỉm cười:

- Có gì đáng ngạc nhiên, đó là công việc của chúng tôi. Anh hãy nhớ rằng: chúng tôi đã cứu anh khỏi bàn tay tàn bạo của Kim Quân cùng sự xảo trá của tên Bơ-ra-ong, vì vậy đã đến lúc anh cần phải giúp sức chúng tôi.

Đoạn người ấy quay sang phía hai người ngồi bên cạnh nói tiếp:

- Thế là chúng ta đã khẳng định rõ ràng sự việc rồi, đồng chí Lương mở lại dây ghi âm nghe xem nào?

Người cao lớn đứng dậy đến bên máy ghi âm ấn nút.

Cả 4 người lắng nghe lắng nghe những tiếng nói phát ra từ một chiếc máy ghi âm nhỏ xíu:

- “Ô kê! Khá lắm!”

- “Cảm ơn ông chủ” -Tiếng máy rè rè một lúc

- “Ai gọi bọn này đến thế hử em?”

- “Thằng bếp đấy mà...”

Mọi người đều lắng nghe những lời đối thoại rành rọt bằng tiếng Ăng-lê, đáng chú ý nhất là những câu sau:

- “Ôi! Đau chết em mất!”.

- “Để cho em nhớ vì mai em phải đi Phi-líp-pin rồi”.

- “Kệ anh, em không đi đâu”

- “Ấy chết! Ngài phái viên Rô-bốt Bao cần gặp em, vả lại phải đi công việc cho anh chứ?”

- “Không! Em để cho Khánh Chân nó đi thay nhé! Em không muốn đi đâu cả”.v.v...

Nghe hết cuộn băng, Ri-xan-đô nói với mọi người:

- Khánh Chân! Nữ thư ký của đại tá Kim Quân! Té ra cũng là người của bọn chúng, ghê thật. Tôi có quen cô ta.

Người có mái tóc điểm bạc nghiêm trang nói:

- Vì vậy chúng tôi cần anh nhận mặt cô ta giúp chúng tôi. Kinh Vu ạ! Anh sẽ có khả năng làm lại cuộc đời. Anh sẽ góp phần với chúng tôi đoạt lấy những tài liệu mật ấy.

Ri-xan-đô cả quyết:

- Tôi xin đem hết khả năng để phục vụ chính nghĩa và sẽ quyết tâm tẩy rửa quầng đời ô nhục của tôi, bác Lý ạ! Các bác, hãy tin tôi, tôi thề không bao giờ phản bội, các bác hãy giao nhiệm vụ cho tôi.

- Rất tốt! Chúng tôi sẽ coi anh như những người bạn.
Nói xong, đồng chí Lý quay lại người trẻ tuổi:

- Ảnh đồng chí chụp khá lắm, đồng chí Nam ạ! Còn người cộng tác của đồng chí có đủ khả năng và đáng tin cậy không?

Bảo Trung đáp:

- Có thể tin cậy được, cô ta có đủ khả năng làm nổi nhiệm vụ mà chúng ta sẽ ủy nhiệm.

- Vậy thì chúng ta sẽ mời cô ấy đến bàn bạc. Cũng xin báo tin để đồng chí biết chúng tôi đã nhận được điện cảm ơn của những người yêu nước Mã Lai về tấm bản đồ đồng chí gửi tặng. Nó sẽ giúp cho họ dễ dàng tìm thấy một kho vũ khí vô cùng quý báu mà quân đội Nhật hoàng đã cất giấu sau khi bại trận. Thành thực cảm ơn đồng chí! Chúng ta đã góp phần vào một nhiệm vụ cao cả! Chúng ta sẽ hiệp đồng đánh một ván bài quyết định với bọn gián điệp đế quốc ở đây. Chúng tôi dự kiến như thế này... các đồng chí góp thêm ý rồi cùng bắt tay vào việc.

*

* *

Sáng hôm sau, Phao-tơ cùng Nguyệt Cầm tiễn Khánh Chân ra sân bay, Phao-tơ dặn dò Khánh Chân kỹ những công việc cần thiết cho tới khi máy cất cánh lên đường, hắn mới cùng Nguyệt Cầm lên xe riêng ra về. Khánh Chân không khỏi sung sướng vì chuyển đi công cán này. Án lại những sự việc vừa qua mà cảm thấy tự hào.

Do một người đỡ đầu là bạn thân của Kim Quân giới thiệu, ả đã vào làm thư ký riêng cho lão đại tá mấy năm nay và được lão hết sức chiều chuộng. Tới khi gặp Nguyệt Cầm, người chị họ giàu có, con một nhà buôn lớn ở Hương Cảng, hai chị em rất tâm đầu ý hợp. Thường thường Khánh Chân vẫn nhận được những tặng phẩm của Nguyệt Cầm và dần dần Khánh Chân bị lôi cuốn vào những công việc mà Nguyệt Cầm hoạt động. Khánh Chân đã gián tiếp trở thành một điệp viên của cơ quan gián điệp Mỹ CIA.

Sau khi dùng lá bài hai mặt, bọn đế quốc được Khánh Chân cho biết thời giờ

Kinh Vu đem tài liệu đi Xanh-ga-po. Bọn chúng liền dùng thủ đoạn cướp trắng tài liệu, trong khi một mặt vẫn giả vờ mua bán với Kim Quân để tránh điều tiếng xấu. Bọn gián điệp Mỹ đã chơi một đòn xỏ lá với ông bạn đồng minh!

Trong lúc lão đại tá điên đầu bối rối thì Khánh Chân cũng viện cớ bố ốm xin phép nghỉ về thăm để đi Xanh-ga-po gặp Nguyệt Cầm nhận tiền thưởng từ tay bọn Mỹ. Khánh Chân sung sướng khi được Nguyệt Cầm cho biết ả được mời sang du lịch tại Hô-ly-út cùng với tên phái viên Rô-bốt Bao thay thế cho Nguyệt Cầm, ả vô cùng xúc động.

Thành phố Hô-ly-út với những tòa nhà tráng lệ, cao ngất tầng mây, hiện lên trong trí tưởng của Khánh Chân. Thành phố quê hương của điện ảnh Hoa Kỳ với những tài tử danh tiếng lầy lừng trên thế giới sao mà hấp dẫn đến thế! Khánh Chân có một mơ ước trở thành một tài tử xi nê và biết đâu ả cũng sẽ trở thành minh tinh màn bạc nhờ lão phái viên Bao giới thiệu! Khánh Chân đang nuôi mộng đẹp, ả quên phắt cả quãng đời nhơ nhố của mình khi làm việc cạnh Kim Quân. Cũng như Nguyệt Cầm, ả vừa làm thư ký riêng và cũng vừa làm vợ không chính thức của những ông chủ... già dê!

Và giờ đây, đang ngồi trên chiếc máy bay, bay lên thiên đường hạnh phúc, ả hồi hộp vì sung sướng.

Tới khi máy bay hạ cánh xuống phi trường, Khánh Chân phấn khởi bước xuống, trong lòng như có muôn đóa hoa đang thi nhau nở rộ.

Khánh Chân vừa đặt chân xuống hết những bậc thang thì đã có hai người, một nam, một nữ, ôm bó hoa đến trước mặt tặng và nói:

- Chúng tôi là người nhà của ông Bao, được lệnh ra đón cô, xin mời cô ra xe.

Khánh Chân hớn hờ nhận hoa, cảm ơn và theo hai người ra khỏi sân băng.

Một chiếc xe du lịch kiểu “Sim-ca” bóng nhoáng, mui trần đã mở sẵn cửa đón chờ. Khánh Chân hãnh diện bước lên xe, lòng tràn ngập một niềm vui không bờ bến.

Gã thanh niên lái chiếc xe bon nhanh chở Khánh Chân về khách sạn, nơi có người đang mong chờ ả.

*

* *

Trên khách sạn, tên Vôn cùng Rô-bốt Bao đang chuẩn bị những món ăn để đón khách.

Vừa bày những thứ lên bàn, Vôn vừa nói với Bao:

- Ngài phái viên! Chắc ngài rất hài lòng về chuyến đi này lắm thì phải. Vừa đem về nhiều kết quả cho ông chủ Cam Minh, lại vừa có “giai nhân” về theo, ngài thật là may mắn quá đấy!

- Cảm ơn ông bạn, ông đã tốn nhiều công sức đến tôi, không biết đền đáp ông cái gì? Tôi hứa là sẽ về báo cáo lại với ông chủ những hoạt động đáng khen của ông để ngài biết rõ chân giá trị của ông, ông bạn ạ! Cuộc hành trình của tôi rất vất vả nhưng cũng rất thú vị, tôi còn phải qua Nhật Bản để thu thập một số tài liệu mới nữa. Ôi! Nghề nghiệp của chúng ta bận bịu như thế đấy!

- Cuộc hành trình trở về của ngài, tôi tin rằng sẽ rất thoải mái, ông bạn ạ! Nghe đâu cô em của Nguyệt Cầm cũng vào loại đẹp “đổ nước nghiêng thành” lại rất trẻ nữa. Mong rằng ngài sẽ chiều vừa ý cô ta, khỏi ân hận tới người giới thiệu.

- Về khoản đó thì, tôi cũng không đến nỗi kém cỏi lắm ngài Vôn ạ! Ngài hãy yên tâm và tin rằng những giai nhân mà ngài có nhã ý giới thiệu cho, tôi sẽ thỏa mãn! Ngài chắc chắn cô ta đến đây hôm nay chứ? Tôi có thể bị “nhỡ tàu” không?

Vôn cả quyết:

- Chắc chứ! Phao-tơ đã điện cho tôi biết tin từ tối qua, và lại chúng tôi làm việc với nhau không bao giờ chậm trễ cả.

Hai tên gián điệp vừa tán dóc vừa tâm bốc lẫn nhau về nghiệp vụ và như muốn giải quyết vấn đề thắc mắc của mình, Rô-bốt Bao hỏi:

- Này ngài Vôn! Tôi có một điều muốn hỏi ngài: những tài liệu mà ngài nói rằng rất quan trọng, mới mua được của một nước đồng minh với một giá rất đắt và hết sức khó khăn. Tôi rất thắc mắc rằng tại sao chúng ta không thể điều đình thẳng với chính phủ của họ để họ cung cấp cho chúng ta những thứ cần thiết mà lại còn phải mua bán lồi thối!

Vôn hơi ngạc nhiên vì câu hỏi đột ngột của Bao, hần cau mày trả lời:

- Ngài phái viên, biết giải thích làm sao với ngài trong lĩnh vực chuyên môn này, nhưng tôi chỉ lưu ý ngài về một khía cạnh đặc biệt này: Có rất nhiều tài liệu mà cơ quan tình báo của chúng ta phải mua lại trong các nước đồng minh, nếu những tài liệu đó nằm ở trong tay một vài cá nhân có tham vọng mà chúng ta thì... chúng ta cần biết tất cả những gì đã xảy ra hoặc sắp xảy ra trên thế giới! Vì vậy đôi khi chúng ta còn phải mua những tài liệu ngay ở trong những người có trọng trách trong chính phủ của ta nữa cơ, ngài Bao ạ! Ngài hiểu ý tôi chứ.

Rô-bốt Bao gật gù:

- Tôi đã rõ! Thật là kỳ diệu, một đôi khi tôi có hay thắc mắc ngớ ngẩn như thế đấy! Mong ngài đừng hiểu lầm tôi, cho rằng hay là tôi quá xót xa vì những khoản tiền chi quá lớn! Mặc dù mấy năm nay ngân sách của chúng ta quá hao hụt khi cần thiết chi vẫn cứ phải bạo tay mà chi và những kết quả của chúng ta thật là vô giá.

Vôn có vẻ hài lòng, phấn khởi nói:

- Đấy, ngài phái viên ạ! Ngài có đi các nơi, có lặn lội tìm hiểu thì mới thông cảm với chúng tôi được, mong rằng ngài sẽ về báo cáo với ông chủ những nhận xét đúng mức về chúng tôi.

- Ngài cứ yên tâm, tôi sẽ dành tất cả những tốt đẹp cho ngài cũng như ngài đã dành những niềm vui sướng cho tôi trong chuyến đi này.

Vôn chìa tay nắm chặt lấy tay Bao:

- Chúc cho lời giao ước giữa chúng ta được vĩnh viễn như một lời nguyện thiêng liêng!

Cánh cửa phòng kẹt mở, tên hầu cận bước vào đưa cho Vôn một tấm thiệp. Xem xong thiệp, Vôn vui mừng nói với Bao:

- “Giai nhân” đã đến!

Khi một cô gái bước vào thì cả hai tên cùng ngạc nhiên trước sắc đẹp lộng lẫy của nàng. Thân hình kiều diễm với những đường nét gợi cảm đập vào

mắt khiến tên phái viên ngây ngất.

Cô gái tự giới thiệu sau cái chào rất kiểu cách:

- Tôi là Khánh Chân, em chị Nguyệt Cầm, được hân hạnh đến gặp các ngài theo lời giới thiệu của ngài Phao-tơ.

Tên Vân và Bao cùng nắn lại chiếc ca vát và đều đứng dậy:

- Chúng tôi đang mong chờ cô, rất hân hạnh!

Rô-bốt Bao tế nhị, láu láu nói:

- Cô đã đem lại niềm vui lớn cho chúng tôi. Hô-ly-út thành phố xinh đẹp, quê hương tôi đang chờ đón gót chân diễm lệ của cô! Khánh Chân ạ!

Khánh Chân khiêm tốn nhìn hai tên:

- Rất cảm ơn! Ngài Phao-tơ và chị Nguyệt Cầm đã dành những vinh dự cho tôi, tôi rất vui sướng khi bước chân vào đây được gặp các ngài, nhất là ngài phái viên đáng mến!

Rô-bốt Bao như mở cờ trong bụng, hân hoan tởm:

- Tôi đã được ngài Vân đây, giới thiệu về cô, xin thành thực nói rằng: “Hình như tất cả những nét kiêu diễm của nhân loại trên thế gian này đều tập trung vào hai chị em cô! Chao ôi, tôi lại được diễm phúc làm bạn đồng hành của cô trong chuyến đi này, rất mong cô sẽ tha thứ cho tôi nếu có điều gì sơ suất. Xin mời cô hãy nâng cốc, chúc mừng cho cuộc họp mặt vui vẻ của chúng ta hôm nay.

Khánh Chân ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Bao, mở ví rút ra một tập giấy đặt lên bàn trước mặt Vân:

- Thưa ngài Vân, chắc ngài đã nhận được điện báo của ngài Phao-tơ tối qua... và đây xin gửi tới ngài lá thư cùng những thứ ngài cần mà ngài Phao-tơ có giao cho tôi chuyển tới ngài.

Vôn cầm lá thư mở ra đọc, cùng xem một số giấy tờ, trong đó có những chứng từ thanh toán, hần mỉm cười:

- Ngài Phao-tơ thật quá cẩn thận, ông ta sợ rằng chúng tôi không tiếp cô chu đáo, nếu như ông ta được chứng kiến cuộc tiếp đón hôm nay ắt sẽ hài lòng cô Khánh Chân ạ! Như vậy là chúng tôi đã thỏa thuận với nhau, mời cô sang Hoa Kỳ chơi ít ngày nhân tiện có ngài phái viên trở về, nhưng trên đường về, ngài Bao đây còn phải ghé qua Nhật Bản có chút việc. Vậy cô có thể cùng đi với ngài qua thăm đất nước Phù tang được chăng?

Khánh Chân vui vẻ đáp:

- Ôi! Thế còn gì bằng, cùng một chuyến đi, tôi lại được thăm hai đất nước. Nói đến Nhật Bản là tôi đã hình dung thấy những phong cảnh nên thơ, đầy sức quyến rũ rồi!

Bao hí hửng ngắt lời:

- Thế là cô đã đồng ý rồi nhé! Khởi phải bàn nữa chủ nhân Vôn! Xin ngài cạ chén và chúng ta mở nhạc lên thôi!

Khánh Chân cũng nâng cốc, cùng bọn chúng vui vẻ nói chuyện cười đùa... rồi Vôn mở nhạc, điệu Swing nổi lên, hai tên gián điệp cùng một gái giang hồ, lần lượt ôm lấy nhau quay cuồng theo tiếng nhạc.

Trong khi Vôn đang nhảy với Khánh Chân thì dường như muốn trở tài, Rôbốt Bao vào phía trong mang ra một chiếc đàn violon. Hần đứng tựa người bên khung cửa sổ, đặt đàn lên vai và kéo lên một bản nhạc, phụ họa với những âm thanh trầm, bổng trong đĩa hát.

Khánh Chân đã thấy mệt, cô rời khỏi tay Vôn chạy ra ngồi xuống ghế bành và bảo Vôn:

- Tôi muốn thưởng thức tiếng đàn của ngài phái viên, đề nghị ngài hãy tắt quay đĩa đi!

Vôn ngoan ngoãn nghe theo và cũng hưởng ứng:

- À vâng, tôi quên chưa giới thiệu với cô, ngài phái viên đây lại là một nhạc sĩ có tài, tiếng đàn của ngài có sức quyến rũ lạ thường! Được người đẹp

chú ý, tên Bao càng ra sức đem tài nghệ ra biểu diễn. Hắn chơi một bài dạ khúc của Su-be và lim dim cặp mắt say sưa.

Bỗng cánh cửa phòng hé mở, tên hầu cận của Vôn lại mang vào một danh thiếp.

Xem xong thiếp, Vôn gật đầu ra hiệu cho mời khách vào.

Và khi bản nhạc vừa dứt thì một người khách mới, chừng chạc trong bộ âu phục đắt tiền bước vào.

Khánh Chân bỗng giật mình khi nhận rõ mặt hắn. Và hắn cũng không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy cô ngồi đó, hắn bật kêu lên:

- Kìa em! Sao em cũng ở đây là?

Nhưng Khánh Chân đã vội giơ tay lên miệng ra hiệu im lặng.

Những cử chỉ ấy không tránh khỏi đôi mắt tò mò của Vôn, hắn vội hỏi:

- Thế ra cô cũng quen Hoàng tiên sinh?

- Vâng, chúng tôi là bạn cũ với nhau.

Khánh Chân trả lời và nàng không khỏi lo lắng vì sự có mặt của tên Hoàng Tứ Khả tại đây.

Tại sao Khánh Chân lại lo sợ như vậy?

Sự có mặt của Hoàng Tứ Khả, có thể làm cho cô bại lộ vì chính cô là Ngọc Mùi chứ không phải là Khánh Chân!

Theo kế hoạch đã định, sau khi Bảo Trung lọt được vào nhà tên Phao-tơ đặt máy ghi âm chụp Nguyệt Cầm và được biết tên Phao-tơ sẽ cử Khánh Chân sang Phi-líp-pin gặp tên Vôn cùng phái viên Rô-bốt Bao và chắc chắn rằng những tài liệu bị mất hiện nay đã nằm ở Phi-líp-pin sắp sửa được chuyển về Mỹ, Ngọc Mùi được phân công nhiệm vụ đóng giả Khánh Chân để theo sát tên phái viên trên đường về Mỹ. Việc đón bắt Khánh Chân đã tiến hành một cách thuận lợi khi ả vừa bước xuống sân bay và kế hoạch đang tiến hành thực hiện, tưởng chừng như đã xuôi chiều thì nay, một sự

bất ngờ đã xảy ra khiến Ngọc Mùi vô cùng bối rối. Biết xử trí làm sao bây giờ đây? Nếu hắn phát hiện ta với bọn Mỹ thì công việc sẽ ra sao?

Thật là vô cùng nguy hiểm cho Ngọc Mùi.

Kế hoạch sẽ bại lộ, tổn bao nhiêu công sức và rất có thể phải đổ máu nữa!

Làm thế nào báo được tin này cho Bảo Trung biết để anh ứng cứu?

Nếu không có một bản lĩnh và kinh nghiệm dày dặn thì đứng trước sự bất ngờ ác nghiệt kia. Ngọc Mùi ắt sẽ thất bại hoàn toàn!

Suốt thời gian hoạt động ở Xanh-ga-po cùng Bảo Trung, Ngọc Mùi cũng đã hấp thụ được những phương pháp phản ứng linh hoạt của anh, nên đến nay, đứng trước một sự đe dọa ghê gớm, Ngọc Mùi cũng gắng trấn tĩnh và chủ động đối phó, cô đứng phắt dậy đến bên Hoàng rồi quay ra nói với tên Bao.

- Xin phép thay mặt ngài Vôn, tôi giới thiệu với ngài phái viên: đây là Hoàng tiên sinh, người cộng tác viên của chúng ta, và xin giới thiệu với Hoàng huynh: đây là ngài phái viên Rô-bốt Bao, người bạn đường tương lai của tôi.

Rô-bốt Bao cất đàn, với thái độ đàn anh, hắn chia tay cho Hoàng bắt:

- Rất hân hạnh!

Hoàng Tứ Khả miễn cưỡng bắt tay, hắn sa sầm nét mặt, hết nhìn Ngọc Mùi lại nhìn Bao và Vôn, rồi hắn thắc mắc hỏi với một giọng chua chát:

- Thế ra cô cũng là người của ông chủ?

Ngọc Mùi nhếch mép cười:

- Anh biết đấy! Việc đó thì cần gì phải hỏi nữa?

Dường như đoán được nỗi lòng của Hoàng Tứ Khả, tên Vôn giơ tay ra hiệu mời mọi người ngồi rồi nói:

- Hoàng tiên sinh! Chắc ngài cũng đã nắm vững nguyên tắc là khi bước chân vào đây thì phải tránh tất cả những ý nghĩ tò mò chứ! Ngài chỉ nên hỏi

thăm sức khỏe của cô ấy là đủ rồi, thôi, ngài đem lại cho chúng tôi thêm những tin tức gì thì cứ nói đi, đây toàn người nhà cả, ngài phái viên cùng cô Khánh Chân sắp sửa lên đường về Hoa Kỳ.

Đầu óc Hoàng Tứ Khả lúc này cũng đang quay cuồng. Từ lúc gặp Ngọc Mùi ở đây, hắn rất hoang mang! Từ sau khi Bảo Trung trốn thoát, tên Lã đã phải thú thật với Hoàng về tấm bản đồ bí mật bị Bảo Trung tước đoạt, Lã bàn với Hoàng tung tay chân đi dò tìm vết tích Ngọc Mùi và Bảo Trung, nhưng bọn chúng đã tốn nhiều công mà không thấy tăng hơi. Tấm bản đồ mật ấy đã gợi cho Hoàng Tứ Khả khái niệm thấy một kho tàng quý giá, lòng tham lam của hắn đã thôi thúc hắn tích cực trong việc dò tìm. Hôm nay hắn lên đường sang gặp bọn chủ Mỹ ở đây để xin cấp thêm tiền và ngẫu nhiên gặp mặt Ngọc Mùi và theo hắn hiểu thì Ngọc Mùi té ra cũng là người đồng bọn và tất nhiên cái anh chàng Quán Kinh Hoa kia cũng cùng một giuộc! Vậy thì tấm bản đồ mật của Lã hiện nay chắc cũng phải nằm gọn ở trong chiếc tủ sắt của ông chủ Vôn rồi! Thế là nghĩa làm sao? Có nên báo cáo việc này cho Vôn biết để Vôn lượng tính trả lại tấm bản đồ ấy không? Không, không nên hy vọng như vậy, Hoàng Tứ Khả cũng đã có nhiều bài học kinh nghiệm bản thân rồi. Khi miếng mồi ngon đã lọt vào tay họ thì khó mà buông ra được! Chỉ còn một cách là phải dùng bạo lực!

Nghĩ vậy, Hoàng Tứ Khả liền thay đổi thái độ, hắn bỗng nhiên quên hết buồn riêng, tình cảm giữa hắn và Ngọc Mùi chỉ còn là câu chuyện quá khứ! Hắn vui vẻ hắn lên, nâng cốc rồi nói:

- Thưa ngài Vôn và ngài phái viên, hôm nay tôi may mắn tới đây lại được gặp ngài phái viên cùng cô bạn gái, cũng được tin hai người sắp lên đường về Mỹ, tôi xin thành thực chúc hai người nhiều sức khỏe và may mắn trong cuộc hành trình. Và xin thưa với ngài Vôn: Công ty của chúng tôi dạo này bị hao hụt thậm tệ nên hôm nay đến đây đề nghị với ông chủ cho vay thêm ít tiền để chi dùng, đó là lý do mà tôi phải đến đây mong ông chủ đừng hiểu nhầm rằng tôi có ý đồ gì khác!

Vôn cười khanh khách nói:

- Ngài Hoàng! Lý do của ngài rất chính đáng, chúng tôi không có ý nghi ngờ gì ngài cả! Công việc của ngài cũng đã đạt tới những kết quả nhất định mà chúng tôi đã đánh giá được. Chốc nữa ngài sẽ nhận ở tôi một ngân phiếu

tạm ứng trước 5 vạn đô la để làm vốn. Sau sẽ thanh toán, ngài cứ yên tâm, chúng ta hãy cạn chén để chúc cho cuộc họp mặt kỳ thú hôm nay nào! Tên Hoàng phấn khởi cùng bọn chúng chạm cốc lát sau Vân lại mở nhạc, bọn chúng tiếp tục ôm nhau nhảy. Lợi dụng lúc nhảy cùng Ngọc Mùi, tên Hoàng hỏi nàng:

- Em sắp sang Mỹ cùng ngài phái viên?
- Vâng.
- Thế còn tên thư ký của em đâu?
- Anh ta về trước rồi!
- Về đâu?
- Về Mỹ!
- Còn tấm bản đồ?
- Bản đồ nào?
- Hừ! Em còn vờ vĩnh nữa, không nên giấu anh mới phải.

Ngọc Mùi cười nhạt:

- Tất nhiên anh cũng đã giấu diếm tôi nhiều điều!
Hoàng Tử Khải cắn môi, một ý nghĩ tàn bạo vụt nảy, hắn không kiềm chế nổi bèn hỏi Ngọc Mùi:

- Cô về Mỹ làm gì?
- Về chơi thôi!
- Bao giờ đi?
- Sắp sửa.
- Cô sẽ không được đi đâu cả!

- Anh có quyền gì cấm tôi?

- Rồi xem!

Hoàng Tứ Khả nghiêng răng đe dọa, Ngọc Mùi bèn rời tay hắn và chạy sang Bao khi tên này dang tay mời. Hoàng Tứ Khả ấm ức nhưng hắn vẫn vờ vui vẻ, đứng vỗ tay theo nhịp bước. Trong óc hắn đang phác ra một kế hoạch hành động. Phải gọi đồng bọn cấp tốc sang ngay đêm nay. Phải dành lại tấm bản đồ mật, bằng bất kỳ giá nào!

Nếu cần thiết sẽ xơi tất cả bọn này! Cuộc họp mặt tại nơi ở của Vôn đến đúng 11 giờ thì tan. Bầu không khí căng thẳng kéo dài giữa tên Hoàng và Ngọc Mùi tạm chấm dứt.

Thành phố Ma-ni vẫn ồn ào, hỗn độn và sẵn sàng quên hết thấy những cuộc sống phức tạp mang trên mình. Tối hôm đó, theo lời yêu cầu của Ngọc Mùi, tên phái viên Rô-bốt Bao, lái chiếc xe du lịch, chở nàng đi chơi quanh thành phố và vào những cửa hiệu tạp hóa mua sắm một vài thứ cần thiết để mai mốt lên đường. Rô-bốt Bao tỏ ra rất hào phóng và biết chiều lòng người đẹp Á Đông.

XXVI. KẾ HOẠCH Z.F.I.

Chiếc xe Vơ-đét sơn màu xanh nước biển, rời khách sạn, đang bon trên đường ra sân bay. Trên xe có bốn người: tên hầu cận lái xe, chủ Vân ngồi phía trước còn Rô-bốt Bao và Ngọc Mùi ngồi phía sau. Gió bắc lồng lộng thổi, trời lạnh khiến họ phải đóng kín cửa kính trên xe. Sương mù còn dày đặc buổi sớm mai nên phải bật đèn pha và xe phải chạy với tốc độ trung bình.

Hành lý của họ mang theo gồm có hai chiếc va ly và một cây đàn viôlon đựng trong chiếc hộp rất đẹp. \

Với danh nghĩa một nhà soạn nhạc đi du lịch Rô-bốt Bao có thể che mắt các nhà chức trách địa phương một cách dễ dàng.

Hôm nay Rô-bốt Bao cùng cô bạn gái lên đường đi Nhật Bản, lại có ông chủ một công ty xuất nhập khẩu Hoa Kỳ Sác-lơ-vôn ra tiễn chân.

Cuộc hành trình của họ thật đẹp đẽ và thơ mộng. Rô-bốt Bao lim dim mắt, vẻ thoải mái, ngả lưng vào đệm xe mơ màng còn Ngọc Mùi thì tay ôm một bó hoa tươi, nhưng trong lòng vô cùng hồi hộp.

Bỗng có tiếng còi ô tô, một chiếc xe du lịch khác cũng kiểu Vơ-đét màu đen đang lao nhanh vượt lên.

Khi hai chiếc xe đã ngang nhau thì chiếc xe Vơ đét màu đen, một bàn tay bí mật làm một động tác rất nhanh, rồi vượt hẳn lên trước.

Một tiếng nổ khê: Pình! Chiếc Vơ đét của Vân dường như bị bó phanh sệt bánh. Tên hầu cận lái giảm tốc độ và cho xe dừng lại, nhảy xuống.

Một chiếc lốp bánh sau đã bị vỡ, xì hơi xẹp xuống. Bọn Vân và Bao còn đang ngạc nhiên thì liền lúc đó, chiếc xe hồi nãy đã quay trở lại đỗ trước chiếc xe của Vân, rồi từ trên xe nhảy xuống hai người cao lớn, nhanh nhẹn bước đến bên chiếc xe xanh, mở cửa giương những nòng súng đen ngòm chĩa vào những người trong xe, một người hạ lệnh bằng tiếng Anh:

- Xin mời ông chủ Vân, ngài Bao cùng cô nương sang ngay chiếc xe của chúng tôi.

Rô-bốt Bao, Vân đều ngơ ngác hốt hoảng nhìn bọn người lạ mặt. Vân trấn tĩnh hỏi:

- Các ông là ai? Định làm gì chúng tôi thế này?

Một người trong bọn nói:

- Không có thì giờ giải thích bây giờ, xin mời các ngài ra khỏi xe ngay! Và mong các ngài nhớ cho rằng những khẩu súng này có gắn ống hãm thanh!

Ngọc Mùi sợ hãi khi nhận thấy bọn chúng đều là những người lạ mặt, cô nép người vào sát Rô-bốt Bao lo lắng nghĩ: “Không phải người mình, bọn này chắc hẳn là tay chân của tên Hoàng mất rồi! Thôi thế là hỏng hết!” Ngọc Mùi đã đoán đúng. Hai người lạ mặt chính là tên Dương và Lã, bọn đàn em của Hoàng Tử Khả, chúng đang âm mưu chơi một vở với quan thầy, bắt Ngọc Mùi để đòi lại tấm bản đồ quý giá.

Tên hầu cận của Vôn cũng đã bị một người khác gí súng bắt ngồi im tại chỗ. Một tiếng quát khế:

- Mời các ngài xuống xe mau, không thì đừng trách chúng tôi đối xử tệ! Bất đắc dĩ cả ba người đều phải ra khỏi xe.

Vôn giả bộ ngoan ngoãn giơ hai tay bước xuống thừa lúc bất ngờ, hắn cúi người lao thẳng đầu vào bụng tên Lã và lấy tay gạt mạnh văng khẩu súng lục trên tay hắn. Một cuộc vật lộn giữa tên Vôn và Lã bên chiếc xe, nhưng từ chiếc xe Vợ đét của bọn gian, nháy mắt một tên nữa xuống giúp sức, thế là tên Vôn không chống đỡ nổi rồi ngã lăn kềnh.

Bọn gian lập tức trói chặt tay và nhét giẻ vào mồm Vôn. Một tên hát hàm bảo Ngọc Mùi và Bao đang tái mặt đứng đấy:

- Nếu hai người còn có ý định chống cự thì cũng sẽ như ngài Vôn thôi! Nói ngọt không nghe.

Sau khi tước hết vũ khí và hành lý của bọn Vôn, chúng đàn hoàng đẩy mấy người sang chiếc xe Vợ đét đen, chúng nhét cả bốn người: Vôn, Bao, Ngọc Mùi và tên hầu cận ngồi khoang sau cùng tên Dương, còn 3 tên gian ngồi khoang trên, bỏ mặc chiếc xe xanh vỡ lốp nằm ở vệ đường, Lã hạ lệnh mở máy.

Tên lái xe của bọn gian, mở công tắc điện kéo nút đề-ma-rơ nhưng kéo mãi máy vẫn không nổ.

- Xe lại hỏng! Quái thật.

Tên Lã ra lệnh:

- Chữa mau lên!

Tên lái xe nhảy xuống, mở nắp động cơ, loay hoay mãi nhưng xe vẫn không chạy được.

Tên Dương cũng nông lòng vội bảo một tên gian chú ý giám sát bọn Vôn, rồi hấn nhảy lên giúp sức tên tài xế.

Dương mở hộp máy và hấn rất kinh ngạc khi thấy mấy đầu dây dẫn điện bị cắt đứt! Ai đã nhảy vào xe khi bọn chúng xuống hết để bắt bọn Vôn. Chúng ngơ ngác nhìn nhau.

Bỗng một hồi còi rúc vang,... Bọn gian chưa kịp định thần thì đã thấy 4 người cảnh binh lực lưỡng từ sau xe nhảy xổ đến kèm theo một tiếng quát lớn:

- Giơ tay hết lên!

Và bốn khẩu súng đen ngòm cũng chĩa thẳng vào bọn gian một cách hung dữ:

Vừa bị mắc kẹt trong xe chật chội, vừa bị hòng xe nên tên Lã thấy rằng có chống cự cũng vô ích và trời đã dần sáng rõ, nên đành ngoan ngoãn giơ tay. Bọn đàn em cũng phải làm theo.

Sau khi tước đoạt hết súng của bọn gian, một người cảnh binh nói:

- Hừ! Các anh hành động ghê gớm thật, Nhưng bịt sao được mắt của nhà chức trách.

Sự việc đột ngột xảy ra cùng một lúc, tên Bao bàng hoàng, hấn biết rằng đã được cứu, nên vội vàng cảm ơn rối rít, đồng thời hấn loay hoay cởi trói và tháo giẻ ở mồm cho Vôn.

Bọn gian hầu hết đã bị cùm tay, người đội trưởng cảnh sát lại hạ lệnh:

- Mời tất cả về trụ sở để xét xử!

Tên Vôn đã lấy lại tư thế, hấn đĩnh đạc nói:

- Ngài đội trưởng, tôi là Sác-lơ Vôn, người Mỹ, đây là bạn tôi Rô-bốt Bao cùng cô nương Khánh Chân, mong ngài dẫn bọn gian phi này về bót trước

để giam giữ, lát tôi quay về sẽ nói chuyện rõ với các ngài sau.

Người đội trưởng lạnh lùng trả lời bằng tiếng Anh:

- Thưa ngài Vôn, chuyến đi Nhật Bản của ngài Rô-bốt Bao cùng cô Khánh Chân sẽ phải hoãn lại để dịp khác! Chúng tôi nhất thiết mời tất cả các ngài lên gặp chúng tôi có việc cần ngay bây giờ!

Tên Vôn hách dịch trả lời:

- Ngài đội trưởng! Ngài không nên cản trở công việc của tôi! Ông Chánh cấm Cơ-lê-măng là bạn thân của tôi, mong ngài biết điều đó! Hãy để chúng tôi đi và xin trao lại cho chúng tôi những thứ bọn gian vừa tước đoạt.

Giọng người đội trưởng trở nên nghiêm khắc:

- Yêu cầu ngài hãy theo chúng tôi và xin lỗi! Chúng tôi không phải là người của ông Cơ-lê-măng ngài Vôn ạ! Bây giờ bọn gian sẽ lên chiếc xe của chúng tôi, còn các ngài cứ ngồi trên chiếc xe này chúng tôi sẽ chữa rồi cùng đi. Mong các ngài hãy yên tâm cho!

Đến lượt Vôn và Bao hoang mang lo sợ. Riêng Rô-bốt Bao, hẩn ôm khur khur chiếc hộp đàn Violon vì tài liệu mật hẩn giấu ở đó. Còn Ngọc Mùi, cô rất sung sướng vì đã nhận rõ người đội trưởng cảnh sát chính là Bảo Trung trá hình mà cô đã kịp thời báo tin cho liên lạc bữa trước.

*

* *

Hai ngày sau, Ngọc Mùi trở về Hà Nội trước để báo tin cho đại tá Ô-buy về kết quả công việc đồng thời đề nghị lão cho người sang đón Bảo Trung và bảo vệ tài liệu về Hà Nội.

Bảo Trung trở lại Xanh-ga-po làm nốt những công việc chưa xong. Bảo Trung sao tập tài liệu ra thành ba bản. Đồng chí Lý và Lương giam giữ bọn gian cùng Vôn, Bao khai thác thêm những điều cần thiết. Cuối cùng họ trói tay tất cả bọn, nhét vào trong chiếc xe “tắc xi” rồi một đêm khuya họ chở bọn chúng đến một vùng ngoại ô Phi-líp-pin bỏ mặc đấy cho tới khi nhà chức trách địa phương phát hiện thấy, bọn chúng mới được đưa về trụ sở để khai báo.

Tên Vôn và Bao lập tức được trả lại tự do nhà chức trách đã cử người bảo vệ bọn chúng trở về nhà. Còn bọn tay chân của Hoàng Tứ Khả thì vẫn bị giam giữ để xét hỏi cặn kẽ tại sở cảnh sát Phi-líp-pin.

Ít ngày sau, Ô-buay cử Pôn Vay-ăng cùng hai nhân viên tùy tùng sang Xanh-ga-po đón Bảo Trung.

Gặp anh, Pôn Vay-ăng hết sức mừng rỡ:

- Chúc mừng anh đã thành công! Anh hãy mau trở về để nhận những phần thưởng xứng đáng!

- Rất cảm ơn! Đại tá có được mạnh khỏe không? Tình hình ở nhà ra sao? Anh cho tôi biết qua.

- Đại tá vẫn khỏe, duy tình hình chiến sự không được lạc quan lắm! Nhưng không hề gì! Trong chính phủ quốc gia cũng có nhiều thay đổi, nhưng kệ họ!

Pôn Vay-ăng phớt tỉnh, nói tiếp:

- Bảo Trung ạ! Sự thành công của anh cũng là sự thành công của tôi. Vắng anh một thời gian mà tôi thấy nhớ quá, thú thật là mất một người tri kỷ, nay anh xong công việc trở về, tôi lại có bạn vui chề chén còn gì thú bằng nữa!

Bảo Trung vui vẻ bảo gã:

- Thiếu tá! Anh là người bạn rất trung thành của tôi, những lúc sượng vui tôi đều nghĩ đến anh vậy mong anh hãy luôn cho tôi biết nếu có những chuyện gì có liên quan đến tôi mà đại tá còn giấu giếm nghe!

Pôn Vay-ăng cả quyết:

- Tất nhiên tôi chỉ đem lại cho anh những tin lành, nghe đâu đại tá sắp cho anh đi phép một tháng về Pháp, đó là tin mừng của anh mà cũng lại là tin đáng buồn cho tôi, anh hiểu không?

- Ôi! Thế thì tôi sẽ cố gắng san sẻ niềm vui cho anh, cứ yên tâm Pôn Vay-ăng ạ!

Bảo Trung vui vẻ nói vậy, nhưng trong lòng anh lại thấy hơi lo! Nếu được đi phép mà phải về Pháp nghỉ thì sao?

Ngay chiều hôm đó anh thu xếp cùng Pôn Vay-ăng với những người tùy tùng về ngay Hà Nội.

Cuộc hành trình trở về an toàn. Xuống đến sân bay Bạch Mai, một cuộc tiếp đón long trọng diễn ra: Đại tá Ô-buy cùng tất cả các sĩ quan thường trực tại phòng tham mưu đều có mặt, một số thiếu nữ Pháp ôm những bó hoa tươi chờ sẵn. Bảo Trung hãnh diện bước xuống thang máy bay giữa những tiếng hoan hô. Ô-buy chững chạc trong bộ quân phục đại tá bước đến dang hai tay ôm Bảo Trung đặt những chiếc hôn thân thiết.

Hoa từ tay các thiếu nữ Pháp đem tặng, Bảo Trung ôm không hết, Pôn Vay-ăng phải đỡ hộ anh. Ô-buy phấn khởi, lão không nói nhiều chỉ vỗ vai anh khen luôn mồm:

- Khá lắm! Khá lắm! Anh không phụ lòng tin cậy của chúng tôi! Anh đã giúp chúng tôi hoàn thành chiến vụ “Miền đất lạ” một cách tốt đẹp. Giỏi, giỏi lắm!

Bảo Trung khiêm tốn:

- Rất cảm ơn đại tá! Sở dĩ “Miền đất lạ” thành công cũng là do sự chỉ huy sáng suốt của đại tá!

Bảo Trung dạt dào niềm tự hào, anh thoáng thấy một vài ánh mắt ghen tức trong nhóm sĩ quan, những cái đó không hề trọng. Cái hề trọng là ở chỗ anh đã giành được lòng tín nhiệm của Ô-buy hoàn toàn.

Ngay tối hôm đó, Ô-buy mở tiệc đón mừng Bảo Trung đã thành công trong nhiệm vụ đặc biệt đem về cho Bộ tham mưu nhiều thắng lợi.

Sáng hôm sau, Ô-buy mời Bảo Trung đến trụ sở. Với vẻ mặt vui sướng, lão bảo:

- Đại úy! Bộ chỉ huy hết sức khen ngợi chúng ta, tôi đã đề nghị cho anh được đi phép một tháng. Đáng lẽ người nhà anh từ Pháp sắp sang đây

thăm nhưng tôi vừa điện về cho ba má anh biết tin là anh sắp được về chơi rồi, chắc phen này thì gia đình anh sẽ hết sức vui mừng.

- Cảm ơn sự quan tâm của đại tá, sở dĩ công việc được thành công cũng là nhờ tài xếp đặt khéo léo của đại tá.

Mặt Ô-buay tươi hẳn lên, lão hân hoan nói:

- Bảo Trung, tôi muốn nghe anh tường thuật tỉ mỉ tất cả những sự việc đã xảy ra, để tôi có thể dùng đó làm những tài liệu kinh nghiệm, truyền bá cho những sĩ quan tham mưu khác, anh hãy nói đi.

Bảo Trung tường thuật tỉ mỉ những việc đã xảy ra tại Xanh-ga-po và Phi-líp-pin, nhưng riêng chuyện anh bắt liên lạc với các đồng chí của ta và được sự giúp sức của anh em công nhân thì nói khác đi là anh thuê được người tốt trong bọn “găng tơ” để hành động và anh đã phải dùng tấm bản đồ mật chỉ giấu kho tàng để tặng bọn chúng, chúng mới tích cực hỗ trợ anh.

Ô-buay nghe xong, lão tấm tắc khen ngợi, lão rất hài lòng về, cách xử trí của anh, chợt nhớ đến Ngọc Mùi, Bảo Trung hỏi:

- Thưa đại tá, Ngọc Mùi hiện nay ở đâu? Tôi muốn gặp cô ta, để chia vui!

Ô-buay nhìn anh, cười vui vẻ:

- Cô bé khá lắm! Tôi đã khen thưởng. Hiện nay vì có một công việc gấp nên tôi đã cử cô ấy về Hương Cảng rồi! Tôi sẽ cho anh địa chỉ của cô ta... à, mà Ngọc Mùi có nhắn tôi nói với anh rằng nếu có thì giờ thì sang Hồng Kông chơi thăm cô ta ít ngày anh nghĩ thế nào?

Một ý định mới vụt nảy, Bảo Trung phấn khởi nói với lão:

- Thưa Đại tá! Rất cảm ơn ngài đã cho phép tôi được về thăm gia đình, thật hạnh phúc cho tôi vô cùng, nhân tiện cũng xin phép đại tá cấp cho tôi hộ chiếu để sang Hương Cảng ít ngày thăm cô ấy! Dù sao cô ấy cũng là người có công và đã cộng tác chặt chẽ với tôi trong thời gian qua.

- Phải lắm, đại úy ạ! Tôi cũng tán thành ý kiến ấy của anh, ngay từ hôm nay cho tới khi nhận được quyết định của Bộ cho anh đi phép, anh cứ nghỉ ngơi thoải mái ở đây đi. Tôi sẽ đề nghị Bộ cấp thêm cho anh các khoản kinh phí đi Hồng Kông và tạo điều kiện cho anh được nhanh chóng, cần thiết yêu cầu gì thì đại úy cứ nói với tôi đừng nề hà gì cả nghe!

- Xin thành thật cảm ơn đại tá, và xin gửi đại tá lời chúc sức khỏe tới quý phu nhân...

Ô-buay thân mật, ngắt lời:

- Chính tôi phải cảm ơn anh mới đúng, thôi, đại úy ạ! Anh đừng câu nệ với tôi nữa, có muốn đi chơi đâu thì cứ lấy xe riêng của tôi mà đi, đối với anh, trong thời gian này không có khuôn khổ gì bó buộc nữa đâu.

Chia tay với Ô-buý, lòng Bảo Trung tràn ngập niềm vui sướng. Tối hôm đó anh đã chuyển ngay về bộ chỉ huy mặt trận tập bản sao tài liệu mật cùng những báo cáo của anh.

Ít ngày sau anh nhận được một bức mật thư tử hậu phương chuyển tới:
Đồng chí Sơn thân mến!

Nhiệt liệt chúc mừng đồng chí đã thành công trong nhiệm vụ mà đoàn thể đã giao phó. Những tài liệu đồng chí gửi về trong đó có những chi tiết quý giá nằm trong kế hoạch Z. F. I. Đó là những kế hoạch nhằm phong tỏa vùng biên giới tổ quốc ta, do bọn chỉ huy quân sự khối Đông Nam Á đang xây dựng mà quân đội viễn chinh Pháp có nhiệm vụ thực hiện. Trong đó có những bản đồ từng khu vực mà tàn quân Quốc dân đảng Trung Hoa đang ẩn náu, gồm số lượng vũ khí và tình hình tổ chức chỉ huy v.v...

Những tài liệu ấy sẽ giúp cho quân đội ta dễ dàng tiêu diệt bọn tàn quân Quốc dân đảng nếu chúng tràn sang biên giới đồng thời sẽ góp phần vào chiến dịch giải phóng biên giới nước ta sau này.

Bộ tư lệnh hết sức khen ngợi đồng chí:

- Kết hợp với việc bọn thực dân cho đồng chí nghỉ phép, Bộ tư lệnh mặt trận cũng sẽ giành những phần thưởng xứng đáng cho đồng chí. Đồng chí có thể cứ đi Hồng Kông nghỉ theo kế hoạch và ở đấy, đồng chí có thể được gặp những người thân yêu nhất! Bộ sẽ tạo điều kiện giúp đỡ đồng chí dễ dàng. Xin báo tin để đồng chí biết: Đồng chí Thuận vẫn khỏe. Tuyết Trinh rất tiến bộ. Mọi người đều mong được gặp đồng chí.

Còn một điều này nữa: “Chuyện về Pháp! Đồng chí cũng đừng ngại, sẽ có phương pháp giải quyết, đồng chí Thuật sẽ bàn với đồng chí sau. Tiện đây xin nói rõ để đồng chí biết thêm: “Anh chàng con trai ông Lại vẫn khỏe mạnh và rất yêu đời!” Những bí mật của sự việc, đồng chí Thuận sẽ giải thích cho đồng chí hiểu thêm.

Đồng chí Sơn thân mến!

Nhiệm vụ của chúng ta còn dài. Tổ quốc không bao giờ quên những người con yêu trung thành và dũng cảm, chúng ta sẽ sống thật xứng đáng là những thanh niên dưới thế hệ Hồ Chí Minh, chừng nào còn bóng quân xâm

lược giày xéo trên đất nước, chừng ấy chúng ta còn phải chiến đấu đến hơi thở cuối cùng. Chúc đồng chí thành công trong những nhiệm vụ mới.

Thân mến

*Thay mặt Bộ tư lệnh mặt trận
"Hoa hồng đỏ"*

Mỗi con người đều có những ước mơ, có ước mơ có thể thực hiện được và cũng có ước mơ thật xa vời, riêng ở người tình báo thường chỉ có chung một ước mơ, rất đơn giản nhưng rất vĩ đại, đó là lòng mong muốn làm tròn nhiệm vụ. Bảo Trung cũng vậy, anh nhận thấy nhiệm vụ của mình còn dài, những thành tích của anh mới chỉ đóng góp một phần nhỏ vào công cuộc kháng chiến thần thánh của dân tộc ta chống thực dân Pháp mà thôi! Những chiến công mà anh giành được không phải là của riêng anh mà là chiến công chung của tập thể dưới sự lãnh đạo sáng suốt của tổ chức, cấp trên luôn luôn theo sát anh từng bước để chỉ thị và hỗ trợ anh hoàn thành nhiệm vụ.

Vài ngày tới anh sẽ đi Hồng Kông. Sau đó lại phải đi phép về Pháp. Một nhiệm vụ mới đang đón chờ anh từ phía chân trời...

HẾT